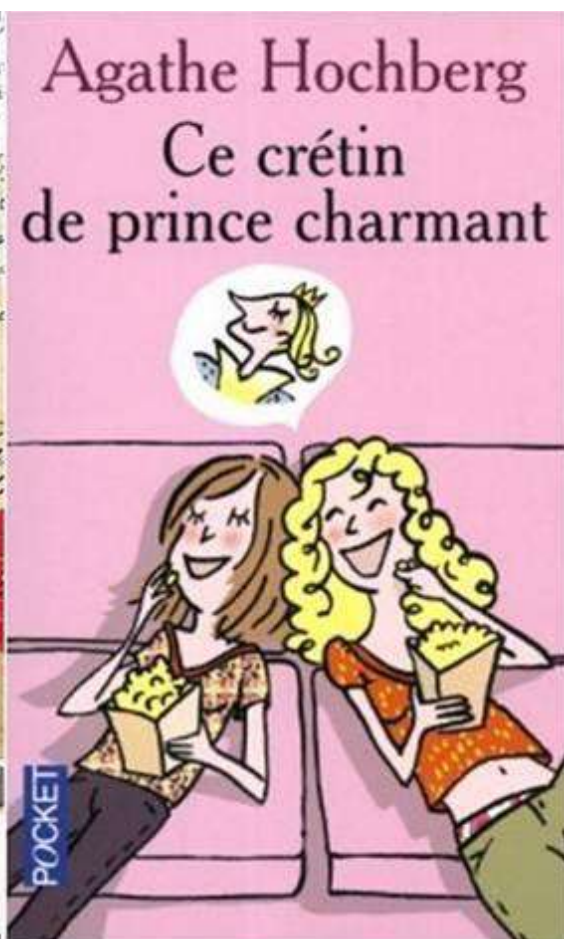

*Bach mã
hoàng tử,
chàng ô dân?*

Agathe Hochberg

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

Thông tin sách

Tên sách: **Bạch Mã Hoàng Tử, Chàng Ở Đâu?**

Nguyên tác: **Ce crétin de prince charmant**

Tác giả: **Agathe Hochberg**

Dịch giả: **Ong Ong**

Công ty phát hành: **Nhã Nam**

Nhà xuất bản: **NXB Hội Nhà Văn**

Trọng lượng vận chuyển: **350 grams**

Kích thước: **14 x 20,5 cm**

Số trang: **307**

Ngày xuất bản: **09-11-2011**

Giá bìa: **61.000 đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Tình cảm Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: **<http://dienanlequydon.com>**

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **20/07/2014**

Dự án ebook #21 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua sách ủng hộ nha!

Giới thiệu sách

Một điều vô cùng chắc chắn: thời nay chẳng kiếm đâu ra bạch mã hoàng tử! Nam giới toàn những kẻ hoặc miệng lưỡi dẻo quẹo, hoặc bủn xỉn, hoặc ích kỷ vô trách nhiệm, hoặc gàn dở thậm chí ấu trĩ và nhu nhược đến nực cười. Bằng chứng ư? Chính là vô số những bức mail độc nhất vô nhị và cùng lúc hấp dẫn khôn cưỡng giữa hai cô nàng Ariane và Justine, một ở Paris, một ở New York, một đã có chồng, một còn độc thân. Và một điều còn chắc chắn hơn nữa: chính bạn sẽ bị cuốn theo mỗi bận tâm chung của hai cô nàng ấy từ lúc nào chẳng hay, đến mức chỉ có thể buông cuốn sách xuống chừng nào bạn đã biết được kết cuộc.

“Trong tấn hài kịch lôi cuốn, vui nhộn và đúng mực này, Agathe Hochberg biết bắt lấy nhịp điệu của thời gian với cả sự thông tuệ lẫn hài hước.” - Pascale Frey, Lire

Vài nét về tác giả Agathe Hochberg

Sinh tại Paris, Agathe Hochberg lớn lên và trưởng thành tại cả Pháp và Mỹ. Sau khi tốt nghiệp chuyên ngành luật và thương mại quốc tế, cô quay sang lĩnh vực điện ảnh. Trải qua quãng thời gian tác nghiệp như một nhà báo chuyên về lĩnh vực âm nhạc và nhờ vào sự sáng dạ, tinh tế và hài hước, Agathe Hochberg đã có được một lượng lớn độc giả ngay sau khi phát hành cuốn tiểu thuyết đầu tay Bạch mã hoàng tử: chàng ở đâu? vào năm 2003. Tiếp nối thành công ấy là một loạt các tiểu thuyết khác như Mes amies, mes amours, mais encore? (2005), La Coupe du monde et autres footaises: le dico non officiel (2006), Lettres à ma fille (2006), Lettres à mon amour (2007), và Lettres à ma mère (2007).

- Trượt tuyết nhé?

Dĩ nhiên là không.

Hồi còn nhỏ tôi đâu có được học: tôi trèo lên ván trượt tuyết lần đầu tiên vào năm mười bảy tuổi; thật điên khùng, cái gọi là ý thức về sự nguy hiểm có thể làm hỏng hết mọi thú vui.

Thế nhưng tôi đã nỗ lực, bạn bè thay phiên nhau chỉ bảo cho tôi còn tôi thì ngoan ngoãn chống gậy, gập đầu gối... trong khi lũ nhóc bốn tuổi vượt mặt tôi cái vèo. Sau một tuần, trên người tôi xuất hiện những vết tím bầm hằn là khả dĩ giúp tôi có thể xuất hiện trong bách khoa thư về những bọc máu, và rốt cuộc tôi đã có thể khập khiễng trở về nhà.

Đấy, những kỷ niệm duy nhất về núi non của tôi là thế đấy, đồng kỷ niệm ấy và chuyện ăn mặc. Chưa bao giờ tôi lại mất nhiều thời gian đến vậy cho việc khoác đồ vào và cởi đồ ra. Khoác đồ, cởi đồ; trèo lên, bước xuống: chẳng phải chuyên môn của tôi. Mà ở đó trời còn lạnh, rất lạnh nữa chứ.

Tôi ghê sợ cái lạnh, khi lạnh tôi cảm thấy mình thật nhỏ nhoi. Lạnh lẽo thật chẳng phải thứ gì thân thiện cho lắm, vả lại, đã co ro là chỉ có co ro một mình.

Được rồi, giờ thì phải trả lời cô ấy thôi:

Không, tớ không định đi trượt tuyết cũng chẳng định đi ra biển, trong kỳ nghỉ tớ thích thăm quan các thành phố hơn.

Tôi viết cho Justine, cô bạn mới quen vẫn giữ liên hệ với tôi qua mạng, chúng tôi gặp ở một đám cưới nơi cả hai cùng là người làm chứng. Đến tiệc cocktail, cô ấy hỏi tôi:

- Cuộc sống khi kết hôn sẽ thế nào?

Tôi hơi lưỡng lự chút xíu, tôi không muốn làm cô ấy thất vọng nhưng cuối cùng tôi cũng trả lời:

- Rất khó khăn.

- Sao ai cũng nói thế nhỉ?

- Vì đó là sự thật... Có thể nói điều đó giống như việc cặp đôi mà không kết hôn và có khuynh hướng tai hại là tin rằng mình đã chiếm được người kia.

Justine sống ở New York, cô ấy ba mươi hai tuổi, tóc đen và mắt xanh quyến rũ. Cô ấy cũng rất thông minh và sinh động, đến nỗi mà ngay cả một cô gái tự nhận là hiện đại như tôi cũng phải tự hỏi sao cô ấy lại không kết hôn. Thế là ngay lập tức chúng tôi bị cuốn vào phần sôi nổi nhất của câu chuyện. Các cô gái tuổi chúng tôi không có thời gian để lãng phí, dù câu chuyện là gì đi chăng nữa.

Tôi lôi câu cách ngôn yêu thích của mình ra đọc cho cô ấy nghe, đó là “lời khuyên” mà mẹ tôi để lại cho tôi trước khi theo chân một nhà thơ đến Achentina: “Quan trọng không phải là ta cưới ai mà là ta sẽ ly dị ai.”

Justine tỏ ra rất đồng tình, tính nhân văn vẫn là cái vượt trội hơn cả, và những người xinh đẹp thì đâu có nhiều nhận gì, đàn ông lại càng ít hơn ấy chứ.

Cô gái này khiến tôi thích thú, nhưng cuộc sống lại chia rẽ chúng tôi: chúng tôi không được ngồi cùng bàn, bàn tôi có tên là “Vườn Quả”, còn bàn cô ấy có tên là “Vườn Bí Mật”.

- Chán quá, bàn tứ toàn những cặp đôi chín nẫu trong khi bàn cậu chắc chắn đầy rẫy những kẻ độc thân đầy tiềm năng.

- Tin tớ đi, nhìn từ xa tớ vẫn thích được ngồi ở bàn cậu hơn, Justine đáp lời.

Như thường lệ, Vincent, chồng tôi, không chịu ngồi yên một chỗ. Anh xoay như chong chóng từ bàn này sang bàn khác mà tôi thì không hề muốn chạy theo sau anh. Justine đến gặp tôi: vài ánh mắt cô ấy thu hút được đều thuộc về những người đàn ông đã có vợ, đang chán nẫu ruột ở bàn bên cạnh; và Vườn Bí Mật thiếu sự thú vị lẫn những điều huyền diệu một cách trầm trọng.

Mọi người bắt đầu mở rộng phạm vi làm quen, nhưng vừa đến lúc bắt đầu một cuộc trò chuyện xã giao thì dàn nhạc đình tai ra lệnh cho tất cả ra khiêu vũ.

Sau đoạn vào nhạc là bầu không khí cuồng loạn theo điệu “Habibi Yalla”, các cô gái phương Đông có thể vừa làm bộ làm tịch vừa uốn éo, nhưng dòng máu Nga trong tôi không được trời phú cho cái khả năng ngoáy móng bấm sinh này. Tôi thà nhường chỗ cho mấy người chuyên nghiệp còn hơn.

Tôi tiếp tục tám chuyện với Justine. Chúng tôi ra ngoài hít thở không khí thoáng đãng và cô ấy kể cho tôi nghe cuộc sống của cô ấy tại New York và công việc của cô ấy trong hiệu kim hoàn. Tôi thì nói với cô ấy về bản thiết

kế thời trang của mình; điều giúp chúng tôi cảm thấy mình có quyền mau mắn phê bình phục trang phục sức của các quý bà quý cô khách mời...

Khi ngồi xuống trở lại, tôi gặp lại Vincent, anh lớn tiếng mắng mỏ tôi vì đã phải tìm tôi khắp nơi; bữa tối kết thúc, tất cả các chai cùng cặn sạch còn tôi thì lỡ mất món bánh ga tô.

Nhưng quan trọng quá gì, tôi đã có một cô bạn mới và thế là may mắn lắm rồi.

- Tớ đến chết đói mất thôi, tớ chẳng ăn gì suốt từ hôm qua đến giờ, tớ đã vét sạch đồ ăn thừa trên bàn lúc rời khỏi phòng họp.

Léa vớ lấy thực đơn và cái giỏ bánh mì cùng một lúc. Với cô ấy, mọi thứ lúc nào cũng diễn ra rất nhanh.

Nhỏ nhắn, tóc ngắn màu hạt dẻ sáng, một vài vết tàn nhang trên hai má, nom cô ấy thật đáng yêu và cứ khi nào cô ấy im lặng là người ta lại muốn đặt cho cô ấy một cái biệt danh thật nai tơ kiểu “gương mặt non choẹt”. Nhưng ngay khi cô ấy mở miệng, cô ấy sẽ khiến bạn bấn loạn vì những suy nghĩ gay gắt của cô ấy; và gương mặt non choẹt sẽ bị thay thế bằng một cỗ xe tăng bé bỏng, được trang bị toàn bộ thuộc tính của phụ nữ độc thân năm 2000.

Léa là tư vấn viên cho nhiều công ty, tôi chưa bao giờ hiểu thật rõ công việc của cô là gì, tất cả những gì tôi có thể nói đó là cô làm việc trong lĩnh vực tin học. Bàn đến chủ đề này, lúc nào cô cũng chế giễu tôi bằng cách so sánh tôi với mẹ cô, người luôn trả lời “nó làm máy vi tính” khi ai đó hỏi con gái bà làm gì.

Khi ta hỏi cô, cô luôn khẳng định trả lời rằng cô “xây dựng những chương trình cho phép doanh nghiệp tối ưu hóa kết quả của họ”; và cô kết

thức định nghĩa của mình bằng một cái tắc lưỡi. Một cái tắc lưỡi khiêm tốn thôi nhưng rất thỏa mãn, kín đáo thôi nhưng dứt khoát. Và lại cũng chẳng có mấy ai tìm hiểu thêm làm gì.

Léa làm việc tại nhà; thời gian của cô được dùng vào việc phát tán những lời đùa cợt, nhưng cứ nhìn lối sống vương giả của cô, tôi tự nhủ rằng chắc hẳn cô rất tinh thông trong lĩnh vực của mình. Lĩnh vực tin học, chứ không phải lĩnh vực phát tán những lời đùa cợt.

Tôi nhận thấy cô ngày càng ít gặp gỡ những người bạn không có địa chỉ email, với cái cơ là như thế thì khó giữ liên lạc hơn.

Trên thực tế, cô cũng ngày càng ít gặp gỡ những người bạn có địa chỉ email, bởi cứ gửi mãi thư điện tử cho nhau hàng tuần rỗng rã thì cuối cùng họ cũng chẳng còn mấy chuyện để kể với nhau nữa. Tôi thoát được quy luật này vì tôi là một phần trong cuộc sống thường nhật của cô, tới mức cô chưa thể thay thế những cuộc hàn huyên đông dài của chúng tôi bằng một cái máy.

Cứ mãi kết nối với cái máy vi tính của mình, rốt cuộc cô cũng ghi vào đó mọi thứ quan trọng rồi lãng quên ngay lập tức. Và lại, tôi thấy trí nhớ của cô đang bắt đầu suy giảm. Khi chúng tôi tám chuyện và tôi nhắc lại những sự kiện đã qua trong đời cô, cô có vẻ như vừa mới khám phá ra chúng. Từ ít lâu nay, cô gọi tôi là ổ cứng của cô. Năm ngoái, căn hộ cô ở bị lụt, cái điện thoại Palm của cô bị hư hại còn máy vi tính của cô thì hỏng nặng, cô đã vừa khóc nước mắt vừa gọi cho tôi để thổ lộ rằng tôi là cô bạn gái duy nhất mà cô nhớ số điện thoại và rằng đời cô thế là đi tong.

Rồi gã nhân viên Hot Line sửa được cái máy vi tính còn cô thì lấy lại được đời mình.

Tôi từng bắt gặp cô đang cố nhập password vào lò vi sóng, nhưng cô cam đoan rằng nhìn chung là cô nhập password vào mọi thứ.

Tôi thì hoàn toàn ngược lại, máy móc khiến tôi hãi hùng. Tôi có một cái Mac cũ kỹ mà tôi dùng như máy chữ, nó chậm rì và lẽ ra tôi nên thay quách nó đi, nhưng tôi sợ cái máy sau sẽ lại quá hiện đại và khiến tôi lúng túng.

Chúng tôi gọi đồ ăn và tôi nhận thấy một người đàn ông ngồi bên chiếc bàn gần chỗ chúng tôi.

- Cậu nhìn gì thế?

- Gã đàn ông ngồi một mình bên chiếc bàn tròn. Trông gã được đấy chứ, không phải sao?

Cô liếc rõ nhanh về phía đó.

- Trông gã thật bỉ ổi thì có.

- Điều gì khiến cậu nghĩ vậy?

- Gã đàn ông đẹp trai nào mà chẳng bỉ ổi. Khi có được một gã tử tế thì đó luôn là một gã xấu trai.

- Thôi nào!

- Được thôi! Cậu thử lấy ví dụ về một gã vừa quyến rũ vừa thực sự tử tế xem.

- ... François.

- Ví dụ hoàn hảo đấy: anh ta lúc nào cũng bám váy mẹ.

- Ở thì... Vincent.

- Anh ấy quen cậu năm bao nhiêu tuổi ấy nhỉ, hai mươi lăm à? Hầu hết các gã trai được được đều được bảo kê từ hồi còn vắt mũi chưa sạch!

- Còn Grégoire! Không đồng tính và vẫn độc thân, chẳng phải sao?

- Răng quá trắng... Tớ thích ngủ yên trong bóng đêm cơ.

- Vậy thì những gã bồ cũ của cậu? Cũng có khối đấy chứ!

- Đành rằng thế, nhưng họ đều đá tớ cả. Bởi khi một gã trai có vẻ dễ thương, đáng yêu, thông minh và không đồng tính, gã sẽ có nhiều lựa chọn tới nỗi nghĩ rằng mình có thể có thứ tốt hơn. Thế nên gã đá bạn và quả thực là gã tìm được thứ tốt hơn ấy. Tốt hơn thế nào thì tớ không biết, nhưng dù sao thì đó cũng là điều gã tin chắc.

- Cậu cứ nói quá.

- Không đâu, mà tớ còn chưa nói hết: tớ nhận thấy rằng những gã còn lại lại càng không phải để dành cho tớ. Cậu biết tại sao không? Bởi vì những gã đó hèn đến mức không bao giờ dám bày tỏ trước. Vì vậy mà phải dám cơ. Nhưng loại đàn ông này lại luôn tụt hứng trước một cô gái ngay khi cô nàng khởi sự trước. Vì vậy mà mọi chuyện càng chẳng ổn thỏa gì. Cậu hãy thừa nhận rằng tớ đúng ra là chẳng còn lựa chọn nào đi...

Nhận định của cô có đen tối thì cũng vô ích, nó chẳng có vẻ gì ảnh hưởng xấu tới cô. Tôi nằn nì đôi chút vì những lời sáo rỗng cô nói khiến tôi phát bực, rồi tôi đành rút lui. Bởi càng nghĩ đến điều đó, tôi càng chẳng tìm ra được mấy lập luận để chứng tỏ là cô sai lầm.

Thật vui biết bao khi nhận được tin cậu!

Justine đã trả lời bức email đầu tiên của tôi như vậy và thế đã là tốt lắm rồi: tôi còn sợ sẽ không bao giờ nhận được câu trả lời cơ.

Thực là ngu ngốc, vì chính cô là người năn nỉ xin email của tôi, nhưng tôi chẳng thể làm gì, lúc nào cũng là cảm giác bất an khôn kiếp mà một ngày nào đó nhất định tôi phải giữ bỏ cho bằng được.

Vừa gửi email đi tôi đã rơi ngay vào tâm trạng thấp thỏm; và sợ phải đối mặt với thất vọng. Tôi không thích thế, chờ đợi, đó chính xác là điều mà tôi trách cứ ở đàn ông: họ bắt ta phải chờ đợi và nhìn chung là nếu ta có chờ chẳng ích gì; nhưng đây lại là một cô gái, vậy thì sao tôi phải sợ chứ?

Tôi phải đặt câu hỏi này cho bác sĩ trị liệu mới được, tuy nhiên đây là nếu tôi quyết định gặp một bác sĩ trị liệu, điều vốn hơi ít khả năng xảy ra vì ý tưởng ấy làm tôi sợ. Tại sao nó lại làm tôi sợ? Tôi sẽ phải hỏi bác sĩ trị liệu.

Đúng là một số tình bạn bắt đầu hơi giống như một câu chuyện tình yêu: ta thích thú nhau, ta khám phá nhau, ta muốn đi xa hơn và ta ngắt ngậy với những tình cảm hoàn toàn mới mẻ ấy.

Tôi đã cố trấn an mình và nhủ đi nhủ lại rằng chính cô ấy muốn giữ liên lạc với tôi, tôi thậm chí còn đi trước một nước cờ (và nếu không trả lời thì cô ấy đúng là ngu ngốc), nhưng việc đó không cần thiết, một tiếng đồng hồ sau thì cô ấy hồi đáp; đàn bà con gái là vậy, chẳng phức tạp chút nào.

Và xin cậu hãy gọi tớ bằng tên, khi tự giới thiệu bản thân, lúc nào tớ cũng ngạc nhiên vì ngay lập tức được đặt lại tên thành Justy. Cái tên rất Mỹ, tớ thấy vậy. Một ngày nọ, tớ gặp những người Thụy Sĩ nói với tớ rằng tên tớ đã trở nên hoàn toàn lỗi thời ở châu Âu rồi. Điều đó có đúng không? Dù sao thì tớ cũng thấy đám người Thụy Sĩ ấy thật tẻ nhạt, khô khan và thiếu cá tính. Tớ vẫn thích có một cái tên lỗi thời hơn đấy.

Vincent thế nào rồi? Thậm chí tớ còn chưa hỏi cậu anh ấy làm nghề gì. Các cậu cưới nhau bao lâu rồi? Quả tình tớ rất ngạc nhiên khi nhận được email của cậu, được thấy cái họ xuất hiện lại không phải cái họ cậu đã tự giới thiệu với tớ... Tóm lại là vì cái tên không đổi nên tớ biết đó chính là cậu. Đến giờ ăn trưa của tớ rồi và tớ phải chuẩn đây: mai tớ lại phải đến dự một đám cưới nữa. Sửa móng tay, sửa móng chân, tớ có cả đồng việc phải làm.

Ôm hôn cậu,

Justine

Justine thân mến,

Phải, đúng thế, cái tên của cậu nghe rất cổ nhưng chính bởi vậy mà nó rất sang.

Và lại lỗi thời đối với đám người Thụy Sĩ thì chẳng có nghĩa lý gì cả. Hơn nữa, người Thụy Sĩ lại hình thành quan điểm riêng từ khi nào vậy? Tớ cứ tưởng họ trung lập cơ mà! Chẳng có lý do nào để phải quan tâm tới ý kiến của người Thụy Sĩ cả, trừ khi chuyện được đề cập liên quan đến đồng hồ và xô cô la. Hoặc là sữa. Hoặc là các ngân hàng.

Tớ tin chắc cậu cũng vậy, rốt cuộc cậu cũng thích thú với việc có một cái tên không mấy thông dụng. Nhưng hồi tớ còn nhỏ, tớ muốn mình tên là Delphine, Corinne hoặc Nathalie, như những bé gái khác. Hơn nữa, cậu phải hiểu tại sao ở trường cấp III lũ con gái ấy chính là những đứa nổi tiếng nhất...

Vincent vẫn ổn. Anh ấy làm nghề gì à? Anh ấy là... Chờ chút, để tớ tìm card visit của anh ấy.

Đây nhé: “Deputy head of european equity research”. Đó là công việc gì à? Tớ chẳng biết gì cả, dù anh ấy đã giải thích với tớ cả tá lần. Tóm lại, anh ấy làm việc cho một ngân hàng và anh ấy phụ trách các nhà phân tích tài chính châu Âu.

Chúng tớ kết hôn được bốn năm rồi. Hoặc hai năm gì đấy. Còn tùy. Trên thực tế, anh ấy làm việc tại Luân Đôn nơi tuần nào anh ấy cũng ở tới một nửa thời gian.

Những tháng đầu, chuyện này khiến tớ mất cân bằng đôi chút, nhưng tớ nhanh chóng quen với cuộc sống kép này.

Bảy giờ mười phút sáng thứ Hai nào Vincent cũng bắt tàu Eurostar. Sáng thứ Năm anh ấy quay về, nhưng lại đi thẳng đến văn phòng nên tối thứ Năm bọn tớ mới gặp lại nhau.

Từ thứ Hai đến thứ Tư, tớ gặp gỡ bạn bè thân thiết nhất của mình (những người vẫn còn độc thân) và tớ thâm nhập cuộc sống của họ. Về phần Vincent, nếu không phải đi ăn uống công chuyện, anh ấy sẽ kết thúc một ngày của anh ấy ở quán rượu với các cộng sự (những người Anh: họ không chia tay nhau nếu chưa làm một hoặc hai vại bia); rồi anh ấy gọi đồ ăn và về nhà vừa ăn tối vừa xem ti vi.

Cuối tuần, bọn tớ đi chơi với bạn bè chung của hai đứa, những người mà ngẫu nhiên thay lại đều đã kết hôn cả. Một bầu không khí khác, những cuộc tranh luận khác, nhưng tại đó tớ cũng cảm thấy thoải mái. Hôn nhân quả là thứ kỳ cục: thoát tiên ta cứ tưởng mình trẻ trung và hiện đại, rồi ta nghĩ rằng chẳng có lý gì để chuyện đó thay đổi. Rồi một số suy nghĩ âm ỉ chiếm thế thượng phong và ba tháng sau, ta nghe thấy chính miệng mình nói rằng các đĩa nền hiệu Conran sẽ rất đẹp nếu được chưng trên bàn ăn...

Tối thứ Năm là buổi tối trung gian, bữa tối chỉ có hai đứa tớ với nhau thôi. Nhìn chung đó là một buổi tối nhẹ nhàng, nhưng đó âu cũng là chuyện thường tình, Vincent làm việc hùng hục như trâu nên khi về nhà, anh ấy kiệt sức và cần được giải tỏa.

Thói quen nhỏ này rất hợp với tớ, tớ hơi thuộc diện tâm thần phân lập một chút và tớ yêu cả hai phần đời khác nhau ấy của mình. Trên thực tế, cái họ mà tớ đưa cho cậu là họ thời con gái của tớ. Đám bạn bè cũ không đời nào chịu lưu cái họ mới của tớ vào bộ nhớ, mà tớ cũng không tìm cách áp đặt điều đó, bởi họ thời con gái là cái họ hẵn tớ sẽ dùng nếu dẫn thân thành công vào sự nghiệp stylist. Không phải vì tớ đặc biệt thích cái họ ấy, đó chẳng qua chỉ là chuyện nhân dạng mà thôi. Tớ thấy lúc dùng họ này lúc dùng họ kia quả là hơi phản quy tắc vì tớ kết hôn rồi mà. Tớ có cảm giác đời mình thế là “xong” khi gặp Vincent. Có thể nói tớ là sản phẩm của tất cả các chặng đời tớ và thay đổi họ hẵn cũng giống như phủ nhận con đường đã dẫn tớ tới chỗ có cái họ đó.

Điều này chắc sẽ khác đi khi bọn tớ có con, vì tớ tưởng tượng mình sẽ muốn mang cùng họ với chúng.

Cuối cùng là khi tớ ở bên Vincent, tự nhiên tớ thành Bà Weisenberg, chính vì thế mà tớ đưa cho cậu cái họ này. Tớ có hai địa chỉ email và nhìn chung tớ sử dụng tốt cả hai. Có lẽ sai lầm của tớ là ở chỗ tớ đã ngầm coi cậu như một người bạn cũ...

Sửa móng chân vào tháng Mười hai ư? Cậu sẽ đi xăng đan hay cậu tính thoát y giữa đám đông? Dù sao thì cũng thật tốt khi chăm sóc bản thân mình. Tớ vẫn thường thấy các cô gái đi xăng đan trong khi bàn chân họ trông rất kinh. Thật tai tiếng. Tớ cho là họ xứng đáng nhận một hình phạt về thể xác.

Hẹn sớm gặp lại,

Ariane.

Buổi tối, trước khi tắt máy vi tính, tôi nhận được email của Justine:

Những cái tên: ở chỗ chúng tớ, là Lauren, Lisa, Jennifer. Tương tự đối với sự nổi tiếng của họ. Tớ mới gặp lại một trong số họ, cô ấy đã kết hôn, có bầu và rất bận với việc ra lệnh cho chồng. Càng tốt cho cô ấy.

Một hình phạt về thể xác cho những cô gái có bàn chân ma chê quỷ hờn ư? Cậu thật tàn bạo! Ta sẽ lại bàn về chuyện này nhé.

Không đúng lúc rồi vì ông chủ tớ vừa tới và nom ông ta có vẻ không vui. Chưa kể ông ta từng rất khó chịu khi thấy tớ đang chăm chú nhìn đôi bàn chân trần của tớ. Tớ phải khẩn trương rút chúng ra khỏi bàn làm việc của ông ta đây...

- Cậu nghĩ gì thế?

- Tớ nghĩ cậu cần phải thoải mái mới được.

Ambre có tóc vàng hay sexy thì cũng vô ích, cô vẫn phải chịu đựng một nỗi bất an khủng khiếp. Là một chuyên viên đồ họa đầy tài năng, cô thiết kế các túi đựng cho một nhà sản xuất đĩa CD và say mê công việc của mình, có điều cô không sao nguôi ngoai được kể từ sau câu chuyện tình mới đây nhất và chỉ nghĩ tới Igor, gã bạn trai cũ. Chẳng ai thuyết phục nổi cô là rốt cuộc rồi cô cũng quên gã thôi.

Nhưng dù sao cuối cùng cô cũng đồng ý đến nhà Léa ăn tối, Léa cố tình tổ chức bữa tối này vì Ambre. Léa đã gửi mail cho tất cả đám bạn thân độc thân của mình và tối nay dứt khoát phải thành công.

Tôi đã cắt hai trang bài viết từ một cuốn tạp chí, nhan đề hai trang đó là “Lộng lẫy trong sáu mươi phút đồng hồ”, rồi tôi huơ huơ chúng dưới mũi Ambre.

- Đây chính là những gì cậu cần. Chịu khó lắng nghe chút nhé: “Tắm rửa, Rạng rỡ, Thay đổi và Thăng hoa.”

- Tớ đã khẳng định là đồng giấy báo này sẽ hữu ích thay vì chình ỉnh ở đây để bổ sung thêm cho mớ công thức nấu ăn, khám phá du lịch với đủ kiểu những lời khuyên khác nhau chặt ních trong một cái ngăn kéo mà tớ chẳng bao giờ đóng nổi nữa. Thế nhưng dĩ nhiên, tớ lại chẳng bao giờ dùng đến cái gì cả! Cuối cùng, nhờ cậu, mọi chuyện sẽ thay đổi. Ta đi thôi, ta sẽ mua mọi thứ và ta sẽ làm việc đó cùng nhau.

Sephora thẳng tiến, tới đó, tôi lấy một cái giỏ nhỏ và gọi một cô bán hàng để có thể tìm được tất cả những gì có trong danh sách: sữa tắm thư giãn, mặt nạ dưỡng da, dầu gội 3 trong 1, keo bột, sơn móng, các loại sữa dưỡng thể, thuốc bóng tóc. Cái giỏ đã đầy ự mà chúng tôi vẫn chưa bắt đầu chuyển qua phần lựa đồ trang điểm... Ambre nhắm tính nhanh các mặt hàng có trong giỏ: thoát nhìn đã thấy chúng tôi tiêu suýt soát hai trăm euro.

“Nhưng ở *Gala* họ mới điên làm sao chứ! Nếu có nhiều tiền như vậy, tớ sẽ tiêu cả ngày trời tại một cái viện chăm sóc sắc đẹp nào đấy, ít ra cũng phải có ai đó làm công việc này phục vụ tớ!”

Trong lúc chúng tôi mải tranh luận, một phụ nữ đã tranh thủ cơ hội cuồn măt cô bán hàng của chúng tôi, và chuyện ấy xảy đến mới đúng lúc làm sao, vì nó cho phép chúng tôi hèn nhát bỏ lại cái giỏ đầy ự mà không cần phải trả lời những câu hỏi khó chịu.

Không thể bỏ đi tay trắng như vậy, bởi thế thì quá là mất mặt: chúng tôi bèn thay cả danh sách bằng một thỏi son môi và một lọ sơn móng, thế là hoan hỉ cả làng và không tới nỗi tệ cho lắm.

Bữa tối diễn ra trong bầu không khí khoan dung, cuộc tranh luận rất buồn cười và trí tuệ, nhân vật nam nào cũng quyến rũ và mọi chuyện đặc biệt ổn giữa Ambre và một tay Franois nào đó.

Tối muộn, cô đến gặp tôi và thì thầm:

- Tớ không biết liệu mình có say không, nhưng tớ ngỡ mình đã hiểu rằng vào một lúc nào đấy, anh ấy đã nói gì đó như là tỏ tình với tớ.

Xét bối cảnh, tôi khuyên cô không nên quan trọng hóa sự việc.

Tôi trở về nhà mình và trong lúc tôi chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại đổ chuông. Là Ambre.

- Nghe này: sau khi cậu đi khỏi, tớ đã nhìn thấy anh ấy ngồi viết trong phòng Léa. Tớ hỏi anh ấy đó là giờ viết lách à, anh ấy trả lời: *Là giờ viết cho em* và anh ấy hỏi túi xách của tớ ở đâu. Tớ chỉ cho anh ấy và tớ bỏ ra

ngoài vì tớ cảm thấy mặt mình đỏ lựng. Khi đã ngồi lên taxi rồi, tớ mới mở túi xách ra và dĩ nhiên là tớ thấy một cái phong bì với một lá thư ở trong. Tớ đọc cho cậu nghe nhé: *Tác động của rượu giảm xuống, anh mới có thể khẳng định được rằng lời tỏ tình của anh (từ này nghe mạnh quá nhưng chẳng còn từ nào tương tự thế cả) không phải lời đùa cợt. Anh chẳng có giải pháp nào khác ngoài việc để lại cho em số điện thoại của anh. 0147201216. Anh sẽ không trách em nếu em bấm số này đâu. Và anh cũng sẽ hiểu nếu chẳng điều gì trong toàn bộ chuyện này có vinh dự được đáp lại. Vãn hoan nghênh. Franois.*

- Wao! Đây đúng là một gã thề nguyện được đấy...

- Ủ, đồng ý vậy. Nhưng còn gì nữa?

- Còn tùy. Cũng khá hoa hòe hoa sói nhỉ. Tớ thấy mới lần đầu mà đã thế này thì hơi khoa trương.

- Tớ cũng vậy, nhưng tớ chẳng biết phải làm gì.

- Cậu có thấy thích anh ta không?

- Tớ nghĩ là có... Nhưng lúc này thì tớ không biết nữa.

- Được rồi, cậu đi ngủ đi, mai ta sẽ xem xét.

Sáng hôm sau tôi gọi lại cho cô.

- Cậu ngủ ngon chứ?

- Ủ, trừ một giấc mơ kỳ cục trong đó tớ cãi nhau với một cô nhân viên France Télécom... Tớ vừa đọc lại lá thư và bản năng mách bảo tớ phải cảnh

giác, đàn ông mà dùng tiếng Pháp cổ thì hoặc là mấy tay hát rap hoặc là mấy tay tâm thần, mà François thì đâu phải ca sĩ nhạc rap... Cuối cùng tớ gọi cho Léa, cô ấy bảo tớ cứ tiến tới đi: suy cho cùng, tớ thấy cảm tình với anh ta và chẳng có lý do thực sự nào để tớ không thử cả.

- Vậy thì tiến tới đi.

- Cậu biết gì không? Tớ sợ lắm! Cậu có phiền không nếu tớ qua nhà cậu sau khi đi làm về để gọi cho anh ta?

- Chẳng phiền chút nào.

Như đã báo trước, lúc cuối ngày, cô qua nhà tôi rồi lao ngay đến chỗ để điện thoại.

- Tớ bối rối lắm, tớ không muốn anh ta nhắc máy, tớ thích để lại lời nhắn hơn.

Dĩ nhiên cô gặp trúng máy trả lời tự động. Cô bật loa ngoài và tôi nghe thấy một lời nhắn kỳ cục:

Petit Larousse, trang 39: Nhựa, hóa thạch, xuất thân từ bộ thông oligoxen, mọc trên biển Ban tích ngày nay. Hiện diện dưới dạng những mẫu vụn và gãy, ít nhiều trong suốt, vàng hoặc đỏ nhạt.

Tôi chẳng hiểu gì cả. Ambre gác máy, mặt cô đỏ ửng.

- Tớ thấy rất ngạc nhiên, đó là định nghĩa về cái tên của tớ[1]...

[1] Ambre có nghĩa là hổ phách. (Mọi chú thích không có lưu ý gì thêm đều là của người dịch).

- Ồ! Nhưng mà...

- Lấy cho tớ cuốn từ điển, mình sẽ kiểm tra xem sao.

- Không cần đâu, đúng là thế mà.

- Tớ biết, nhưng tớ vẫn muốn kiểm tra.

Tôi đi xem từ điển, một cuốn Larousse cũ kỹ nhưng giải thích xúc tích hơn nhiều: “Ambre: danh từ giống đực. Chất nhựa thơm cô đặc như sáp và tỏa mùi giống mùi xạ.”

- Ờ, chả phải tìm đâu xa làm gì, anh chàng của cậu hoàn toàn biết tiết chế nhưng cũng mê đắm cậu ra phết rồi đấy.

- Tớ phải làm gì đây?

- Như đã định ấy! Cậu gọi lại và cậu để lại lời nhắn.

- Nhưng tớ có thể nói gì với một gã tớ chỉ vừa mới quen nhưng lại thay đổi lời nhắn trên máy trả lời tự động của mình vì tớ?

- Đây đâu phải kỳ thi tuyển... Hãy nghĩ đơn giản thôi.

Cô lưỡng lự vài giây rồi gọi lại.

Chào anh, Ambre đây. Ở anh thấy đấy, em gọi cho anh. Anh có thể gọi cho em theo số 0147047736. Hẹn sớm gặp.

Cô gác máy, hơi căng thẳng: “Thật nực cười, khi tớ quyết định suy nghĩ đơn giản thì tớ chỉ đơn giản là trở nên nhàm chán.”

Cũng tối hôm ấy, Franois gọi lại cho cô và mời cô đi ăn.

Cô kể lại cho tôi nghe buổi tối của họ, một buổi tối cũng giống như bao buổi hẹn hò khác: họ kể chuyện về nhau, cố nói chuyện chính mà vẫn giấu nhem được điều cốt yếu, nghĩa là những gì họ thực sự nghĩ về nhau.

Anh ta đưa cô về và lên tận nhà để “kết thúc cuộc tranh luận”. Ta đang ở năm 2002 và ta nói vậy đấy. “Uống một ly cuối” như một diễn viên già hết thời, chẳng ai còn nói vậy từ thế kỷ trước.

Hôn hít điên cuồng. Mọi thứ hẳn phải diễn ra tốt đẹp, nhưng anh ta không phải người cô nghĩ đến mà là Igor, vẫn là Igor và mãi là Igor, Igor mà Franois cũng không làm cô quên nổi, cô đã biết ngay mà. May thay anh ta là một quý ông lịch thiệp, anh ta xin phép ra về trước khi cô nói với anh ta điều đó.

Ngày hôm sau, khi kiểm tra thư từ, cô thấy một lá thư tình trong hòm thư của mình.

Hộp khăn cấp với Léa.

- Tớ nghệt thở mất. Và lại tớ trách anh ta lắm: mọi chuyện diễn ra rất nhanh, quá nhanh là đáng khác; mọi chuyện khởi đầu rất tốt và anh ta sẽ làm hỏng tất cả mất thôi khi đốt cháy giai đoạn như vậy.

- Cậu thật dở hơi! Léa thốt lên. Một gã tốt như vậy, một gã không sử dụng tiểu xảo như vậy, không phải là người mà tất cả chúng ta đều tìm kiếm sao?

- Cứ cho đấy là lỗi của tớ đi, cứ cho đấy là lỗi của Igor đi và Franois chẳng có nghĩa lý gì ở đây cả. Anh ta đến không đúng lúc và kệ anh ta thôi. Giờ đây, tất cả những gì ám ảnh tớ là làm thế nào để thoát khỏi chuyện này. Và với những lời nhắn anh ta để lại trên máy trả lời tự động của tớ thì càng không nên kéo dài mọi chuyện.

- Cậu nghiêm túc đấy chứ?

- Nói với cậu thế nào bây giờ nhỉ?... Anh ta tỏ rõ sự gắn bó với tớ tới nỗi tớ cảm thấy mình như bị sa lầy. Lần đầu tiên trong đời tớ biết được đàn ông cảm thấy những gì. Thằng thối mà nói thì được nắm quyền chủ động cũng khó chịu lắm. Tớ sẽ phải ghi nhớ chuyện này khi lần tới tớ là người bị đá.

Ngày hôm sau, cô ăn tối ở nhà Franois và tận dụng cơ hội đó để chấm dứt. Anh ta rất đau khổ và ngay lúc ấy anh ta đã làm cô hơi sợ. Phải khó khăn lắm cô mới bỏ đi được, và ngay khi ra tới phố, cô liền chạy một mạch đến bến taxi. Về tới nhà, cô gửi lời nhắn cho tôi.

Alô! Trang 39 trong từ điển đây. Tớ có lý khi cảnh giác như vậy, mấy gã dùng tiếng Pháp cổ ấy rất đáng nghi... Mà thôi không quan trọng, giờ tớ thấy thật vô cùng nhẹ nhõm vì đã bỏ rơi anh chàng công tử bột kia.

Ariane thân mến,

Tớ biết cả kho truyện phiêu lưu ái tình rôm rít, lẽ ra tớ phải cảnh báo Ambre ngay từ đầu mới đúng. Mà thôi, tớ đang ba hoa đấy...

Nhưng có rất nhiều chi tiết chứng tỏ chuyện đó sẽ chẳng đâu vào đâu. Chi tiết là thứ rất quan trọng, lẽ ra phải có một từ khác dùng để chỉ từ “chi tiết”... Một từ tóm lược “những dấu hiệu nhỏ phản ánh vài điều quan trọng hàng đầu”. Tớ vẫn nhớ mình từng có chuyện với một gã chỉ vì “một chi tiết”. Một tối nọ, lúc đưa tớ về nhà tớ, gã đó tự nhiên nổi hứng dọn dẹp phòng khách. Trong khi tình trạng lộn xộn này là do người khác gây ra cách đó vài tiếng đồng hồ. Khi ấy tớ tự nhủ, để cư xử như vậy, chắc hẳn gã rất dễ thương và hào hiệp. Thế là phần còn lại của cuộc phiêu lưu giữa chúng tớ kết thúc trong thất bại hoàn toàn. Có thể do những “chi tiết” khác mà tớ không nắm bắt được. Như việc gã chưa trưởng thành chẳng hạn. Suy cho cùng thì tớ cũng chẳng thấy hối tiếc gì trải nghiệm ấy vì nó đã giúp tớ tránh được vĩnh viễn lũ con trai kém tuổi tớ.

Vậy là cậu đang có một ông chồng bán thời gian... Đáng mơ ước làm sao!

Lại nói đến cái họ, cậu có biết là đạo Do Thái cho rằng họ của một người biểu trưng cho số phận của người đó không? Chính vì thế mà những người cải đạo thường có họ Do Thái, được coi như đại diện cho cuộc đời mới của họ. Có lẽ họ thời con gái của chúng ta tượng trưng cho quá khứ của chúng ta, trong khi họ tương lai của chúng ta có thể gắn với những gì chúng ta sẽ trải qua với tư cách người vợ người mẹ... Điều duy nhất tớ không lý giải được là làm thế nào để gắn kết điều đó với việc đàn ông chẳng bao giờ phải đổi họ...

Tối hôm trước, lúc dự đám cưới cô bạn thân của tớ, tớ đã nghĩ đến cậu: tớ không thể ngăn mình nhìn xuống chân của các cô gái đi giày hở mũi. Và tớ đã gặp một phụ nữ kỳ quặc: Barbara. Đến từ Michigan, nhà giàu sụ, cô ả tới châu Âu cùng người trang trí nhà cửa của mình để mua thứ gì đó cho ngôi nhà ở Palm Beach. Họ đã vào các cung điện ở Italy và mua những bức bích họa tròn vẹn, những bức tranh tuyệt đẹp, và lúc trở về, họ đã cắt chúng ra cho vừa với tường nhà họ! KINH TÓM!... Tớ ước muốn điên lên! Chính tại lũ đàn bà như thế mà người Mỹ mới bị cho là điên độn! Những kẻ vô văn hóa chỉ biết tôn thờ đồng tiền, chứ chẳng hề kính trọng gì Nghệ thuật hay Lịch sử.

Barbara đáng phải chịu một hình phạt về mặt thể xác, chứ không phải các cô gái đi xăng đan có bàn chân xấu xí! Bởi họ đã bị thiên nhiên trừng phạt đủ với đôi bàn chân kinh khủng rồi nên họ không cần phải chịu thêm chuyện xấu xa nào nữa.

Giờ thì tớ phải chuẩn đây, tớ đã bắt đầu chơi thể thao trở lại và đã tới giờ tập của tớ. Tớ sẽ đến một câu lạc bộ rất nhỏ và bí mật, tớ tập môn co duỗi chân tay. Chỉ là co duỗi thôi, rất nhẹ nhàng, cảm giác rất dễ chịu. Cậu có tập thể dục không?

Ôm hôn cậu,

Justine.

Tôi có hai vé mời xem kịch, và vì đang là thứ Ba nên Vincent không phải lao động khổ sai. Chồng tôi thích được coi là nạn nhân của lịch làm việc quá tải, nhưng vấn đề là anh ấy lại hài lòng khi kết thúc buổi tối ở quán rượu hơn là kẹt cứng trong chiếc ghế bành chẳng lấy gì làm tiện nghi và đầu gối thì thúc vào lưng ghế của người ngồi đằng trước.

Suy cho cùng thì anh ấy sẽ chẳng bao giờ chịu đi xem kịch với tôi.

Thế nên tôi sẽ đi với Julien, chàng kỹ sĩ hầu cận yêu thích của tôi. Đàn ông thích đi chơi với những cô bạn gái thân già nua bởi điều đó giúp họ được ngơi nghỉ: họ không phải mở cửa xe, không phải ép mình tể nhị và có thể chấp nhận chuyện cùng chia sẻ hóa đơn.

Julien tới đón tôi ở cửa hàng, tôi đứng đợi cậu ở ngưỡng cửa và nhận ra cậu từ xa. Cậu cao lớn, tóc nâu và mảnh mai, tôi thích cái cách cậu mặc nhiều lớp quần áo cùng một lúc: áo phông, sơ mi phanh ngực, áo vest, măng tô; kết hợp phong cách cổ điển với phong cách bụi bặm đường phố.

Julien là phóng viên tự do, cậu rất tò mò và hiểu biết một cách kỳ lạ; nhưng đó cũng là một kẻ theo thuyết khoái lạc không phức tạp, luôn kiếm tìm sự tầm thường trong mọi chuyện, đến mức bị những người không hiểu mình đánh giá thấp. Chắc chắn đó là cách cậu giấu đi sự nhạy cảm quá mức của bản thân.

Chúng tôi đi xem vở kịch của một cô bạn thuở nhỏ, Sylvia. Kịch cợt của bạn bè đôi khi là vấn đề rất tế nhị. Nếu ta không thích, thì không những ta phải âm thầm chịu đựng mà còn phải nói lời cảm ơn khi ra về nữa.

Để tránh tình trạng khó xử, tôi đã đặt chỗ mà không nói gì với Sylvia; như vậy, nếu vở kịch có dở thì hôm sau tôi sẽ gọi cho cô ấy, tôi sẽ có nhiều thời gian hơn để tìm được điều gì đó tích cực mà nói.

Julien tán thành ý kiến này và trên suốt đường đi bỏ công thuyết phục tôi cải trang thành công nhân.

Nhà hát kịch nằm trong một con hẻm không có mặt trên bản đồ, hay đúng ra là có: nhưng chỉ ở chỗ trang bản đồ bị gấp lại. Hơn bốn mươi lăm phút sau rốt cuộc chúng tôi cũng tới, có một tấm biển gắn đèn neon ghi “Nhà hát

kịch những ngày mai tươi sáng” và trong lúc đang lấy chỗ cho mình thì tôi nghe thấy một tiếng kêu vui vẻ.

“Ariane, em đấy à? Đúng là ngạc nhiên quá!”

Tôi quay lại và đụng mặt chị gái Sylvia, người tôi không gặp từ nhiều năm rồi. Còn phía sau chị ấy là toàn bộ các thành viên còn lại của gia đình... Chúng tôi ôm hôn nhau, xuyết xoa với nhau về sự ngẫu nhiên hạnh phúc này, và theo lẽ tự nhiên, chúng tôi cùng ngồi xuống với nhau.

“Thế là chốc nữa tha hồ mà lẳng lặng bỏ về nhé!” Julien thì thào.

Giữa gia đình Sylvia và chúng tôi, căn phòng chật ních người. Cần phải nói thêm là trong phòng chỉ có khoảng hai mươi chỗ ngồi, hơn nữa, tôi tin chắc sân khấu còn rộng hơn cả chỗ dành cho khán giả.

Không thể lẫn đi được, Julien và tôi phải ngồi ngay hàng đầu, đúng giữa bố mẹ Sylvia và chồng cô ấy, một chuyên gia kế toán, người nhấn mạnh với chúng tôi rằng anh chưa hề đọc kịch bản cũng chưa từng xem một buổi diễn tập nào vì “Sylvia luôn muốn dành cho anh điều bất ngờ”.

Vở kịch bắt đầu, và năm phút sau, các diễn viên gào rú tới nỗi chúng tôi chẳng hiểu gì hết.

Julien căng thẳng kéo kéo chiếc áo vest thứ hai của mình, điều đó giúp anh bận rộn được vài giây, rồi anh lại bị buộc phải đắm chìm vào vở kịch.

Mười phút sau, các nhân vật như sắp lên cơn cuồng loạn đến nơi còn Julien và tôi như sắp lăn ra cười ngặt nghẽo đến nơi.

Chúng tôi liếc nhìn nhau nhưng đó là sai lầm khủng khiếp: không thể nén cười thêm được nữa. Julien lẳng lặng phì cười nhưng người cậu lại rung lên

khiến cả hàng ghế cũng rung theo; ghế càng rung, cậu càng cười, và chẳng mấy chốc nghe rõ tiếng những chiếc ghế bành rít kèn kẹt.

Đúng lúc ấy cảnh tranh cãi kết thúc, Sylvia còn lại một mình trên sân khấu và đang khẽ rên rỉ; bởi vậy mà xung quanh chỉ còn vang lên tiếng nấc của chúng tôi và tiếng lò xo rín rít.

Tôi buộc phải tưởng tượng ra những cảnh bạo lực có một không hai để lấy lại bình tĩnh, và tôi kịp thời thành công. Tôi ngờ là Julien cũng phải viện đến những biện pháp tương tự, suy nghĩ ấy khiến tôi buồn cười hết sức nên tôi phải gắng gượng quên phết nó đi.

Hơn nữa, nếu có cảm thấy cậu ấy đang nhìn tôi, tôi phải nhắm ngay mắt lại. Đến phút cuối, tôi buộc phải nỗ lực tập trung phi thường để khởi phá lên cười.

Một tiếng sau vở kịch kết thúc ở cảnh dàn hòa giữa Sylvia và đối tác của cô, họ hôn môi nhau chun chút trước ánh mắt sững sốt của anh chồng chuyên gia kế toán.

Kiệt quệ vì những tưởng tượng đầm máu và vở kịch quá tải, rốt cuộc tôi cũng có thể quay sang nhìn Julien.

Trong suốt buổi diễn, cậu ấy đã cởi áo len chui đầu và sơ mi ra, và dù lúc này mặc mỗi một chiếc áo phông, người cậu vẫn nhể nhại mồ hôi.

Gia đình Sylvia có vẻ như cũng rất đau khổ, dù sao họ vẫn tế nhị cư xử như thể họ không nghe thấy tiếng chúng tôi cười, bằng chứng là họ mời chúng tôi đi ăn tối với họ... Chúng tôi từ chối thành công lời mời của họ với cái cớ là chúng tôi mệt khủng khiếp và chúng tôi sẽ đi ăn tối hai người với nhau, sung sướng vì cuối cùng cũng được phá lên cười thả phanh.

Đúng là Vincent đã bỏ lỡ vụ này...

Nhưng lúc về tới nhà, trong khi chui vào chăn, tôi chẳng thể ngăn mình tự vấn bản thân rằng liệu đi với anh thì tôi có cười nhiều đến vậy không.

Tôi không biết tại sao nữa, những buổi tối mỹ mãn nhất lại là những buổi tối tôi trải qua mà không có anh bên cạnh. Dĩ nhiên chẳng phải lúc nào cũng là như thế. Mà cũng có lẽ đúng là như thế.

Tôi không biết nữa.

Justine thân mến,

Tớ thấy ghê cả người vì chuyện về cái ả Barbara thô bỉ ấy. Cậu có lý, ta sẽ đuổi ả về lại ngôi nhà ở Michigan của ả, buộc ả vào một cái ghế và nhốt ả cùng những cô gái có đôi bàn chân kinh dị, những cô gái sẽ đánh bom ả bằng cả tá mì spaghetti trộn sốt bolognese bởi ả thích nước Ý thế kia mà.

Tớ phải nói rõ là nếu tớ muốn trừng phạt những cô gái ấy thì nguyên nhân không phải vì họ có đôi bàn chân kinh dị mà vì họ rất ích kỷ. Họ dám đi cả xăng đan; trong khi chúng ta, những kẻ ngây thơ khốn khổ, chúng ta phải cẩn răng mà nhìn.

Thế dục ư? Không, tớ ghê tởm thứ đó. Khẩu hiệu của tớ là: “Không chịu đau; không chịu đau.” Cậu thứ lỗi chứ hẳn phải thích bạo dâm tình dục thì mới tập tành mấy cái cơ bụng cơ hông ấy!

Vả lại tớ không thích thay đổi bản thân, trừ phi điều đó cải thiện được gì đấy. Đặc biệt là tớ ghét bị toát mồ hôi, nhất là trước mặt người lạ.

Tại sao đàn ông lại không phải đổi họ lúc kết hôn ấy à? Tớ định trả lời rằng đấy là do thói trọng nam khinh nữ cổ hủ, nhưng tớ nghĩ một giáo trưởng người Do Thái hẳn sẽ cho cậu được lời giải thích mang tính tâm linh hơn.

Tớ phải đi lao động khổ sai đây. Như tớ đã nói với cậu, làm việc trong một cửa hàng chẳng có gì thích thú, nhưng tớ vẫn muốn giữ sự độc lập nhất định. Điều này khiến Vincent phát điên, anh ấy bảo chẳng việc gì tớ phải mất thời gian trong khi anh ấy kiếm đủ cho hai người. Thực tế thì tớ tin rằng đó không phải điều khiến anh ấy phiền lòng, điều khiến anh ấy phiền lòng là nếu tớ làm việc trong một cửa hàng, tớ “chỉ” là nhân viên bán hàng

mà thôi. Vấn đề vị thế xã hội ấy mà. Rốt cuộc thì hiện tại là thế. Tôi có không ít kinh nghiệm khi làm việc với các nhà stylist, và tôi đã quyết định sẽ tranh đấu tới khi nào tôi có thể tung ra móng vuốt của mình. Tôi hy vọng những gì tôi viết về Vincent không khiến cậu nghĩ xấu về anh ấy, anh ấy động viên tôi rất nhiều và khi tôi có nhu cầu tài chính thì sự giúp đỡ của anh ấy là rất đáng quý.

Hôn cậu,

Ariane

TB: Họ của tôi có nghĩa là “Núi trắng”. Nên tôi kết luận:

a: con đường tôi đi đầy chướng ngại vật là chuyện thường tình;

b: có lẽ tôi sẽ tập trượt tuyết trở lại;

c: lẽ ra tôi không bao giờ nên ngần ngại gọi suất cúp món kem Chantilly.

- Alô? Ambre đây. Cậu biết đấy, ở phòng tiếp thị có một anh chàng cực kỳ dễ thương, Guillaume. Và anh ta đã cho tôi mấy vé mời đi nghe hòa nhạc; đi với tôi nhé, tôi cũng sẽ rủ cả Léa nữa, và các cậu sẽ cho tôi biết các cậu thấy anh ta thế nào.

Lúc đến buổi hòa nhạc, cả Léa và tôi đều nhất trí với nhau: đúng ra là Guillaume rất quyến rũ, anh ta có một tai to hơn hẳn tai còn lại, nhưng điều đó chẳng có vẻ gì khiến Ambre khó chịu. Thế nên chúng tôi bỏ qua mọi bình luận tiêu cực.

Kết nối với âm nhạc là công việc khó khăn tột bậc đối với tôi, ngay cả khi ai nấy đều phát cuồng lên với ban nhạc mà Guillaume gọi là “nhóm R.E.M của Nam Tư”. Ambre tận dụng điều này để kêu tôi là một kẻ tâm hồn cứng nhắc, còn tôi thì đành nhượng bộ trước cơn phấn khích của cô, càng nên nhượng bộ hơn bởi thường thì cô chỉ nghe mỗi opéra mà thôi.

Chúng tôi sẽ đi ăn tối với Guillaume và hai người bạn của anh ta, rồi chúng tôi quyết định sẽ kết thúc buổi tối tại một quán bar. Guillaume leo lên ô tô của tôi và lại ngồi cạnh Léa. Có một lúc nào đó, trong khi tranh luận, anh ta để tay mình lên cánh tay cô, giữ nguyên thế một lúc rồi rút tay lại và tiếp tục trò chuyện.

Dĩ nhiên chuyện đó không thoát khỏi ánh mắt Ambre, cô nhảy xổ vào Léa ngay khi chúng tôi xuống xe.

- Anh ta đặt tay lên cánh tay cậu, thật đáng ngại, tớ cảm thấy anh ta có cảm tình với cậu.

- Không phải thế đâu, chỉ là hành động thân mật bạn bè thôi mà, cậu đừng nói linh tinh.

- Thân mật bạn bè cái con khỉ, các cậu chỉ vừa quen nhau đấy chứ! Anh ta bắt đầu bằng việc sờ soạng cánh tay cậu và ai mà biết được chuyện sẽ kết thúc thế nào.

- Bỏ đi, điều đó chẳng có nghĩa lý gì cả!

Chúng tôi ngồi quanh một chiếc bàn, Léa xoay xở để không ngồi cạnh Guillaume. Nhạc mở rất to, chúng tôi chỉ có thể trò chuyện được với người ngồi kế bên, thế nên Ambre đã chiếm đoạt được anh ta, nhất là bằng cách phát huy chiếc áo khoét ngực sâu hoắm.

Tôi đưa hai cô bạn về nhà, có vẻ như Ambre càng lúc càng trở nên nghi ngờ. Chỉ cần Léa và Guillaume trò chuyện với nhau một chút thôi Ambre đã khẳng khái nghĩ là Léa tìm cách quyến rũ Guillaume. Đúng là đã tới lúc giữa họ nên diễn ra chuyện gì đấy vì Ambre rõ ràng đang trở nên cuồng ám.

Thứ Bảy sau đó, cô tổ chức một buổi lễ (vốn chỉ là cái cớ để mời Guillaume), Léa với tôi hy vọng anh ta sẽ quyết tâm nhảy xổ vào cô nàng.

Tối thứ Sáu, Léa gọi cho Ambre, người rất cuộc cũng suy nghĩ tích cực trở lại.

- Mọi chuyện ổn cả, tớ sẽ ngủ trưa trước khi đi. Tớ khỏe như vâm, thừa năng lượng cho tối mai ấy. Cậu biết gì không? Cậu có lý, mọi chuyện sẽ suôn sẻ.

An tâm, Léa bỏ đi tắm. Cô đang ngập trong nước thì điện thoại đổ chuông và máy trả lời tự động vang lên.

- Chào, Guillaume đây. Tôi đang dự hội thảo ở Nice... Tôi đang ở bên bờ biển, sắp đi ăn tối và... Tôi muốn nói với em rằng tôi nghĩ đến em. Hẹn mai nhé.

Sững sờ. Hóa đá. Ambre có lý.

Cô ngâm mình trong bồn tắm lâu hết mức có thể, và khi da cô nhăn nhúm hết cả lại không thể ở thêm một phút nào nữa trong bồn nước vốn đã trở nên lạnh buốt một cách bí hiểm thì cô mới bước ra và gọi cho tôi.

Chúng tôi nhanh chóng đi đến quyết định: phải nói mọi chuyện với Ambre.

Léa gọi lại.

Tiếng “ Alô” của Ambre đầy vẻ ngái ngủ.

- Tớ đánh thức cậu à?

- Ừ, thật chẳng tử tế gì cả, tớ đang mơ đến Guillaume.

Cứu với.

- Tớ chỉ muốn nói với cậu điều này... Anh ta vừa gọi cho tớ.

- Hả???

Và thế là Ambre hoàn toàn tỉnh giấc.

- Ừ thì tớ đang tắm thì anh ta để lại tin nhắn; tốt nhất là cậu nên tự nghe. Đây này.

Bật tin nhắn.

- Khốn kiếp, tớ biết mà, tớ cảm thấy mà, tớ đã nói ngay với cậu từ đầu mà.

- Tớ rất tiếc, thật đấy.

- Cậu định làm gì?

- Sao cơ? Suy cho cùng thì chẳng làm gì cả, bọn tớ không...

- Tớ ngán lắm rồi, lúc nào cũng thế! Hẳn làm tớ phát điên, tất cả bọn họ làm tớ phát điên! Rốt cuộc tớ vẫn luôn cô đơn! Đã ba năm rồi, tớ sẽ cưới

một con mèo; tớ sẽ ngồi lì ở nhà và sẽ chẳng còn ai làm tớ phát điên được nữa!

- Nhưng cậu làm sao vậy? Dù sao chuyện cũng đâu nghiêm trọng đến thế, cậu mới quen anh ta có mười lăm ngày, cậu sẽ quên anh ta nhanh thôi...

- Không phải thế đâu.

- Thế thì là gì nào?

- Cô em họ Victoire của tớ đang có bầu.

- Thế thì sao?

- Victoire! Cậu không biết à? Nó kém tớ chín tuổi, tớ trông nom nó từ hồi nó còn bé xíu. Tớ làm chứng trong đám cưới của nó, cách đây hai năm. Nó đã từng mong mỗi có con và giờ thì ngon rồi, thành công rồi, và cậu biết nó nói gì với tớ không? “Chị có thể làm vú em cho đứa bé nếu chị muốn.” Con ngốc đó! Nó nói vậy không phải vì ác ý nhưng dù sao thì tớ sẽ phải chịu những sự sỉ nhục tương tự đến bao giờ nữa đây?

Léa tranh luận cho có, bởi dù sao thì cô cũng chẳng còn gì để nói và đây mới là lý do quan trọng.

Trước khi gác máy, cô đề nghị không đến bữa tiệc của Ambre.

- Không được, nếu cậu không tới, anh ta sẽ hiểu, hắn anh ta đã tự vấn bản thân rồi, xem như là tớ đã چرا cãm anh ta. Và lại tớ cũng muốn cậu tới! Được rồi, tớ sẽ đảm bảo. Sẽ giống như Scarlett, lúc cô ấy đến nhà Mélanie sau khi bị bắt quả tang đang ôm hôn Ashley[2] ấy.

[2] Các nhân vật trong tác phẩm Cuốn theo chiều gió.

Được đó.

Léa và tôi tự hỏi hồi lâu về sự so sánh này, và sau một loạt giả thuyết, chúng tôi đành kết luận: Ambre sẽ biết cách đóng kịch.

Tối đó, Vincent và tôi ghé qua đón Léa, người đang chẳng được thoải mái cho lắm. Về phần mình, Ambre chưa bao giờ lại ít giống Scarlett đến thế. Mỗi lần Guillaume đến gần Léa, mặt mũi Ambre lại tái nhợt đi.

Một người anh họ của Ambre ghé sát vào Léa, anh ta đã say mèm, nhưng Léa chịu đựng hòng làm Guillaume nản chí và trấn an Ambre.

- ... Tôi xây dựng các chương trình cho phép doanh nghiệp tối ưu hóa kết quả của họ.

- ... Thật tuyệt!

Nửa tiếng sau, tôi thấy họ ôm hôn nhau... Rồi Léa nhanh chóng bỏ rơi anh ta và đến gặp tôi.

- Người hân nồng nặc mùi rượu. Thật kinh tởm! Cái gì cũng có giới hạn hết, kể cả tinh thần hy sinh của tở.”

Tôi giải thích vài lời với Vincent, anh đã nghe thấy những gì Léa nói và mặt anh nghệt ra; dù sao anh cũng thấy chán và muốn đi về.

Tôi báo với Léa là chúng tôi về và đề nghị đưa cô về cùng.

- Quá tốt! cô thở phào trả lời.

Chúng tôi ra ôm hôn Ambre, không thể tin được là từ mười lăm phút nay cô rất vui vẻ.

Thậm chí cô còn tìm cách giữ Léa lại và thì thầm với Léa rằng “Tớ không biết anh họ tớ lại khiến cậu thích thú” khiến Léa rùng mình vì ghê tởm. Chúng tôi vội kéo theo Léa, người đang sắp nổ tung tới nơi. Với lại khi cô giận dữ, khuôn mặt cô dường như mọc thêm những đốm tàn nhang mới, hẳn chúng xuất hiện để minh chứng cho trạng thái sôi sục của cô.

- Thật điên rồ, cái quái gì mà mô hình Scarlett lại suôn sẻ từ lúc tớ ôm hôn thẳng cha anh họ say khướt của cô nàng chứ..., Léa nói với tôi lúc trèo lên xe.

Cô liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu.

- Hẳn khiến đầu tóc tớ rối bù, tớ mà giống Scarlett[3] ấy hả, giống Pollux[4] thì có!”

[3] Nhân vật nữ xinh đẹp, cá tính và lập dị trong Cuốn theo chiều gió.

[4] Chú chó lông dài trong bộ phim hoạt hình Bộ bờm kỳ diệu.

Khi về tới nhà, tôi tẩy trang mà không thèm soi gương trong khi Vincent bình phẩm về sự ấu trĩ của mấy cô bạn gái của tôi.

Và tất cả những gì tôi nghĩ ra để trả lời anh ấy là tôi yêu quý họ.

Ariane thân mến,

Tớ đang ngồi, đang dùng một ngón tay để gõ mail cho cậu, tớ đang ăn ngũ cốc và uống rượu sake, nên không viết hoa cũng không sao nhé. (Nếu ngày nào đó cậu muốn thấy tớ quay đơ trên đất, thì cứ việc cho tớ uống sake).

Tớ đã bật đĩa évita, tớ đang rất thoải mái và hy vọng làm cho cậu thư giãn được đôi chút.

Sắp tới tớ phải trả lời nhanh hơn mới được. Tớ không biết làm cách nào nhưng tớ luôn xoay sở để rồi lại trì hoãn mọi chuyện sang ngày hôm sau. Thế nhưng tớ làm được không ít việc đâu đấy. Dĩ nhiên là nghịch lý rồi.

Thực tế thì nếu tìm cách miêu tả bản thân thì tớ hẳn sẽ nói tớ là “điều xảy đến khi người ta không kết hôn lúc trẻ”. Tớ tin mình đã từng nói với cậu rằng gia đình tớ xuất thân từ trung đông (tớ phải cảnh báo cậu là tớ có khuynh hướng lặp đi lặp lại, nên thứ lỗi cho tớ nếu điều đó xảy ra nhé, kể từ thời điểm này và trong những năm tháng sắp tới). Người phương đông thích được thấy con gái họ kết hôn càng sớm càng tốt. Ở tuổi hai mươi, phần lớn các chị em họ của tớ đã lập gia đình. Tuổi đó thì đúng là rất trẻ, nhưng nhìn chung họ muốn rời khỏi nhà bố mẹ, và chẳng tìm được cách nào khác ngoài những lợi ích tức thời của hôn nhân: sự ân cần, những buổi chiều dài, một chiếc váy, một ngôi nhà mới, đồ trang sức. Tóm lại là dùng một cái họ chuyển từ vị thế trẻ con sang vị thế người lớn, mà không hề trải qua vị thế độc thân. Tớ thấy chờ đợi và trải nghiệm là chuyện rất thú vị, nhưng tớ nghĩ trải nghiệm ấy không phải lúc nào cũng khiến chúng ta thoải mái. Nó thường khiến chúng ta chán nản và vô liêm sỉ bởi nó dạy chúng ta rằng trên đời chẳng có gì diễn ra như chúng ta hy vọng hết.

Tớ ăn ngũ cốc xong rồi và giờ thì tốt hơn nhiều: những chỗ cần viết hoa mà không viết hoa làm tớ cảm thấy mình thật vô nghĩa.

Tớ cũng đã lấy thêm cho mình một cốc sake nữa.

Tớ lại đang nghĩ đến cậu bạn trai hồi cấp ba của tớ. Chúng tớ cặp với nhau một năm và hứa hẹn là sẽ không bao giờ kết hôn. Đó là một ý nghĩ xuẩn ngốc mà tớ đã chấp nhận trong khi tớ mới quen cậu ta. Cuối cùng tớ đã giữ lời và dù tim tớ tan vỡ khi cậu ta bỏ tớ, tớ vẫn làm như thể tớ thấy đó là chuyện bình thường. Cậu ta bảo tớ là đã đến lúc tớ phải có trải nghiệm của riêng mình! Và rồi đúng một năm sau cậu ta đi lấy vợ còn tớ thì chẳng bao giờ gặp lại cậu ta nữa.

Nếu bây giờ gặp cậu ta, tớ sẽ cho cậu ta một cái tát nảy lửa để trừng phạt cậu ta cái tội nguyên rửa tớ khi chúc tớ có trải nghiệm này nọ. Và tớ sẽ dựa vào vai cậu ta để khóc vì hàng đống nguyên do. Không phải bởi vì cậu ta đã không cưới tớ, mà đúng hơn là vì toàn bộ những ảo tưởng xảy đến cùng mấy cái trải nghiệm của tớ.

Chuyện nọ kia, tớ đều trải qua rồi, tớ đã thôi đếm đám bồ cũ của tớ khi con số lên tới ba mươi, và việc ấy cũng xảy ra cách đây vài năm.

Một lần, một người quen biết muốn dàn xếp cho tớ hẹn hò với một gã: sau khi hỏi vài câu, tớ nhận ra gã đó là anh trai tớ! Quả đúng là tớ đã dạo khắp lượt giai độc thân ở Manhattan rồi...

Cốc sake thứ ba.

Ờ, tớ có vẻ cay nghiệt và trầm uất quá. Nên chúng ta đổi chủ đề thôi nhì.

Tớ không thấy ngạc nhiên khi chồng cậu cảm thấy khác biệt so với đám bạn gái của cậu đâu. Song ít nhất thì anh ấy cũng không ngăn cậu gặp gỡ họ. Nhìn chung các ông chồng mà tớ từng quen đều không thích đám bạn gái độc thân của vợ. Họ sợ các bà vợ được dịp mở mang tầm mắt vì các bà bạn kia nhìn thấu ngôi nhà thủy tinh của mình. Chỉ là chuyện kiểm soát thôi mà: cuộc hôn nhân của họ không vững bền, nên họ phải gắng kiểm soát vợ, và đám bạn độc thân hiện diện như một mối đe dọa.

Tớ còn nhớ chuyện một trong những gã bồ cũ của tớ không bao giờ muốn gặp đám bạn gái của tớ. Suốt một thời gian dài tớ tự hỏi tại sao lại thế và cuối cùng tớ cũng tìm được câu trả lời. Trước hết là vì gã không đủ kiên nhẫn học cách quen biết họ. Tiếp đó, tớ tin rằng gã sợ một trong số họ sẽ rung tớ như rung một cây mận mà hỏi: “Cậu làm cái quái gì với một gã ngu ngốc thế này chứ???”

Trong bức thư gần đây nhất, cậu có viết cho tớ là đôi khi cậu thấy ghen tị với những người độc thân ở một số điểm. Tớ hiểu cậu, nhất là khi các cặp đôi kết hôn không còn biết đến niềm vui diệu kỳ của tương lai nữa. Sự phẫn khích trứ danh của những người chưa vào tròng. Và lại chẳng hạn, mỗi tối tớ lại có thể chọn đi chơi với một gã khác nhau. (Bất hạnh thay chuyện đó chẳng bao giờ xảy ra cả, có lẽ là trừ phim Sex and the City.) Trước khi đi chơi, tớ có thói quen chuẩn bị kỹ lưỡng và tớ tin chắc rằng chẳng có phụ nữ đã kết hôn nào mất công làm việc tương tự.

Cách đây khoảng năm năm, tớ có ăn tối với mấy cô bạn thân từ hồi đại học, “bữa tối giữa các cô gái”. Tất cả chúng tớ đều còn độc thân, trừ hai cô đã lấy được mấy gã giàu có chết tiệt. Lẽ dĩ nhiên, vừa ngồi xuống một cái mấy cô có chồng đã hỏi ngay “Thế nào?” Tóm lại, chúng tớ có mặt ở đó là để mua vui cho họ. Rất căng thẳng. Tớ nhớ đã kể cuộc phiêu lưu ái tình của mình với một gã mà tớ phải lòng một cách điên cuồng và ngu ngốc. Ariane, giá mà cậu trông thấy cái mặt họ! Tớ thề là họ nuốt lấy từng lời tớ

nói, và tớ cảm thấy họ thiếu thốn tất cả những thứ đó. Và tớ chẳng hề muốn được ở vị trí của họ chút nào.

Cốc sake thứ tư.

Cậu vẫn đọc tớ đấy chứ? Dù sao thì tất cả những gì tớ định nói đó là tớ không biết thế nào thì tốt hơn nữa, chịu đựng đau khổ một mình hay với một gã ngốc nghếch. Tất cả những gì tớ biết đó là nếu đời quy định bạn không được kết hôn trước ba mươi tuổi (hoặc ba mươi lăm, hoặc hơn), thì bạn sẽ có được cái lợi là trở nên mạnh mẽ và độc lập. Tớ ghen tị với các chị em họ của tớ nhưng không tới mức mong muốn con gái tớ sau này sống cuộc đời như họ. Tớ thích con gái tớ kết hôn ở độ tuổi từ hai mươi lăm đến hai mươi tám. (Tớ hơi xấu hổ khi phải thừa nhận điều này, nhưng tớ thậm chí còn tin rằng tớ thích con gái tớ kết hôn sớm hơn thế một chút.)

Ngoài ra thì tớ đang phát phì, chính vì vậy mà tớ tập thể dục trở lại. Và giờ thì tớ đang đau hết mình mẩy đây. Tớ đã thôi không ăn kem và bánh ga tô giảm hàm lượng chất béo, vì tớ từng tăng tận ba cân khi ngốn mấy thứ ngu ngốc đó; vì vậy mà bây giờ vào bữa tối, tớ chỉ dùng đúng một bát ngũ cốc thôi. Ngũ cốc trộn với mười bốn loại khoáng chất và vitamin; và sữa nữa, dĩ nhiên là sữa tách kem.

Trên thực tế, cô gái kết hôn hồi cuối tuần vừa rồi là một trong những cô gái độc thân ở bữa tối mà tớ vừa kể với cậu. Thế nên trong những trường hợp này tớ tự nhủ rằng lần tới chắc chắn sẽ đến lượt tớ. Hoặc tớ tự nhủ “nếu chỉ còn lại một người...” Tốt lắm.

Tớ đã uống xong cốc sake thứ tư, tớ hơi ngất ngây rồi và càng lúc càng khó gõ đúng phím. Đơn giản hơn cả là để cho mấy ngón tay tớ thích buông đâu thì buông vậy.

ZjnzmvjnMsdlgkhj

Tớ hy vọng cậu có thể nắm bắt được mạch suy nghĩ lộn xộn của tớ.

Đi ngủ nào.

Hôn cậu,

Justine

TB: ... tớ không biết mình muốn nói gì nữa.

TTB: à phải rồi, đùi tớ thực sự rất đau, đó là vì ả giáo viên khốn kiếp ấy, ả không chịu buông tha tớ, ả đối xử với tớ như một kẻ nhu nhược uế oải vậy, tớ thì chỉ biết há hốc miệng thôi!

TTTB: mai tớ sẽ đọc lại Jane Eyre, tớ khuyên cậu lần tới nếu có buồn rầu thì nên đọc cuốn đó, ba trang là đủ để tự nhủ là mọi chuyện vẫn còn có thể tệ hơn.

Con yêu, bố đây. Tối nay bố rảnh, con muốn bố con ta ăn tối với nhau không? Bố có vài điều muốn hỏi con... Gọi lại cho bố nhé.

Bố tôi không tài nào yên tâm được khi nghĩ rằng cứ nửa tuần nào tôi cũng chỉ có một mình. Tôi chỉ uống công khi nhắc đi nhắc lại với ông rằng tôi thấy thế rất thoải mái, ông luôn luôn lo lắng. Tôi không dám hình dung ra chuyện sẽ hay ho ra sao nếu tôi độc thân. Không phải lúc nào ông cũng thế, trước đây ông bày tỏ tình cảm rất kín đáo. Nhưng từ ngày bố mẹ tôi chia tay, ông luôn gắng thay thế vị trí của bà trên càng nhiều mặt trận càng tốt và tìm cách trở thành bà mẹ gà mà mẹ tôi chưa bao giờ làm được.

Tối hôm sau, bố con tôi gặp nhau ở nhà bà nội tôi để ngồi chơi với bà một lúc trước khi đi chơi.

Lúc đầu, hai bố con định bảo bà chuẩn bị bữa tối ngon ngon để cả nhà cùng ăn, nhưng vì bà nội yêu quý của tôi đã già rồi nên hai bố con không muốn khiến bà bị mệt. Bà mắc bệnh alzheimer và mỗi tháng bà lại thay đổi thấy rõ. Giờ có một cô gái trẻ chăm sóc bà, đây là điều bà rất ghét, dĩ nhiên rồi, và trong chừng mực có thể, bà cố gắng không yêu cầu cô ta làm gì, thậm chí là cố gắng lừa cô ta đi.

Lúc tới nhà bà, tôi thấy bà đang đan, như mọi khi. Đó là hoạt động máy móc duy nhất mà bà còn có thể tiếp tục làm. Bà đan chân, rất độc đáo vì giờ thì bà toàn quên chiết góc. Nên chân của bà có hình tròn.

Chân tròn thì không được tiện dụng cho lắm, nên phải ngồi bất động hoàn toàn để phủ được nó lên hai bàn chân, điều dĩ nhiên chẳng bao giờ xảy ra cả. Đêm nào tôi cũng bị tỉnh giấc, không chỉ vì lạnh chân mà còn lạnh gần như khắp người vì chẳng hiểu do nguyên nhân vô hình nào đấy mà cái chân

cứ trượt đi rồi rơi xuống. Tôi nhặt nó lên và thầm hứa sẽ đổi cái chăn khác, nhưng lẽ dĩ nhiên, tôi không thể quyết định dứt khoát được.

Dù sao thì đó cũng là ba ngày đầu tiên trong tuần. Từ thứ Năm trở đi, tôi xếp cái mà Vincent gọi là “chiếc bánh kẹp bằng len khổng lồ” của tôi vào một ngăn tủ và trải giường của chúng tôi bằng một tấm chăn tuyệt đẹp.

- Đã lâu rồi cháu chẳng giới thiệu với bà vị hôn phu của cháu...

- Không phải thế đâu bà ơi, đó là do cháu đã lấy chồng rồi.

- Cháu đừng chờ đợi lâu quá, bà không muốn nom mình quá già nua đâu vì bà còn phải khiêu vũ nữa! Và nhớ mua cho bà một cái váy màu vàng. Ngày cưới cháu, bà sẽ mặc một cái váy màu vàng.

Về bề ngoài, bà cháu tôi hoàn toàn khác nhau. Bà là một phụ nữ nông dân Nga thực thụ: nhỏ nhắn, trắng kiện, tóc vàng, đôi mắt xanh lơ dường như đang phai màu vì ngày càng trở nên nhợt nhạt.

Nhưng từ hồi tôi còn là đứa trẻ, ai cũng bỏ qua cho tôi lỗi hỗn xược xấc láo vì mỗi lần tôi bị phạt bà lại nói: “Bỏ qua đi! Nó giống tôi đấy mà.” Và cái giọng Slave của bà nữa chứ, tôi yêu cái giọng ấy biết bao. Khi bà gặp Vincent, một anh chàng Paris từ đầu tới chân, bà đã thốt lên thành nhất trần đời: “Bà ngưỡng mộ giọng cháu.” Và bà cho anh ấy xem toàn bộ album ảnh gia đình. Anh ấy tỏ ra lịch sự và rất kiên nhẫn, nhưng hồi đó chúng tôi mới quen biết nhau nên tôi xấu hổ muốn chết. Tôi tự nhủ sẽ không để chuyện này lặp lại.

Điều rõ ràng là chẳng cần thiết vì cuối cùng tôi đã kết hôn với anh.

Bố tới, ông ôm hôn bà nội, lo lắng khi thấy bà ho, kiểm tra xem tủ lạnh có đầy không và bữa tối sẵn sàng chưa, mở hộp thư nhà bà nội, chạm đến mọi thứ...

- Mẹ uống thuốc chưa?

- Dù mẹ có quên thì Martha cũng sẽ nhắc mẹ, đúng không nào? Con bé tội nghiệp có mặt ở đó để chăm sóc mẹ mà, cứ như là mẹ bị ốm ấy.

- Cô ấy ở đó là để giúp mẹ, có thể thôi.

- Mẹ không cần ai giúp hết. Nhìn con kìa, trông sắc mặt con thật xấu.

- Con rất khỏe mà! Mẹ nhìn này, con mang bánh ga tô pho mát cho mẹ...

Thật cảm động lạ lùng, cái cách mà bố tôi chăm sóc mẹ ông.

Tôi để mặc hai người lời qua tiếng lại, tôi quan sát họ và tự nhủ rằng một ngày nào đó sẽ tới lượt tôi chăm sóc ông.

Marion Jones thân mến,

Đùi cậu thế nào rồi?

Cảm ơn cậu vì đã viết mail dài thế cho mình, nếu đúng là cậu gõ bằng một ngón tay thì nói với ngón trỏ của cậu là tớ ngưỡng mộ nó. (Dù sao cậu cũng không gõ bằng ngón cái đấy chứ?)

Tớ theo được cậu từ đầu đến cuối thư bất chấp rượu sake, chỉ có một điều tớ không hiểu, đó là làm thế nào mà cậu lại cảm thấy thư giãn khi nghe Évita...

Tớ thì tớ chẳng bao giờ trì hoãn gì sang ngày hôm sau cả, không phải vì tớ là Wonder Woman, chỉ là vì tớ không thể làm khác được. Khi có việc gì đó phải làm, thì chừng nào việc chưa xong tớ sẽ còn rất căng thẳng. Thế đúng là loạn thần kinh thật nhưng rất hiệu nghiệm. Và cũng mệt mỏi nữa. Tớ có khả năng lại đứng lên chỉ để đập nắp một chai nước. Thật kinh khủng. Chỉ nói đến chuyện đó thôi là tớ lại nghĩ tới công việc là lướt, thư từ chậm trễ và công việc chợ búa của tớ rồi, và tớ phải dừng lại ngay vì nếu không tớ sẽ bỏ lỡ khoảng thời gian dành cho cậu mất. Đây là cái vòng luẩn quẩn vì ta lúc nào chẳng có việc gì đó để làm. Và một khi ta nghĩ đã làm tất cả thì tất cả đều phải được làm lại. Có khi nào cậu từng tận được toàn bộ giấy tờ của cậu không? Bởi vì tớ ấy mà, tớ chẳng bao giờ làm được tốt hơn “gần như”. Được rồi, tớ sẽ bình tĩnh vì nếu tớ bắt đầu thế này cậu sẽ chẳng cần tới sake để đầu óc quay cuồng nữa đâu.

Trên thực tế thì sao chiếu mệnh của cậu là gì? Cả cung của cậu nữa, cậu có biết không?

Tớ đồng tình với ý kiến cậu đưa ra về niềm vui sướng mà bói toán mang lại. Tớ quan sát mấy cô bạn gái của mình, vài người trong số họ buông xuôi hoàn toàn sau khi rơi vào tình trạng đổ vỡ. Thỉnh thoảng bọn tớ gặp nhau ở nhà hàng và họ chẳng trang điểm cũng chẳng làm tóc gì hết, rõ ràng là họ vẫn mặc nguyên xi như lúc rời khỏi giường vào buổi sáng; tớ thấy thế thật đáng tiếc. Nhất là khi trong lĩnh vực mua sắm, họ sở hữu một sức mạnh tia đồ phi thường... Tớ thì ít nhất tớ cũng đang thử! (Mỗi lần chuẩn bị đi chơi, tớ lại xem lại các công thức nấu ăn vốn luôn kết thúc bằng một câu “Đã sẵn sàng!” vui vẻ! Khi trang điểm xong, tớ thường ngắm lại mình và nghĩ đến chuyện đó. Cũng vậy thôi, có điều cái câu “Đã sẵn sàng” của tớ thì không có dấu chấm than)

Hẳn cậu cũng sẽ đồng ý với tớ, những người cứ khẳng định mình vẫn còn say mê sau vài năm kết hôn hoặc là những kẻ dối trá, hoặc là những diễn viên đại tài, hoặc có thể là những kẻ may mắn chết tiệt mà tớ hy vọng chẳng bao giờ gặp phải.

Rốt cuộc thì nhìn chung, tớ thấy mấy cô nàng đom đống ngày càng ít đi. Vẫn sẽ luôn xuất hiện những ả chỉ nghĩ đến vẻ ngoài chải chuốt của mình, nhưng tớ thì tớ nghĩ đến những người phụ nữ coi việc quan tâm đến ngoại hình là biểu hiện của phép lịch sự. Tớ nhận thấy trong đám cưới Sarah, cậu thường xuyên tô lại son môi; và điều đó quả là rất ổn.

Tuần tới, Vincent phải đi Hambourg, Chủ nhật anh ấy mới về Paris, nên bố tớ đã tranh thủ rủ tớ đi cùng đến đám cưới Claire, con gái của bạn ông. Tớ chẳng muốn đi gì cả vì tớ chỉ quen cô ta sơ sơ thôi, nhưng bố tớ cứ nài nỉ mãi. Ông bảo tớ rằng việc đi dự đám cưới này sẽ giúp tớ thay đổi tư duy nhưng tớ tin là trên thực tế, việc Vincent vắng mặt đã khiến ông chạnh lòng nghĩ tới cảnh cô đơn của chính ông, cái cảnh mà ông chịu không nổi.

Tớ đã mua Jane Eyre, một ngày nào đó hẳn nó sẽ có ích cho tớ. Từ giờ đến lúc ấy, tớ đặt nó trên chồng sách của mình, chúng vẫn đang kiên nhẫn

chờ tới khi tớ có thời gian dành cho chúng.

Ồ, đến lúc đi ngủ rồi, tớ bị căn bệnh đau nửa đầu khủng khiếp và tớ tự nhủ bị đột quỵ lúc này thật sẽ chẳng thích hợp gì cả.

Hôn cậu,

A.

TB: Cậu rất cừ khi ngừng được mấy cái thứ giảm hàm lượng chất béo. Kem, sô cô la, đàn ông... Một số thứ có hàm lượng chất béo cao hơn nhiều.

TTB: Rất tiếc vì cậu bị đau mình mẩy, tớ nghĩ khóa học của cậu rất nhẹ nhàng, thư giãn và chỉ đơn thuần là co duỗi thôi chứ... Thật hợp với cậu quá đi! (Nếu cậu vẫn còn há hốc mồm kinh ngạc thì nên tranh thủ cơ hội này mà cho thứ gì đấy ngọt ngào vào miệng ấy.)

Buổi sáng như kéo dài vô tận, tôi sốt ruột chờ Julien đẩy cánh cửa cửa hàng để đón tôi đi ăn trưa.

Julien hẳn vừa thoát khỏi một vụ đổ vỡ mà tôi đoán là đau đớn lắm, nhưng như mọi khi, cậu không ngớt ba hoa và khẳng định mọi chuyện ổn cả. Lẽ dĩ nhiên, cuộc trò chuyện giữa chúng tôi chuyển sang chủ đề các cặp đôi. Tôi để mặc cậu ấy phình phờ mình dù tôi không phải người dễ lừa.

- Chuyện đó sẽ chẳng bao giờ suôn sẻ cả, cô ta quá... đàn bà.

- “Quá đàn bà” là sao?

- Quá khác biệt. Chỉ cần so sánh căn hộ của bọn tớ là đủ để biết bọn tớ chẳng bao giờ có thể sống được cùng nhau. Trong phòng tắm của tớ luôn có vài vật dụng như bàn chải đánh răng, kem đánh răng, kem cạo râu, xà phòng và một cái khăn tắm cũ. Còn trong phòng của cô ta thì có tới tận... 237 vật dụng! Phần lớn là các vật dụng khó nhận dạng...

- Nhưng cậu đang huyền thuyên gì chứ? Ở nhà cặp đôi nào mà chả thế, không phải vì vậy mà tất cả các mối quan hệ đều đi đến thất bại!

- Còn nhiều điều khác nữa chứ! Chẳng hạn cô ta ăn mặc cầu kỳ toàn vì những chuyện không đâu: đi chợ, xuống nhà lấy thư, đến ngân hàng... Mọi lý do đều được viện đến để thử cả đồng quần áo và trang điểm rõ công phu hàng tiếng đồng hồ. Tớ thì cậu biết đấy, ma chay hiếu hỉ gì thì tớ cũng chỉ mặc đúng một bộ com lê; còn không thì tớ rất là thoải mái.

- Mấy chuyện cậu nói toàn là tiểu tiết cả. Thế cô ta có phàn nàn chê trách gì cậu không?

- Ôi cô ta phàn nàn suốt ngày. Nhất là về cái mà cô ta gọi là “thiếu khả năng lắng nghe” của tớ. Hay thứ gì đó đại loại thế. Tớ chẳng bao giờ quá chú tâm cả.

- Cậu cứ ra về, nhưng cậu cũng hệt như Ambre vậy: cậu đang căng thẳng.

- Nhưng không hề nhé, thực đấy. Cậu biết mà, đàn ông đâu có than vãn khi nghĩ tới những thời điểm tốt đẹp nhất; họ chỉ tìm cách tự an ủi khi hồi tưởng những thời điểm tồi tệ nhất mà thôi. Mà chỉ có đúng một điều khiến tớ phát điên: mỗi lần bọn tớ cãi nhau, lúc nào cũng là cô ta nói lời chốt hạ. Tớ từng thử khóa miệng cô ta vài lần gì đấy; thế nhưng những lời chốt hạ của tớ lại ngay lập tức trở thành mở đầu cho một cuộc cãi vã khác! Đúng là địa ngục. Sau một hồi tớ bèn trút thù hận vào con mèo của cô ta. Cô ta yêu

con mèo đó lắm và tớ cũng vờ như mình yêu nó, nhưng khi cô ta khiến tớ phát rồ lên thì tớ bèn khế đập cho nó vài đập.

- Cậu bệnh thật.

- Đâu có, là sáng suốt mới đúng.

Cô phục vụ bàn với vẻ hơi lơ đãng ngắt quãng chúng tôi đúng lúc tôi chuẩn bị thấy sốt ruột.

- Anh chị có muốn gì khác không?

- Cho tôi một cốc không...

Julien nhìn tôi nhưng tôi ra hiệu là không muốn dùng gì.

- Làm ơn cho tôi một cốc không cafein.

Hai phút sau cô phục vụ quay lại với hai cốc cà phê.

Tôi nói với cô ta là chúng tôi chỉ gọi có một cốc.

- Thế không phải là: Hai-cafein[5] sao? cô ta vừa hỏi vừa nhấn mạnh từng từ với vẻ mặt thật nực cười.

[5] Có hiện tượng đồng âm trong tiếng Pháp khi nói “décaféiné” (không cafein) và “deux caféinés” (hai cafein).

- Không: chỉ là Một-không-cafein thôi.

Cô ta mang hai cốc cà phê đi, Julien chỉnh lại khăn quàng cổ rồi nhìn tôi.

- Tớ thậm chí còn chẳng nói nổi cho người ta hiểu là tớ chỉ gọi một cốc cà phê thì vì lẽ gì mà cậu lại muốn thuyết phục tớ rằng tớ được sinh ra là để sống với một người phụ nữ cơ chứ?

Điện thoại di động của tôi đổ chuông, Sylvia gọi.

Cô ấy đang tập một vở kịch mới và gửi giấy mời cho tôi, dĩ nhiên cô cũng có gửi giấy mời cho Julien. Chúng tôi tự hỏi liệu phải coi đây là tin vui hay thảm họa, và quyết định chọn cả hai. Tôi gợi ý hai đứa sẽ đi riêng đến đó để tránh nguy cơ, nhưng như thế thì quả là mất hết cả vui.

Thế là chúng tôi quyết định sẽ đi cùng nhau, và cũng trịnh trọng cam kết sẽ gắng kìm chế mình...

Ariane yêu quý,

Tớ lại đang nghe Évíta đây, nhưng lần này thì không có sake.

Tớ lại nghĩ tới chuyện đổi họ khi kết hôn và tớ đồng ý với cậu: chuyện này hơi man rợ. Nhưng tớ có thể làm chủ khá dễ dàng nếu có dịp.

Chuyện này khiến tớ nhớ lại chuyện về cái gã mà mùa hè nào tớ cũng gặp khi đi nghỉ mát. Một hôm, tớ thấy gã đi cùng một cô gái xinh đẹp và tớ bước tới chào họ. Gã không giới thiệu bọn tớ với nhau nên tớ quay về phía cô nàng để nói cho cô nàng biết họ của tớ, thế là cô nàng thì thầm: “Tôi là hôn thê của Joe.” Tớ bèn trả lời: “Vậy tên cô là...” Chưa gì cô nàng đã tự nhận dạng bản thân qua gã kia. Hai năm sau tớ gặp lại họ, gã đối xử với cô nàng như cái của nợ khiến tớ nghĩ: đáng đời!

Tớ không biết đã nói với cậu chưa nhưng một trong số các cô bạn thân của tớ sẽ tới sống ở Paris. Cô ấy rất thông minh và tài năng. Cô ấy nói trôi chảy tiếng Pháp và tiếng Anh, cô ấy đang theo học ở Oxford để lấy bằng... Tớ không tài nào nhớ nổi mọi người theo học ngành gì. (Tương tự như khi họ làm cố vấn, tớ chẳng bao giờ biết là cố vấn cái gì). Bỏ qua nhé.

Cô ấy đã kết hôn và có ba con: Candice, David và... Khốn kiếp! Tớ quên mất rồi. Tớ là đứa bạn tồi, thật đáng xấu hổ. Mà thôi, tớ sẽ nhớ ra ấy mà. Cô ấy chơi violoncelle và hát rất hay... Tớ không biết mình bị sao nữa, hình như một bà bạn của mẹ tớ sẽ thử sắp xếp một cuộc hôn nhân. Tóm lại là tớ sẽ cho cô ấy số điện thoại của cậu, tớ rất muốn cậu gặp cô ấy.

Lễ cưới của cô ấy diễn ra rất thân mật ấm cúng, chỉ có khoảng tám mươi người, và hai vợ chồng cô ấy đã quyết định tổ chức lễ cưới ở ngôi nhà nông thôn của bố mẹ cô ấy. Buổi lễ cảm động lắm, ai nấy đều khóc cả. Dĩ nhiên

tớ thì không. Tớ được giao nhiệm vụ chụp ảnh nên quá bận bịu để có thể khóc lóc.

Cuối buổi lễ, lúc chuẩn bị lên xe với chồng, cô ấy đã tới gặp bọn tớ (nhóm bạn thân cũ của cô ấy) rồi bắt đầu thút thít. Bọn tớ hỏi cô ấy có gì không ổn à, cô ấy trả lời: “Tớ không muốn ra đi, tớ muốn ở lại rửa bát đĩa với các cậu.” Thế là tớ òa lên nước mắt, mấy cô kia cũng òa lên theo. Tớ nhớ rõ chuyện đó như thể nó mới xảy ra hôm qua vậy.

Tớ vừa ngừng gõ một lúc để ăn ngũ cốc và giờ thì khá hơn nhiều rồi.

Tối qua tớ dùng bữa với một gã, kết quả từ sự can thiệp của bố tớ. Thường thì bố mẹ tớ tuyệt đối cấm mình nhúng mũi vào cuộc sống riêng tư của tớ và tớ ghét việc họ nói chuyện về tớ với bạn bè họ, nhưng bố tớ cam đoan là chuyện kia chỉ ngẫu nhiên xảy ra. Ông giải thích với tớ rằng ông gặp các bạn mình đi cùng con trai họ và họ nghĩ bọn tớ nên gặp nhau.

Lúc cho tớ hay ông đã đưa họ số điện thoại của tớ, ông bối rối tới mức khiến tớ mỉm lòng. Nhất là khi ông bảo tớ với vẻ lúng túng ời là lúng túng: “Con không bị buộc phải làm gì cả”. Rồi ông khiến tớ phát cáu lên với một tràng diễn văn kiểu: “Ngay cả khi có Hoàng tử bạch mã bấm chuông cửa nhà con thì con cũng sẽ làm như không nghe thấy gì. Còn nếu con có mở, thì con cũng sẽ sập cửa ngay trước mũi anh ta trước khi anh ta kịp cất lời chào con.” Sau chừng ấy thứ thì khó mà từ chối bố tớ được...

Tớ hỏi ông anh chàng đó có dễ thương không, ông trả lời ông chẳng biết gì về bọn con trai cả và ông quên mặt gã rồi.

Bố tớ nói dối trắng trợn.

Tớ đã tự nhủ như vậy lúc Benjamin Sherman đến đón tớ. Bố tớ mà quên được cái khuôn mặt kỳ cục kia ư!

Trước thái độ sững sốt vô bờ của tớ, gã đưa tớ đến một nhà hàng Do Thái. Tớ bảo gã rằng tớ không nhớ là bố mẹ gã theo tôn giáo nào đó, thế là gã trả lời: “Đúng đấy, chỉ có tôi theo thôi.”

Rồi gã tràn giang đại hải về nguồn gốc và quá trình phát triển đức tin trong gã. Khi gã nói xong thì bọn tớ đã ngồi vào bàn được ít nhất một tiếng đồng hồ rồi. Và chẳng thèm chuyển tiếp gì, gã hỏi luôn tớ nghĩ gì về gã...

Tớ hơi luống cuống trước sự thẳng thắn trong câu hỏi ấy, nhưng cũng lại cảm thấy nhẹ nhõm vì chẳng việc gì phải tốn công gây hiểu lầm.

- Tôi nghĩ chúng ta sẽ chẳng hợp nhau đâu. Tôi không được sùng đạo cho lắm, và cứ xét đến tầm quan trọng của tôn giáo đối với cuộc sống của anh thì anh cần một phụ nữ cảm thông được với đức tin trong anh.

- Hoàn toàn đồng ý... Nhưng để phối đôi thì hẳn là hợp đấy.

- ... Không phải với tôi.

Tớ nói không chớp mắt và đã giữ được thể diện, nhưng tớ vẫn thấy sững sờ. Chết đứng luôn.

Cảm ơn, nhưng không muốn tráng miệng.

Rồi tớ tự nhủ rằng chuyện này dù sao cũng có mặt tốt của nó: nếu tớ kể cho bố mẹ tớ, họ sẽ không bao giờ dám gán ghép tớ với ai nữa.

Đến giờ tớ đi tập rồi. Nếu cô ả giáo viên kia còn mắng mỏ tớ nữa, tớ sẽ tống cô ả vào phòng tra tấn cùng Barbara và mấy cô nàng đi xăng đan cho mà xem.

Hôn cậu,

Justine

TB: tớ chẳng làm sao nhớ ra được tên của đứa thứ ba. Đúng là chết tiệt.

TTB: tuần tới tớ hẹn hò với ba gã, ai mà biết được...

Buổi tối vĩ đại; tôi hẹn gặp Julien để đi xem vở kịch mới của Sylvia và tôi đã làm đầy đủ bài tập của mình: tôi đã nhẩm thuộc lòng một loạt các tính từ mà người ta có thể sử dụng để miêu tả một vở kịch, một loạt các tính từ vô thường vô phạt. Tôi ghét phải nói dối, và tôi không bao giờ tăng bốc được thứ gì mà tôi ghét, nên danh sách tính từ của tôi sẽ là: “Đáng ngạc nhiên”, “độc đáo”, “có một không hai”, “bất ngờ”... Dù nghe thật ngu ngốc nhưng ít ra tôi cũng có gì đó để nói.

Giờ chúng tôi đang ngồi trong một nhà hát xứng tầm quy mô nhân loại và tôi có thể thở phào nhẹ nhõm vì chẳng nhận ra gương mặt quen nào cả.

Phải nói rằng để phá lên cười như điên thì thực sự phải gàn dở lắm, bởi vở kịch nói về một ông già hấp hối thổ lộ hết mọi bí mật của mình cho cô y tá nghe trước lúc chết. Cảnh diễn rất đơn giản, ông già không lúc nào rời khỏi giường mình và mọi hành động của Sylvia chỉ dừng lại ở việc cho ông già uống nước và đưa thuốc cho ông già dưới chiếc đèn ngủ nhỏ là nguồn sáng duy nhất trên sân khấu.

Julien và tôi âm thầm chịu đựng, dĩ nhiên chúng tôi có bừng tỉnh đôi chút khi sân khấu bỗng chìm trong bóng tối và chúng tôi căng mắt tập trung chờ được xem diễn biến tiếp theo. Nhưng một kỹ thuật viên đã tể nhị chạy ra sau cánh gà thay bóng cho chiếc đèn ngủ khiến chúng tôi buộc phải ngăm

hiếu rằng bóng tối ấy đơn thuần chỉ là tai nạn giữa chừng, và sự đơn điệu tiếp tục phát huy.

Hai giờ sau, chúng tôi đến chết vì buồn ngủ và hoàn toàn suy sụp tinh thần; ông già nói lời ăn năn và ra đi thanh thản; dù sao cũng thật đúng lúc vì tôi đói lắm rồi.

Không thể ra về mà chưa ôm hôn Sylvia.

Tôi ngập ngừng nói với cô vài lời vô nghĩa mà tôi đã thay đổi đôi chút cho hợp hoàn cảnh (“Độc kịch bản ấy chắc hẳn thú vị lắm”), sau đó tôi nhường lời cho Julien.

Đúng là đồ đều giả, suốt buổi diễn, cậu xem đồng hồ phải tới hơn mười lần, vậy mà cậu vẫn thốt ra được cả đồng lời khen. “Tuyệt vời, tớ thích lắm, thực sự là một vở kịch rất hay...” Tôi sửng sốt quá đỗi! Sylvia phải ở lại nói chuyện với đạo diễn, nhưng cô hỏi chúng tôi định ăn tối ở đâu phòng trường hợp cô có thể đến chỗ chúng tôi.

Khi còn hai người với nhau, tôi gọi Julien là đồ xảo trá và đạo đức giả, cậu chống chế rằng cậu chỉ đơn giản là tỏ ra lịch sự mà thôi và chúng tôi đi đến nhà hàng. Hai mươi phút sau, nằm ngoài những gì chúng tôi mong đợi, Sylvia xuất hiện. Về phần khách tốt độ, cô cho chúng tôi hay là một kênh truyền hình cáp đã ghi hình vở kịch.

Tôi hân hoan trả lời:

“Cậu nhớ báo cho Julien ngày chiếu nhé vì cậu ấy thích vở kịch lắm nên sẽ xem lại đấy.”

Tôi cứ ngỡ mình khiến cậu ấy bối rối, nhưng cậu ấy lại kéo áo vest lên và đáp lời không chút đắn đo:

“Đúng đấy, nếu hôm đó tớ không ở nhà thì tớ sẽ thuê lại vào băng.”

Sylvia rất vui sướng, lúc nào cũng thế. Trước vẻ mặt ngờ ngác của tôi, cậu ấy còn nói thêm.

“Cậu cũng nên báo cho cả Ariane nữa để cậu ấy thuê băng, tốt nhất là thuê hai băng cho nó an toàn.”

Thế là xong, tròng cười như điên chực phá lên trong tôi tan thành mây khói, tôi buộc phải lục lọi túi của mình để trốn xuống gầm bàn.

Thêm một lần nữa tôi về nhà trong trạng thái sung sức.

Tôi yêu nhà hát kịch.

- Ambre đây. Cậu sẽ không bao giờ đoán nổi cuối tuần tớ đi chơi với ai đâu... Guillaume! Guillaume làm ở phòng Marketing ấy. Anh chàng mà tớ...

- Tớ biết rõ đó là ai mà, đó là anh chàng từng cảm nắng Léa.

- Cảm ơn vì nhắc tớ nhé. Được rồi, trong lúc chờ đợi thì dĩ nhiên chuyện đó phải xảy đến với anh ấy chứ, hôm qua tớ gặp anh ấy ở thang máy, anh ấy rủ tớ đi uống cà phê, rồi từng chút từng chút một, cuối cùng bọn tớ ở bên nhau suốt buổi tối. Và cậu biết gì không? Lúc ra về anh ấy đã ôm hôn tớ!

- Rồi sao?

- Rồi thế thật tuyệt chứ sao! Nhưng chưa hết đâu nhé: thứ Sáu anh ấy đi Bruxelles tham dự một buổi hòa nhạc, anh ấy muốn tớ đi cùng để bọn tớ có thể nghỉ cuối tuần ở Amsterdam.

- Ôi trời! Sao nhanh thế!
- Cậu cũng thấy vậy à? Nhưng tớ sợ bỏ lỡ cơ hội nếu bắt anh ấy phải chờ đợi.
- Nếu anh ta thích cậu thì anh ta sẽ đợi.
- Ôi nghe này, chúng ta thường nói thế khi còn học cấp ba, nhưng giờ không còn như thế nữa: chúng ta lớn cả rồi. Chúng ta làm cho nhau thỏa mãn mà không cần phải thắc mắc gì.
- Vậy đấy, thế cậu định nghĩa lớn là thế nào? Đừng quên cảnh báo tớ nếu cậu định soạn hẳn một cuốn từ điển nhé...
- Đừng có nói với tớ về từ điển, chuyện ấy lại khiến tớ nhớ đến trang 39. Cậu đừng kiếm chuyện mất vui, tớ chỉ đơn giản muốn thỏa mãn bản thân thôi.
- Vậy thì cậu cứ tự mà thỏa mãn bản thân, bạn yêu quý ạ.
- Tớ đã gọi Léa để hỏi cậu ấy tên khách sạn mà cậu ấy từng rất thích, cậu ấy trả lời “Tớ quên rồi, cậu hỏi Ariane đi, cậu ấy là từ điển sống của tớ”.
- Cậu ấy cường điệu đấy, tớ chưa bao giờ tới đó cả! Nhưng tớ nghĩ tên khách sạn đó là Tuy líp Xanh hay cái gì đó tương tự.
- Chính xác! Được rồi, tớ gọi tới đó ngay đây, hẹn cậu sau.

Sáng thứ Bảy, Ambre rạng ngời lên tàu TGV đến Amsterdam.

Guillaume đón cô ở ga và họ dành cả buổi chiều lang thang quanh thành phố, thanh thản dạo chơi dọc theo những con kênh, những khu chợ và từ cửa hàng này sang khu triển lãm khác.

Tối thứ Bảy, họ trở về khách sạn và lên phòng đã đặt trước tại tầng trên cùng. Ambre đến bên cửa sổ và phát hiện ra tầm nhìn tuyệt đẹp đang chờ đón họ chiêm ngưỡng. Cô ra hiệu cho Guillaume lại gần.

- Anh đến xem đẹp chưa này! cô thì thầm.

- Mút anh đi! Guillaume trả lời.

- Đoán xem ai quay về này?

- Mẹ ạ?!

- Về nhà mình thật thoải mái làm sao!

- Lẽ ra mẹ phải báo trước cho con chứ, con sẽ ra đón mẹ. Pedro có đi cùng mẹ không?

- Không, ông ấy ở lại đó, mọi chuyện kết thúc rồi, mẹ quá già để có thể hợp với các thi sĩ lỡ làng, lần tới chắc mẹ phải kiếm ai đó thông dong hơn. Ghé qua thăm mẹ đi, mẹ có cả đồng chuyện muốn nói với con.

“Lần tới”. Mẹ không nghi ngờ gì cả. Điều tồi tệ là bà có lý.

Mẹ tôi đã năm mươi lăm tuổi, bà từng kết hôn hai lần và kể từ đó bà chẳng bao giờ sống cuộc đời độc thân quá vài tháng. Đời sống tình cảm của bà không vướng chút gì đau khổ, hoặc có lẽ bà biết cách giấu nhem mấy thứ đau khổ đi. Bà chào đời và trưởng thành tại New York, điều này khiến ai

cũng thấy giọng nói của bà nghe thật đáng yêu. Được cưng chiều từ thuở bé vì là con gái viên chức cấp cao, bà vẫn giữ sở thích công khai dành cho sự xa xỉ và nét tính cách hết sức táo bạo luôn khiến tôi bối rối từ hồi tôi chào đời.

Trong lúc đi thẳng một mạch đến căn hộ của bà, tôi tự hỏi sao với bà mọi việc lại luôn đơn giản như vậy còn với tôi mọi việc lại luôn phức tạp như vậy.

Tôi từng thường xuyên chỉ trích bà, nhưng tôi cũng tự nhủ mình còn phải học bà nhiều điều.

Đầu tiên là vẻ thoải mái đến khó tin trong từng hành động của bà.

Liệu có học được điều đó không? Không, đó là năng khiếu bẩm sinh. Ta có hoặc không có nó. Tôi thì tôi không có nó, rõ là thế.

Thí dụ khả năng mặc toàn đồ trắng mà không bao giờ bị giây bẩn, tôi chẳng bao giờ có thể làm được.

Ngay khi có thể là bà chỉ mặc mỗi đồ trắng. Bà tự cho phép mình có thói quen xa xỉ là ngồi trên máy bay suốt mười hai tiếng đồng hồ trong bộ lanh trắng toát và lúc tới nơi, quần áo của bà không những vẫn sạch sẽ mà còn chỉ hơi nhàu chút xíu, đúng những gì cần để có thể giữ được vẻ thoải mái.

Làm thế thì tôi đến chết mất. Tôi ngưỡng mộ lắm nhưng làm thế thì tôi đến chết mất.

Căn hộ nơi bà sống là một mớ hỗn tạp kỳ quặc đủ loại phong cách, sắc màu và các vật dụng được mang về từ khắp nơi trên thế giới, chúng hòa quyện vào nhau nom cũng khá có gu.

Bà hồi hải chuẩn bị trà và riu rít trò chuyện... nom bà thật vui vẻ và mọi thứ dường như rất dễ dàng.

Bà hỏi thăm tin tức Vincent, bố tôi và bà nội tôi trong cùng một câu rồi như mọi khi, lơ đãng nghe những gì tôi trả lời. Chính vì thế mà lúc nào tôi cũng cảm thấy khó tâm sự được với bà. Chưa kể mọi ý định của tôi bao giờ cũng kết thúc trong thất bại thảm hại. Nhưng có gì đó trong tôi không chịu lui bước, nên lần này tôi muốn thử.

- Mẹ biết không, con đã gặp một cơn ác mộng kỳ lạ trong thời gian mẹ đi vắng. Với mẹ và những bông hoa nhựa.

- Con kể đi.

- Lễ cưới của con. Rất đông người tới dự nhưng chẳng ai mặc quần áo, cả con cũng vậy. Tất cả mọi người đều bệnh. Nhưng đó chưa phải cơn ác mộng. Đột nhiên, giữa đám hỗn loạn, con nhận ra toàn bộ đám hoa đều bằng nhựa. Con tìm mẹ khắp nơi để nói với mẹ điều đó. Cuối cùng con tìm thấy mẹ, con đã gắt um lên và hỏi sao mẹ lại có thể làm thế với con. Mẹ làm gì vậy?

- Mẹ xin lỗi, đến giờ chiếu bộ phim truyền hình của mẹ rồi.

- Mẹ thật quá đáng, con kể chuyện cho mẹ nghe còn mẹ lại đi bật ti vi! Con đã kể xong đâu, không có chú rể!...

- Con yêu, những giấc mơ ấy mà, chúng chẳng có nghĩa gì đâu, và giấc mơ của người khác thì lại càng không thú vị. Lại đây xem ti vi với mẹ đi, con sẽ thấy mọi thứ vui lắm.

- Nhưng mẹ xem mấy bộ phim ngu ngốc kia từ khi nào vậy?

- Mẹ có thói quen này từ hồi ở Argentina, họ chiếu những bộ phim truyền hình tệ nhất thế giới. Mà suy cho cùng thì là những bộ phim hay nhất. Suyt, bắt đầu rồi kìa.

Bà độc đoán nắm lấy tay tôi rồi kéo tôi ngồi sát gần bà.

Tôi ở lại đó, tôi không muốn hai mẹ con cãi vã, mà nhất là tôi nhận thấy đã lâu lắm rồi mẹ con tôi chẳng chia sẻ gì với nhau cả. Nên dầu đó có là một bộ phim truyền hình ngu xuẩn thì dù sao cũng đáng để xem.

Trên màn hình, một cặp đôi đẹp đến gớm ghiếc và trau chuốt đến hoàn hảo đang nhìn vào mắt nhau.

“Nhưng Ridge, anh biết là em yêu anh mà!

- Có thể, nhưng mẹ anh sẽ không chịu nổi điều đó đâu...

- Em sẽ biết cách thuyết phục bà!

- Không đời nào. Bà không còn tin nữa kể từ sau lần em tìm cách giết anh...”

Mẹ tôi rúc rích cười thích thú. Có lẽ đó là điều duy nhất tôi phải học ở bà: để niềm vui ào tới và trở nên nhẹ nhõm hơn.

Tôi để tay tôi nằm im trong tay bà.

- Bố rất tiếc, con yêu. Thực sự là rất tiếc, bố cứ đinh ninh hai bố con mình ngồi cùng bàn cơ...

Bố mẹ Claire tổ chức đám cưới hoành tráng quá, có tới tận năm trăm khách mời nên bố tôi phải mất ít nhất hai mươi phút mới tìm ra tôi ngồi ở đâu.

- Không sao đâu bố, mọi chuyện ổn cả.

- Con có làm quen được với ai không?

Ánh mắt chế giễu của các khách mời khác. Cảm ơn bố, vì đã nhắc con nhớ lại thời xa xưa tốt đẹp khi bố về sớm hơn dự định đúng ngày con tổ chức tiệc nhảy tại nhà và băng quơ thốt ra một câu vui vẻ “Bố chỉ tạt qua thôi!” nhưng một giờ đồng hồ sau bố vẫn cứ giữ rịt đám bạn của con để dốc bầu tâm sự...

- Vâng bố ạ, bố nên quay trở lại dùng bữa tối thì hơn, con sẽ ra gặp bố khi ăn xong.

Tôi phải ngồi ở một cái bàn mục rữa gồm những ả độc thân chải chuốt đầy cảnh giác, một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi nhìn chúng tôi trịch thượng và một gã đực rựa duy nhất trong bàn chưng ra nụ cười ghê tởm về chiều cổ.

Tôi nhìn quanh mình để xem có bỏ lỡ gì không và nhận ra cô em họ Bérénice ngồi cách tôi vài bàn. Nhưng con bé ngu ngốc ấy làm gì ở đây mới được chứ? Không nên để nó thấy tôi, nếu không nó sẽ đến ra về nọ kia mà nó thì đặc biệt xuất sắc trong vụ này.

Thế là tôi ngồi thẳng lưng, tập trung vào bàn mình và có lẽ như vậy tôi sẽ quên được sự hiện diện của nó.

- Đám cưới này đẹp quá, người phụ nữ bốn mươi tuổi thốt lên, từ sau đám cưới của tôi đến giờ, tôi chưa dự đám cưới nào đẹp như đám cưới này!

- Chồng chị không tới ă? cô gái ngồi cạnh bà ta lịch sự hỏi, đó là một cô gái xinh đẹp khoảng hai mươi tuổi có khuôn mặt tròn xoe.

- Chúng tôi ly dị rồi.

Chị ta nói rất to. Bức thông điệp được truyền đi, độc thân đấy nhưng rất có kinh nghiệm, để không lẫn lộn với bất cứ ai khác.

- Tôi rất lấy làm tiếc, cô gái trẻ trả lời.

- Còn tôi thì không! Điều duy nhất tôi đánh giá cao ở cuộc hôn nhân này là viễn cảnh chừng nào còn sống tôi sẽ vẫn quấy rối người đàn ông đó!

Cô bé mắt tròn mắt dẹt.

- Thế còn chủ nghĩa lãng mạn thì sao?

Người phụ nữ nhoài về phía trước để đọc tên cô bé trên tấm thẻ các tông rồi nói:

- Élodie thân mến, cô có biết chồng cũ của tôi đã làm gì khi tôi trách ông ta không tình cảm không? Ông ta cặp luôn một cô nhân tình mới. Cô thấy lãng mạn đấy chứ?

Élodie co rúm người vào thấy rõ, chắc phải kê thêm một đôi bốt dưới móng cô bé để nom cô bé được rõ hơn.

- Nhưng ban đầu hẳn anh chị cũng hạnh phúc chứ ă?

- Chỉ lúc cả hai còn sáng suốt thôi. Chắc cô cũng biết là tình yêu mù quáng thế nào rồi đấy... Nhưng hôn nhân thì giúp tình yêu được mở mắt.

- Tôi tin chắc vẫn có những thời điểm tốt đẹp, tôi không biết nữa... những bữa sáng trên giường chẳng hạn...

-Ồ, tôi thì tôi đã cảnh báo chồng mình: nếu anh muốn ăn sáng trên giường thì anh cứ việc ngủ dưới bếp!

Tay đực rửa liền xen vào, gã thấy vui vì rốt cuộc cũng có lý do chính đáng để cười khùng khục.

- Một người theo thuyết nữ quyền, cũng dễ thương đấy... Chị cứ độc lập đi nhưng rồi chị sẽ suy sụp thôi vì chị chỉ có một mình và không thiết kế nổi cuộc sống nếu thiếu đàn ông.

Thế là xong: gã ta đã đổ dầu vào lửa. Người phụ nữ lớn tiếng tự vệ, chị ta đã uống nhiều và rõ là đang trở nên hiếu chiến. Rốt cuộc gã đực rửa nói:

- Chị đừng có kêu lên như vậy, thật là khó chịu! Chị hãy mỉm cười đi, đó là công việc tốt đẹp thứ nhì chị có thể làm với cái mồm của chị đấy.

Gã cười khẩy và rõ là đang chờ được tất cả những người còn lại trong bàn hòa theo, nhưng chúng tôi ai nấy đều rầu thối ruột trước màn diễn của hai người họ nên bao trùm chỉ là bầu không khí im phắc.

Đúng khoảnh khắc ấy thì Claire và chồng cô đến hỏi chúng tôi xem mọi chuyện có ổn không. Chúng tôi đồng thanh trả lời “rất ổn cảm ơn!”, rồi chúng tôi cùng mỉm cười khi chụp ảnh và ngay lúc vợ chồng họ quay lưng đi thì bầu không khí đối nghịch lại bao trùm.

Tôi quan sát toàn bộ chuyện này mà không dám nói gì, bởi nếu tôi thú nhận với mấy kẻ độc thân và con mụ ác mỗ kia rằng tôi đã kết hôn thì tôi có nguy cơ bị hành hung lắm.

May thay rốt cuộc gã đực rựa cũng rời khỏi bàn và người phụ nữ quay sang trút hận lên Élodie bằng cách khuyên cô bé mấy thứ kiểu “Cô đừng mong có thể thay đổi được một gã đàn ông, trừ phi gã vẫn còn mang bím”, hoặc “Cứ ở cùng những gã bằng tuổi cô ấy bởi dù sao thì những gã năm mươi tuổi cũng vẫn ấu trĩ như vậy thôi”.

Cô bé có vẻ xúc động tột độ vì chưa bao giờ bị tan vỡ nhiều ảo mộng đến vậy chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ, tôi e là cô bé sẽ òa lên khóc mất. Tôi kéo cô ra chỗ bàn trắng miệng; ở đó cô gặp lại bố mẹ mình và thở phào nhẹ nhõm.

Tôi gặp bố tôi trước cửa nhà vệ sinh dành cho phụ nữ, ông đi nhầm vào đó, tôi nài nỉ ông về và ông chỉ chấp nhận với điều kiện tôi giải thích cho ông hiểu tại sao phụ nữ lại luôn há hốc miệng khi họ chải mascara.

‘ustine yêu quý,

‘ớ bị nấc, thật là căng thẳng khi nhìn những gì tớ phải ‘ể cậu nghe, nên tớ sẽ tập trung cất lực ‘ể mọi chuyện suôn sẻ.

Được rồi.

Tớ đã làm mọi thứ cùng lúc: ngừng thở, uống nước trong tư thế trồng cây chuối và tưởng tượng có một tên sát nhân sau lưng mình để có thể cảm thấy sợ hãi; giờ thì tớ chẳng biết đâu là phương pháp hiệu nghiệm nữa.

Tớ thực sự cảm thấy rằng làm người cô đơn ở New York đúng là công việc bận rộn toàn thời gian. Ba cuộc hẹn hò trong tuần, thật quá ư ấn tượng! Ở đây những “cuộc hẹn mù” không tồn tại. Người ta đã nhập khẩu các quán bar phục vụ cho việc hẹn hò cấp tốc; nhưng những bữa tối mặt đối mặt nơi hai người hoàn toàn xa lạ gặp gỡ và công khai đánh giá nhau không bao giờ phát huy tác dụng.

Dân Pháp là những kẻ hay cả thẹn - và đạo đức giả. Hiếm khi có chuyện họ chính thức bắt tay vào tìm kiếm, nên một cuộc hẹn hò thường diễn ra thông qua một sự dàn xếp phức tạp mà ai cũng coi như không hay biết điều gì.

Mà thôi bỏ qua đi, và hãy quay lại với chủ đề ưa thích nhất của tớ: bản thân tớ.

Trước tiên là mẹ tớ đã quay trở lại Pháp, chủ đề này quá rộng để có thể đề cập đến lúc này, nhưng cậu nên biết một điều, đó chính là nguồn cơn gây xì trét chủ yếu. Ở bà có hàng tá điều khiến tớ phát điên, nhưng kỳ quặc thay

tớ lại nghĩ tớ thích được giống bà một chút. Bà có cách hạnh phúc rất trêu người mà tớ không có. Lúc tớ ra về, bà bảo: “Con có mọi thứ để hạnh phúc mà sao mặt con cứ xị ra thế nhỉ?” Rồi bà phá lên cười, ôm hôn tớ và đóng sầm cửa lại. Tớ muốn bấm chuông cửa để tát bà một cái, nói với bà rằng khi đặt câu hỏi người ta luôn chờ đợi câu trả lời; và nếu cái mặt tớ xị ra như vậy thì đó chính xác là vì tớ không quen với cách xử sự của bà.

Tớ cũng muốn òa khóc trong lòng bà, nhưng vì đó là điều bất khả nên tớ đành bỏ đi.

Bố tớ đã thuyết phục được tớ đi cùng ông đến đám cưới Claire.

Tớ đã nghĩ về hành trình của một chiến binh mà cậu tự đặt ra cho bản thân trước mỗi cuộc gặp gỡ, và tớ đã quyết định mình xứng đáng được hưởng chút vui thú hòng bù đắp cho những thử thách phải chịu đựng những ngày qua. Thế nên tớ đã đặt hẹn với thẩm mỹ viện để chăm sóc da mặt.

Rồi tớ lên đường, tin chắc rằng mình sẽ trở về trong tình trạng được lột xác cả về mặt tinh thần lẫn thể xác. Nhưng khi hẹn với thẩm mỹ viện, tớ đã không để ý gì cả nên không biết là tòa nhà cạnh đó đang trong quá trình phá dỡ toàn bộ. Ngồi vào ca bin chăm sóc sắc đẹp rồi tớ mới nghe thấy tiếng động ầm ầm tai nhức óc. Mắt nhắm nghiền, tớ cảm giác như mình bị khoảng mười hai gã công nhân đang gõ búa vây quanh và hình ảnh đó không gây được hứng phấn cho lắm. Chỉ trong các quán bar có coca light đám công nhân trông mới sexy thôi, nhưng dù thế nào thì tớ cũng chẳng khoái coca.

Cô gái ở đó nhìn chăm chăm khuôn mặt tớ để xem nên dành cho tớ loại hình chăm sóc nào, rồi cô ta bắt tay vào việc. Sau vài giây, cô ta bảo tớ: “Da chị bắt đầu mất dần độ săn rồi, chị có dùng kem dưỡng đêm không đấy?”

Cách khởi động câu chuyện mới thiếu thiện cảm làm sao...

Tớ trả lời: “Chị lúc nào cũng tắm trong kem dưỡng đêm.”

Im lặng. (Suy cho cùng cũng là một cách nói.) Hẳn cô ta phải tự nhủ mình nghe không rõ do đồng tiếng ồn ào kia. Nên cô ta dai dẳng: “Chị phải dùng kem làm săn da!”

Tớ thề với cậu chứ, suýt nữa thì tớ hét vào mặt cô ta đòi cô ta cho tớ xem chân ngay lập tức, nhưng tớ chọn giải pháp “Ummm” để cô ta câm họng, cũng may là cô ta đủ lịch sự để làm đúng như vậy.

Sau đó, trong lúc mặt tớ bị nung dưới hơi nước như món tim sấm vị tôm, cô ta mát xa tay cho tớ còn tớ tự nhủ suy cho cùng đây cũng là một cô bạn của mình.

Hẳn tớ sẽ ghét trở thành món tim sấm vị tôm lắm.

Bị câu lên rồi hạ cánh xuống một nhà hàng Trung Hoa nơi người ta cuộn bạn lại trong một sợi mì to sụ đầy đường glutamat rồi bị hấp bằng hơi nước trước khi kết thúc số phận trong một cái miệng chẳng sạch sẽ gì cho cam... Một vài con tôm có số kiếp thật kinh khủng. Lần tới, nếu bố tớ còn phàn nàn về số kiếp của ông, tớ sẽ nói điều này cho ông hay.

Tất cả chỉ là vì cái đám cưới đáng nguyên rủa ấy. Chẳng có gì diễn ra như dự đoán cả: bố tớ ngồi cùng với đám bạn thân của ông, còn tớ, tớ phải ngồi ở một cái bàn nơi người ta quây lại toàn bộ những người “đầu thừa đuôi thẹo”, trong đó có một bà đã ly dị cực kỳ cay nghiệt và một gã đực rựa trọng nam khinh nữ không chịu nổi. Họ gây sự với nhau cả buổi tối, thật khiếp đảm.

Không đủ thời gian kể chi tiết, tất cả những gì tớ có thể nói với cậu đó là nổi bật lên trên hết là nỗi ngạc nhiên của tớ khi phát hiện ra cô em họ Bérénice cũng có mặt.

Bérénice là cơn ác mộng tồi tệ nhất đời tớ, đó là loại con gái mà nhìn từ bên ngoài thì cái gì cũng luôn tốt đẹp. Hồi tớ còn bé, bố tớ thường xuyên nói “Làm sao mà trông con lúc nào cũng đầu bù tóc rối thế? Nhìn em họ con kia, tóc con bé mượt quá cơ”. Đó chỉ là một ví dụ, còn suốt đời tớ, chuyện luôn luôn như vậy; tớ không ngừng bị so sánh với nó và đúng là không thể chịu nổi.

Bérénice tóc vàng, dài và mượt mà, nó luôn nói những điều cần thiết với đúng người vào đúng thời điểm. Mỗi lần nó tặng quà hay khen ngợi ai thì thường là trước mặt một ai đó, cậu có hiểu ý tớ không? Nó là tùy viên báo chí, chuyên về các nhãn hiệu mỹ phẩm, và cậu cũng đoán được rồi đấy, nó làm việc cực kỳ xuất sắc.

Mọi người ai cũng yêu quý Bérénice. Trên thực tế thì nó là nữ hoàng đạo đức giả đội lốt bò, nhưng tới nay cũng chẳng có mấy người nhận ra điều đó.

Nó đã tìm được một vị hôn phu tử tế và ngồi tại bàn dành cho các cặp đôi mà liếc nhìn tớ với vẻ đầy tự hào. Khi ấy tớ làm ra vẻ không biết nó nhưng tớ rất muốn tát cho nó hai phát và rở tung cái búi tóc của nó lên. Song tớ đã kìm chế được bằng cách tưởng tượng ra kiếp sau nó sẽ bị đầu thai thành món tim sấm vị tôm.

Ừm, hôm nay thế là đủ rồi, tớ đi ngủ đây.

Ôm hôn cậu,

A.

TB: đừng có ăn ngũ cốc nữa, rồi trông cậu sẽ giống một gói ngũ cốc Chocapic mất thôi.

Ariane yêu quý,

Không có thời gian viết dài cho cậu: tối nay tớ đi Miami tham dự một salon với ông chủ tớ, người đang vô cùng xì trét. Tớ có cả đồng việc phải làm, và còn phải xếp va li nữa chứ.

Tớ chỉ muốn nói với cậu là chẳng ai hiểu hơn tớ việc có một người mẹ như mẹ cậu là thế nào. Một tuần sau khi đến Luân Đôn nhập học, tớ gọi điện về nhà, tớ rất căng thẳng và rất nhớ gia đình. Bố tớ nhắc máy, được vài giây thì tớ òa lên khóc. Tớ cảm thấy ông rất bối rối nên ông đã vội chuyển máy cho dì tớ. Dì tớ đã nghe tớ khóc và bà cũng òa lên theo.

Bà chuyển máy cho mẹ tớ. Mẹ tớ đã nghe tớ khóc... Và bà gác máy.

Dĩ nhiên, đâu đó thăm sâu trong tớ, tớ biết rằng sở dĩ bà làm vậy là vì bà không biết cách xử lý nỗi buồn khổ của tớ. Nhưng mẹ kiếp chứ, liệu có phải thực sự khó hiểu không khi ta hy vọng được bố mẹ an ủi mỗi lần đau đớn?...

Tớ đã trải qua một tuần khốn nạn, hơn nữa, trong tập mới nhất của bộ phim truyền hình Sex and the City, Carrie, người đã cơm lành canh ngọt trở lại với Aidan, vẫn còn làm mọi chuyện be bét hết cả. Tớ ngồi trước màn hình cái ti vi đang gào lên: “Đồ ngốc, hãy trưởng thành chút nữa xem!” Một buổi tối tồi tệ, tớ phải viết thư đến HBO mới được.

Cậu hào hứng với ba cuộc hẹn hò của tớ ư, thật ra chúng đều hòng bét cả. Điều duy nhất hơi hơi thú vị đến với tớ trong mấy ngày qua là nhìn thấy anh chàng từng khiến tớ rất hài lòng, Harry, người năm ngoái mới đến Luân Đôn làm việc. Vài tháng trước, cậu bạn David của tớ đã giới thiệu chúng tớ với nhau, khi đó tớ không thích anh ấy và đã lờ tịt anh ấy đi.

Nhưng rồi ngay sau đó tớ lại thấy anh ấy quỵến rũ. Càng quỵến rũ hơn nữa khi tớ biết chuyện anh ấy đã rời thành phố.

Hôm qua, lúc thấy anh ấy ở quán cà phê góc phố, tớ đã bị sốc và không thể đến chào anh ấy được. Theo thông tin tớ có được thì anh ấy đã thực sự quay về. Thế là tớ nhờ David sắp xếp một bữa tối. Tớ phấn khích lắm!

Ông chủ tớ làm tớ sợ, tớ phải đi đây.

Justine

TB: Tớ thuộc chòm sao Ngưu. Tớ nghĩ mình sinh vào một ngày thứ Tư, cung nào thì có ảnh hưởng gì đến tớ không nhỉ?

TTB: cần phải nói rộng Căn phòng Tra Tấn, tớ sẽ gửi cả cô em họ Bérénice của cậu, con mụ đã ly dị chua ngoa và gã dở hơi trọng nam khinh nữ kia tới đó.

Tối thứ Ba quanh một chiếc bàn.

Léa, Julien và tôi cùng đợi Ambre, cô tới với vẻ bí mật và ôm chặt trên tay một túi tài liệu nhỏ.

Cô ngồi xuống, đặt cái túi lên bàn, nhìn chúng tôi lần lượt rồi nói:

- Xong rồi, tớ đã qua.

- Qua cái gì cơ?

- Trung tâm mai mối. Hay chính xác hơn là một câu lạc bộ hẹn hò dành cho người độc thân, nhưng cũng thế cả thôi.

Bầu không khí hoài nghi bao trùm. Nhưng nom cô chẳng có vẻ gì là đùa cợt.

- Tại Guillaume à? Léa hỏi.

- Cậu đùa chắc! Không, Guillaume chỉ là một tên khốn nữa xuất hiện trên cái danh sách đang bắt đầu dài thêm của tớ, và tớ không muốn mất thời gian với những gã như hắn. Trong câu lạc bộ này, tớ biết mình sẽ gặp những người đàn ông năng động, đầu óc họ nghĩ đến chuyện khác với chuyện làm tình.

- Mọi chuyện tệ đến thế cơ à? Julien hỏi.

- Câu hỏi này có ý gì vậy? Muốn có được một câu chuyện tình cho ra hồn là dấu hiệu cho thấy ta không ổn sao?

- Không, nhưng để hẹn hò thì còn nhiều cách khác mà... Công việc, bạn bè...

- Các mối quan hệ công việc của tớ ai mà chẳng có đôi có cặp rồi, còn bạn bè thì chính là các cậu còn gì! Chúng ta quen nhau mười lăm năm rồi và đã giới thiệu nhau với hết thầy họ hàng thân thích, mà đám người độc thân chúng ta gặp có làm hài lòng chúng ta đâu! Nghiêm túc nhé, tớ đến phải quay lại mấy cái lễ hội sinh viên để tìm một gã mua vui một đêm cho tớ mất. Tớ chỉ muốn tạo cho mình các cơ hội khác trước khi quá muộn thôi.

“Quá muộn” ư! Cô ấy điên rồi. Ambre bằng tuổi tôi, cứ nghe những gì cô ấy nói thì chúng tôi hẳn là sắp hết đất đến nơi...

- Cậu vẫn còn vài năm nữa trước khi quá muộn cơ mà.

Cô ấy buộc tôi phải nhắc lại vì câu trước tôi nói nhỏ quá.

- Vài năm nữa ăy à? Nghe này, tớ gần ba mươi ba tuổi rồi, nếu ngày mai tớ gặp một gã khiến tớ hài lòng, thì cũng phải mất một khoảng thời gian nữa bọn tớ mới sống chung được với nhau, dù sao cũng phải ít nhất một năm rồi mới tính đến chuyện có con hay kết hôn. Điều này có nghĩa là trong trường hợp tốt đẹp nhất, tớ sẽ đẻ đứa con đầu tiên năm ba mươi lăm tuổi. Và tớ thì chẳng có ý định đợi thêm đâu.

Im lặng.

Tôi không biết phải trả lời thế nào, Julien thận trọng chọn giải pháp không dằng dai, thậm chí Léa cũng im tiếng; điều khiến tôi quả thật ngạc nhiên. Cuối cùng chính cô phá tan bầu không khí im lặng.

- Trong cái túi nhỏ có gì thế?

- Hồ sơ các gã trai để xem gã nào thu hút tớ.

- Cho bọn tớ xem đi!

Cô mở tập hồ sơ ra và chúng tôi lao vào đọc từng tập một.

- Không có ảnh à?

- Họ chỉ đưa ảnh khi mình thấy hồ sơ hấp dẫn, để mình không bị ngoại hình tác động. Họ đang thử nghiệm phương pháp mới này vì theo kinh nghiệm của họ thì các cặp đôi cơm lành canh ngọt không bao giờ chọn nhau vì hình thức...

- Điều này đặc biệt giống với ý đồ tiêu thụ đồi lợn tồn kho! Julien lên tiếng, cậu ấy đã lấy lại được phong độ.

Léa với lấy một tập hồ sơ.

- Khoảng bốn mươi tuổi, có học vấn, quyến rũ... Mới nghe đã thấy kinh rồi. Gã nào bảo mình khoảng bốn mươi tuổi thì chắc là đã năm mươi hai tuổi rồi và đang tìm một em gái hai mươi lăm tuổi. “Có học vấn” nghĩa là gã biết tốt mọi thứ hơn cậu, và nếu gã tự nhận mình quyến rũ thì đó là vì gã rất ngạo mạn.

- Đừng có bắt đầu chứ; tớ đã chọn gã này này: thi sĩ, tâm hồn rộng mở và tận tình.

Lần này đến lượt Julien tấn công.

- Thi sĩ á? Gã pê đê hay sao vậy? Tâm hồn rộng mở thì gã đó hẳn sẽ muốn nhảy xổ vào các bạn gái của cậu thôi và gã sẽ chẳng hiểu nổi điều đó khiến cậu điên tiết thế nào đâu. Còn tận tình ấy à... có lẽ gã nói “xin lỗi” khi đánh rắm trên giường chẳng?

- Các cậu nghe này, Léa hớn hở nói: chín chắn, hài hước, nhạy cảm, có thiên hướng kết bạn đặc biệt. Dịch nhé: Chín chắn: nhiều tuổi hơn bố cậu. Hài hước: cậu sẽ buộc phải bật cười trước những lời nói đùa dở hơi. Nhạy cảm: khóc mỗi khi một bộ phim kết thúc. Còn thiên hướng kết bạn, đó là dành ưu tiên cho đám bạn thân, bia bọt đêm hôm và điều khiển từ xa. Bỏ qua đi.

- Được rồi, trả tớ đây, nói thẳng là các cậu thật khó chịu. Cũng có cả hồ sơ về đám phụ nữ để tớ dựa vào đó mà soạn cho mình một cái đấy. Tớ nghĩ chúng ta có thể cùng nhau xem qua và các cậu sẽ giúp tớ soạn thứ gì đó ngon lành.

Tôi ngưỡng mộ lòng can đảm của cô ấy, tôi biết rõ mình sẽ chẳng thích thú gì nếu ở địa vị cô ấy, và đã đến lúc tôi thoát khỏi tình trạng im hơi lặng tiếng.

- Thôi nào các cậu! Cậu có ý tưởng gì không?

- Có đấy, tớ nghĩ đến mấy tính cách như dịu dàng và lẳng mạn, thích lắng nghe người khác...

Nhưng Julien không chịu để Ambre ngồi nghỉ.

- Lũ con gái dịu dàng tớ từng quen biết thấy đều mờ nhạt cả, điều này khiến tớ nhớ tới Muriel, các cậu còn nhớ Muriel chứ? Cô ấy cũng bảo mình thích lắng nghe người khác... Đến nỗi tớ từng thường xuyên tự hỏi liệu có phải cô ấy mắc chứng tự kỷ dạng nhẹ hay không... Còn gì nữa nhỉ? À phải rồi, lẳng mạn, cậu biết tớ nghĩ thế nào về đám con gái lẳng mạn rồi đấy: họ chỉ thích ăn tối dưới ánh nến vì theo họ, điều đó khiến da dẻ họ trông có vẻ hồng hào rạng rỡ.

- Tốt lắm, Ambre nói, cô bắt đầu cảm thấy thực sự sốt ruột, vậy hãy nói tớ nghe cậu thích đọc được cái gì hay đúng hơn là phải định nghĩa thế nào về một cô gái để cậu muốn hẹn hò với cô ta?

- Ờ thì... Cởi mở... Dễ gần... Và vui vẻ nữa, tớ thích những cô gái vui vẻ, những cô gái có nụ cười dễ lây ấy...

- Thực ra phải là đàn ông thì mới dễ dụ bởi cái định nghĩa kiểu này! Léa ngắt lời. Đối với tớ, một cô gái tự nhận mình cởi mở dễ khiến ta ngầm hiểu rằng cô ấy là điểm giới hạn tuyệt vọng. Dễ gần, điều này khiến tớ tự nhủ cô ấy hẳn là kẻ lang bạt giang hồ... Còn nụ cười dễ lây ư! Thật vớ vẩn! Thế khác nào lên cơn nhập đồng...

Ambre ngồi im. Đầu cúi xuống, những lọn tóc vàng của cô rủ xuống che khuôn mặt cô.

Tôi bèn lên tiếng.

- Nhưng có cả đồng thứ hay ho để nói về Ambre! Các cậu ngừng huyền thuyên hai phút và chúng ta cùng suy nghĩ xem.

Tôi quay về phía Ambre.

- Tớ ấy mà, khi nghĩ về cậu, tớ thường tự nhủ cậu thật nhiệt huyết, say đắm, gợi cảm... chuyên nghiệp... và hoài cổ một cách đáng yêu trong lối ăn vận!

- Chắc chắn cậu ấy sẽ không viết thế lên hồ sơ của mình đâu, Léa phản đối. Một cô gái nhiệt huyết, điều đó sẽ khiến đám con trai nhút nhát e sợ, chúng sẽ tự nhủ rằng cô ấy hằn òn ào lắm và cô ấy sẽ làm chúng xấu hổ mất. Say đắm cũng tương tự thôi: tính cách này khiến người ta sợ... Hay chỉ đơn giản phát điên.

- “Chuyên nghiệp” nghe cứ như gái đi cửa quyền ấy, Julien cười ngặt nghẽo nói thêm. Còn hoài cổ trong lối ăn vận thì nói thật là cụm này chẳng khiến đám đàn ông cương cứng được đâu! Chắc chắn là đèn đóm phải tắt sạch và chẳng có gì khác ngoài kiểu nhà truyền giáo...

- Được rồi, các cậu đã thắng! Ambre vỗ òa.

Cô vợ vội đóng hồ sơ lại, xếp chúng vào cái túi nhỏ rồi nhìn xoáy vào chúng.

- Cậu biết không Léa, nếu cậu bớt bóng gió ác ý đi một chút thì cậu sẽ hiểu là tớ chẳng thích thú gì khi phải ra nông nổi này. Tớ không khỏi nghĩ rằng cậu cư xử như thế không phải vì cậu thấy cách của tớ buồn cười mà bởi vì cậu cố tình một cách hèn hạ, hoặc vì niềm kiêu hãnh sai chỗ của cậu...

- Được rồi, cậu đừng cáu, bọn mình sẽ cùng soạn hồ sơ cho cậu... Léa thì thầm.

Rồi chúng tôi nghe rõ tiếng cô tặc lưỡi nhiều lần, nhưng không hề có lấy một chút thoải mái.

- Thôi bỏ đi. Tớ sẽ soạn hồ sơ với Ariane hoặc soạn một mình! Như vậy lúc nào cũng dễ chịu hơn là phải chịu đựng mấy trò ngu ngốc của các cậu.

- Cậu đừng tự ái...

Quá muộn. Cô ấy đã suy sụp tinh thần hoàn toàn.

Cả Léa cũng vậy.

J yêu quý,

Nếu tớ dám, hẳn tớ sẽ gửi cả mẹ cậu lẫn mẹ tớ đến Căn phòng Tra tấn.

Mà thôi, tớ dám đấy. Tớ chán ngấy chuyện được dạy bảo rồi...

Carrie còn làm hỏng mọi chuyện không? Tớ không tin mình chịu được điều đó, tớ nhận diện bản thân qua cô ta hơi quá đáng nên khi cô ta làm mọi chuyện bung bét, tớ thất vọng lắm. Xem một tập phim kết thúc không có hậu đúng ngày mưa gió luôn vượt quá sức tớ. Trước đây, cứ mỗi lần suy sụp là tớ lại đứng bên cửa sổ ngắm mưa rơi và hút thuốc. Nhưng từ ngày cai thuốc, tớ không còn được làm như thế nữa. Suy sụp và rồi hơi quá là những điều khắc nghiệt.

Có điều những mối tình của Carrie mình họa rất chuẩn cho lý thuyết của dì tớ: ta luôn kết thúc ngược lại với những gì xảy ra trước đó. Sau cuộc phiêu lưu ái tình với một gã quyến rũ ích kỷ và khó xơi như Big, ta dễ đổ quỵ trước gã trai tử tế đầu tiên sẵn sàng dẫn thân. Nhưng khi ta đi chơi với người tình đời đầu chẳng thắc mắc hỏi han gì, ta sẽ chết vì buồn chán và bỏ gã ngay lập tức để chạy theo một con heo khiến tim ta thổn thức. Nhìn quanh cậu mà xem, cậu sẽ nhận ra rằng chuyện đó khá phổ biến. Dù sao thì chuyện đó cũng từng xảy ra với tớ.

Trong lúc chờ đợi, tớ lại nghĩ đến cuộc gặp gỡ giữa cậu và tớ, cậu từng kể là sáng sáng cậu chuẩn bị cho bản thân kỹ lưỡng thế nào và tớ tự nhủ hẳn cậu phải khiến người khác bực mình chết được mỗi lần cậu sắp xếp va li. Mỹ phẩm, đồ trang điểm, quần áo thời thượng, đủ thể loại giày... Chỉ riêng chuyện tưởng tượng ra những gì cậu phải đem theo cho một chuyến du lịch đã khiến tớ thấy buồn cười rồi.

Liệu cậu có dành chút thời gian nào tận hưởng bãi biển không hay cậu mất cả ngày chỉ để trưng ra đồng hồ trang sức? Tớ thì tớ không còn đi biển nữa, hoặc nếu có đi thì cũng ngồi trong chỗ râm mát với cặp kính to tổ chẳng. Trước đây tớ tắm nắng hàng tiếng đồng hồ dưới ánh mặt trời, nhưng qua tuổi ba mươi, hy sinh nhiều công sức như vậy để cuối cùng có thể chết vì ung thư không còn là việc làm cần thiết nữa. Và lại trên bãi biển tớ thấy buồn lắm, trừ khi có sách hay để đọc. Nhưng để đọc thì luôn có một nơi thoải mái hơn bãi biển. Mà lại không có cát nữa chứ.

Ở Florida người ta ăn gì? Hẳn phải có nhiều loại ngũ cốc khác nhau, cậu có thể đánh chén thỏa thuê...

Chúc chuyến đi tốt lành!

A.

TB: Cậu khiến tớ buồn cười chết mất! Sinh vào một ngày thứ Tư nào đó thì có nghĩa gì chứ... cung phụ thuộc vào giờ giấc và nơi sinh. Cho tớ biết mấy thông tin đó nhé, tớ sẽ tìm hiểu thêm.

- Mẹ ơi chú ý, có một cái bậc kìa! Chờ đã, con sẽ giúp mẹ.

- Để mẹ yên, mọi chuyện rất ổn mà.

Sinh nhật bà nội tôi và bố tôi rất phấn khích. Ông đã đặt trước cả một phòng tại nhà hàng và ở đó, tôi gặp lại Bérénice dẫn theo gã trai của cô nàng khắp nơi, chú tôi và cô tôi.

- Cháu giới thiệu bạn với bà đấy à? bà vừa nói vừa chìa tay cho Vincent.

Bérénice phá lên cười rồi thay tôi trả lời bà:

- Đây là chồng của Riri đấy ạ! Dù sao cũng phải thừa nhận là anh ấy chẳng mấy khi cho chúng ta vinh dự được gặp anh ấy...

Hồi ba tuổi rưỡi, tôi đã phát điên lên mỗi lần bị cô nàng gọi như vậy, cô nàng biết điều đó nhưng vẫn tiếp tục cố tình. Giờ thì tôi chẳng thèm bật lại làm gì không thì cô nàng lại sướng điên lên.

Vincent hôn phớt môi bà và liếc nhìn tôi bức bối. Tôi thầm cầu nguyện sao cho anh ấy chọn một ngày khác để chấn chỉnh cô nàng.

Có một thành viên mới: bà nội đã làm quen với một ông bạn trên ghế băng trong công viên Buttes-Chaumont và mời ông tới, bố tôi làm ra vẻ rất vui nhưng thực tế thì ông chẳng lấy gì làm thoải mái.

Tôi cầu Chúa ban phước lành cho ông lão Michel này, ông là trung tâm chú ý và niềm nở trả lời mọi câu hỏi của cả nhà nên hôm ấy chẳng ai hỏi han tôi cả.

Liệu tôi có thể trả lời thế nào nhỉ? Vâng, tôi vẫn làm việc trong cửa hàng ấy; không, hợp đồng stylist của tôi với các ông chủ vẫn chưa được ký; và không, tôi chưa có bầu nếu không mọi người phải biết rồi chứ.

Những cuộc gặp hàng năm thế này thật kinh khủng, chúng cho phép mọi người tổng kết cuộc đời bạn, chỉ cần ba câu hỏi và bạn có thể đọc qua ánh mắt họ “cô chẳng tiến bộ gì”, tốt ra thì với vẻ lo lắng còn tệ ra thì với vẻ khinh thường.

Michel tỏ ra là một nhân vật khó tin: chủ tịch liên đoàn các ông lão sáu mươi tuổi đi Vespa, hè năm ngoái ông đã tổ chức cuộc đua vòng quanh đảo

Corse và kể về thời hoàng kim ông từng trải qua với cái nhóm nho nhỏ của mình.

Bà tôi thì sung sướng, bố tôi thì rụng rời.

Michel chỉ phạm phải sai lầm duy nhất: hỏi tuổi bà nội tôi. Bà tránh trả lời và xử trí bằng một câu bất ngờ: “Tôi mà là một con chó thì tôi đã chết quách rồi!”

Đến giờ tặng quà... Khuyên tai, nước hoa, quần áo... Và đến lượt Bérénice. Cô nàng tặng bà một chiếc điện thoại di động.

Tặng một chiếc điện thoại di động cho bà tôi, người lúc nào cũng chỉ ở hoặc trong nhà hoặc trong công viên ngay dưới nhà nơi luôn có Martha đi cùng... Bà sẽ làm gì với một chiếc điện thoại di động đây?

- Cháu đã nhập số của cháu, như vậy bà có thể gọi cho cháu bất cứ lúc nào bà cần, Bérénice thủ thỉ.

Bản hòa tấu ngợi khen dành cho sáng kiến xuất sắc của cô nàng, thậm chí bố tôi cũng tham gia nữa, ông bấm bấm ầm ầm để nhập cả số của ông lẫn số của tôi.

Chiếc khăn choàng vai tôi chọn cho bà với biết bao yêu thương bị phớt lờ hoàn toàn và tôi thấy buồn lắm.

Vincent đã ra khỏi nhà hàng lúc di động của anh đổ chuông: ông chủ anh gọi từ Luân Đôn. Tôi thì thảo kiên quyết hết mức có thể: “Mẹ kiếp, đang Chủ nhật kia mà!”, nhưng anh đã đáp lời ngay: “Em muốn gì chứ, anh cũng có việc phải làm cơ mà!”

Khốn nạn. Tất cả mọi người đều nghe thấy. Tôi ghét Vincent. Tôi ghét mọi người. Tôi nhìn anh khua tay qua cửa sổ và cố kìm nén mong muốn giằng lấy cái máy di động của anh để quăng nó qua bên kia phố.

Đêm đã khuya và tôi tình nguyện đi lấy áo măng tô cho bà nội. Nhưng tôi lánh đi như thể là để biện minh cho cảm giác lẻ loi của mình.

Điều chắc chắn là tôi muốn rời khỏi cái gia đình này càng nhanh càng tốt, cái gia đình mà lẽ ra tôi phải cảm thấy gần gũi.

Lúc chia tay nhau, bà nội kéo tôi ra xa một chút:

- Cái khăn của cháu tuyệt lắm, bà sẽ không rời nó đâu.
- Tốt quá. Cháu thấy ông Michel tuyệt lắm ạ, thật đấy...
- Ariane, bà thấy cháu không được vui... Điều gì khiến cháu lo lắng vậy?
- Chẳng có gì đặc biệt đâu ạ, cháu có cả đồng thứ trong đầu, nhưng cháu ổn.
- Những thứ gì?
- Dạ thì cháu tự vấn mình... Bà biết không, đôi khi cháu muốn đang ở tuổi bà. Muốn điều cốt lõi ở phía sau cháu. Và muốn có câu trả lời.

Bà mỉm cười và khẽ lắc đầu:

- Đúng là ở tuổi bà người ta biết một số câu trả lời; nhưng điều đó chẳng có nghĩa lý gì hết vì không ai nghĩ tới chuyện đặt câu hỏi cho thế hệ các cháu nữa...

Bà ôm trọn khuôn mặt tôi giữa hai bàn tay răn rỏi đến bất ngờ và nhìn vào mắt tôi:

- Cháu có hạnh phúc không cháu yêu?

Tôi hôn tay bà và vội đi ra xa, không thể để bà thấy tôi đang khóc.

Mười phút sau Vincent gặp tôi trong xe, anh mua hoa tặng tôi và xin lỗi tôi. Đây không phải lần đầu anh cư xử như vậy và anh sẽ còn tái diễn.

Dù sao thì tôi khóc cũng không phải do lỗi của anh, hay đúng hơn là không chỉ do lỗi của anh.

Bó hoa anh tặng chẳng giải quyết được gì, nhưng tôi cảm thấy nhẹ nhõm, tôi không muốn dành phần còn lại của ngày cho việc cố giải thích với anh những xúc cảm mà chính tôi cũng không chắc mình hiểu.

Ariane yêu quý,

Cuối cùng cũng được về nhà, tớ kiệt sức rồi!!!

Chris đúng là kẻ không thể chịu nổi. Nói thẳng là không thể chịu nổi.

Chris là ông chủ của tớ. Và nhân tiện nói luôn, đó cũng là anh trai tớ nữa. Tớ không biết tại sao tớ lại không nói với cậu điều này sớm hơn. Chắc là bởi tớ sợ cậu thấy tớ quá ư phụ thuộc khi biết tớ làm việc cho chính gia đình mình. Bởi tớ còn làm việc với cả bố mẹ tớ nữa. Chris liên kết với họ, còn tớ là nhân viên của họ. Và thế là xong, thế là giao kèo được ký kết. Đây là một tình huống vô cùng khó khăn, lại càng khó khăn hơn nữa khi tớ chính là người phải làm mọi việc, nhưng tớ đành im tiếng trong lúc chờ đợi tìm được nơi nào đó tốt hơn. Chris đúng là kẻ lừa dối, chuyên chế và thiếu kiên định; nhưng anh ấy lại duyên dáng nên ai cũng yêu quý anh ấy. AI CŨNG YÊU QUÝ ANH ẤY. Tới mức mà thỉnh thoảng tớ phát buồn nôn.

Hồi tớ còn trẻ hơn bây giờ, Chris là tất cả trong mắt tớ: mẹ tớ, bố tớ, anh trai tớ và vú em của tớ. Tớ gọi anh ấy là Mamouli. Tớ còn nhớ cái ngày anh ấy yêu cầu tớ đừng gọi anh ấy như thế nữa, điều này khiến tớ bị tổn thương ghê gớm. Dĩ nhiên đó là bước ngoặt trong mối quan hệ giữa bọn tớ. Anh ấy sắp bốn mươi tuổi rồi.

Giữa Chris và tớ còn một ông anh nữa. Vì sức khỏe tinh thần của bản thân, anh trai thứ hai của tớ chọn cách không bao giờ làm việc cho gia đình. Cả hai anh ấy đều độc thân giống tớ.

Hôm trước cậu có nói đến số kiếp của bố cậu. Tớ không biết kiếp trước bố mẹ tớ làm gì nhưng hẳn họ phải bầy bọ ghê gớm lắm thì mới có ba đứa con như chúng tớ.

Ngoài chuyện đó ra thì tớ vừa biết một tin rất xấu: tớ đang rất hí hửng trước bữa tối với Harry thì David gửi tin nhắn cho tớ báo là Harry sẽ không tới. Cậu đoán xem tại sao nào? Vì anh ta phải ở nhà với Charlotte, cô bạn gái đang trầm uất của anh ta! Vừa mới chân ướt chân ráo trở về anh ta đã có bạn gái cơ đấy! Mà lại còn tự cho mình cái quyền được trầm uất nữa chứ. Tớ phát ngấy lên được.

Mọi chuyện xảy đến đúng thời điểm còn cách Ngày Lễ Tình yêu có tám ngày. Hồi tớ học cấp ba, có hẳn một hệ thống bảo đảm sao cho càng đông con gái nhận được hoa hồng càng tốt. Làm vậy sẽ tránh được trường hợp cậu cảm thấy không thoải mái, bởi nếu chẳng có thằng con trai nào tặng cậu hoa hồng khi cậu từ trường về thì cậu dễ muốn tự xử mình lắm. Tớ từng hứng chuyện này một lần rồi và tớ vẫn còn nhớ.

Giờ lại đến lượt Chris gây sự. Hẹn gặp cậu sau.

Justine

TB: tớ đã nghĩ nhiều đến lý thuyết những kẻ đối lập của cậu, tớ vẫn cần ít thời gian nữa để trả lời vì tớ tìm ra được vài phản dụ và tớ đang cố đưa ra ý kiến của riêng mình. Thế Big của cậu là ai, cậu có muốn kể tớ nghe không?

TTB: không có ngũ cốc ngoại lai ở Florida đâu, nên tớ tiếp tục ních đẩy yếm mạch.

J yêu quý,

Ông chủ trữ danh của cậu lại là anh trai cậu à??? Tớ vẫn chưa thể tin nổi.

Nói thẳng là tớ thấy động lòng trắc ẩn.

Tớ đang cố hình dung ra cảnh mình làm việc với bố mẹ, và quả là cực kỳ khó.

Nhất là khi mẹ tớ là kẻ bận rộn chung thân không bao giờ làm việc còn bố tớ thì là kỹ sư ở Trung tâm Nghiên cứu Khoa học Quốc gia. Tớ tự hỏi không hiểu họ có thể làm chung với nhau trong lĩnh vực nào. Và tớ không tìm được lời giải đáp, trừ tớ. Tớ thì chỉ biết thay mỗi pin đài. Và lại tớ là con gái duy nhất. Nên tớ cứ thế mà cắm đài vào ổ điện thôi.

Chris là tên viết tắt của Chritopher hay Christian?

Tớ chỉ biết mỗi một người tên là Chris, đó là người gác cổng ở chung cư của bà dì đang sống tại New York của tớ, bà dì tớ từng kể với cậu ấy. Ông ấy là người Mexico, rất to lớn và có ria mép. Nom ông ấy giống trung sĩ Garcia. Mà tớ thì khó lòng liên tưởng nổi anh cậu với trung sĩ Garcia. Liệu ở Mỹ trung sĩ Garcia có phải cũng là một người râu ria to lớn không? Qua những câu chuyện “chừng mực về mặt chính trị” và liên minh vì các diễn viên da đen của cậu thì có lẽ ông ấy là người da đen... Cuối cùng thì tớ cũng sắp được gặp Bernado cầm điếu mặc đồ đen.

Còn cái ả Charlotte khốn kiếp đã bám riết Harry nữa chứ.

Tớ đã nghĩ kỹ và tớ đoán được tại sao ả lại trầm uất:

Hôm trước, ả bị ngộ độc thức ăn và suốt đêm nôn mửa khắp nhà Harry. Sau khi gây ra cảnh hỗn loạn khó tả, mãi đến năm giờ sáng ả mới ngủ thiếp

đi được. Nhưng lúc năm giờ rưỡi, ả bị một cơn ỉa chảy dữ dội đánh thức và buộc phải ngồi trong toa lét đến tận chín giờ hơn.

Tất cả những chuyện đó xảy đến ngay sau một tuần hình thành mối quan hệ nên cậu dễ hiểu tại sao ả lại trầm uất hay đúng hơn là xấu hổ, còn Harry là một chàng trai tử tế, anh ta ở lại với ả tối qua để an ủi ả bởi ả cảm thấy mình không còn chút quyến rũ nào nữa. Nhưng suốt buổi tối, anh ta tự hỏi mình đã làm gì để phải hứng chịu điều này và liệu có thể mang toàn bộ tràng kỷ kia ra hiệu giặt là được không.

Ừ thì tớ đang luyện thuyên đấy, nhưng dù không phải là ả diễn trò thì câu chuyện giữa họ cũng còn trong trứng nước mà và chẳng có gì chứng minh được nó sẽ kéo dài.

Nếu cậu gặp Harry lần nữa thì việc gì mà cậu không chào anh ta chứ? Chẳng người đàn ông nào cưỡng nổi một cô gái xinh đẹp đâu, cậu sẽ sai toét nếu tỏ ra ngại ngùng.

Tớ hy vọng cậu cảm thấy khá hơn vì tớ thì đang tức điên đây.

Tối thứ Bảy bọn tớ buộc phải đến nhà Bérénice, cô nàng tổ chức tiệc sinh nhật cho bồ và bọn tớ chẳng có quyền chọn lựa vì cô nàng đã mời bọn tớ trước toàn thể gia đình nhân dịp sinh nhật bà nội tớ. Và dĩ nhiên ai cũng thấy chuyện đó thật đáng yêu. Vincent rất giận dữ, tớ cũng vậy, nhưng nếu bọn tớ không tới, thì chính tớ sẽ lại là người đóng vai xấu.

Ngày Lễ Tình yêu chỉ đơn giản là một cơ hội nữa để người ta làm đau nhau thôi. Và nó đặc biệt ác nghiệt đối với các cậu, những cô gái Mỹ độc thân tội nghiệp, bởi tớ biết ở nước cậu ngày lễ này quan trọng thế nào.

Ở Pháp ấy mà, cách đây vài năm còn chẳng có ai nhắc đến nó, thế mà dần dần, cùng với Halloween, nó trở thành một đấng, lý do thì tẻ như nhau cả thôi: làm ăn. Bây giờ các cửa hàng hoa thì hết bạc còn các nhà hàng thì làm hẳn thực đơn Ngày Lễ Tình yêu để có thể tăng giá gấp đôi. Đối với những người đang có tang hoặc đang sống cô độc, những dịp lễ hội chẳng là gì khác ngoài một con dao xoáy sâu vào vết thương của họ. Mà số này thì không ít đâu...

Tớ đã bảo Vincent là chẳng nên mất công tặng tớ hoa hoét làm gì vì bọn tớ không cần dự phần vào trò giả dối thương mại này. Tớ chân thành đấy nhưng thú thực là tớ cũng hy vọng anh ấy không nghe lời tớ.

Được rồi, trong khi chờ đợi thì cậu hãy TÍCH CỰC nhé, ta chẳng bao giờ biết được, có lẽ cậu thuộc số những cô gái được cưng nựng đúng tới 14...

Hôn cậu,

A.

TB: yến mạch trông giống cái gì? Tớ không ngừng nghĩ đến điều đó. Tớ biết hạt yến mạch. Món lúa mạch nghiền ấy mà, tớ từng ăn hồi tớ nhỏ xíu. Cậu vẫn chưa ăn yến mạch nghiền à? Hay rồi?

TTB: tớ hơi cảm thấy xấu hổ với mấy mối bạn tâm ngu ngốc của tớ; cậu thì thực sự bỏ công bỏ sức ngẫm ngợi mấy thứ tớ viết cho cậu về các cặp đôi thế mà tớ lại trả lời trung sĩ Garcia với cả ngũ cốc... Sự thực là tớ sẵn sàng làm mọi thứ để không trở nên quá ám ảnh với ý nghĩ về buổi tối ở nhà Bérénice. Tớ với Vincent đã hứa sẽ oanh tạc bữa buýp phê của cô nàng. Điều này chắc sẽ chẳng khó khăn gì mấy nếu bữa buýp phê sắp tới cũng tụt hụ như lần trước. Cô nàng ăn chay và chỉ uống nước ép cà rốt. Nên dĩ nhiên những người còn lại cũng phải làm tương tự.

“Ridge, anh tránh né em ư? Nhưng tại sao chứ?”

- Em biết rõ mà: tình yêu giữa chúng ta là bất khả.

- Chẳng có gì là bất khả nếu chúng ta yêu nhau. Hãy quay lại với em và chúng ta sẽ tìm ra cách thuyết phục họ!”

Ôi chẳng đúng gì cả...

- Con tưởng là mẹ muốn đến rạp chiếu phim kia mà!

- Con chờ đã nào, sắp hết rồi!

Mẹ tôi chỉ đơn giản là bị bộ phim truyền hình kia ám ảnh và bị hút vào màn hình ti vi như một cô bé con đứng trước Nàng Bạch Tuyết...

Tôi ngồi gần bà trên trường kỷ, và lại nghĩ đến câu hỏi của Justine: “Big của cậu là ai, cậu có muốn kể tớ nghe không?” Tôi đã thận trọng tránh đưa ra câu trả lời trong bức thư gần đây nhất. Thực sự là tôi không biết điều gì khiến mình khó chịu nhất nữa: nghĩ lại tất cả những chuyện đó hay tóm tắt một câu chuyện tình đã bị tối giản thành giai thoại về một kẻ thất bại.

Tôi liếc mắt quan sát mẹ tôi, và tôi như thấy lại buổi tối tháng Năm ấy khi bà rủ tôi cùng bà đến một buổi tiệc khai mạc triển lãm tranh...

- Con sẽ đi, nhưng chỉ vì mẹ năn nì thôi đấy.

Tối hôm ấy đúng là cực hình. Tôi không thoải mái nổi trong cái thế giới thượng lưu kiểu đó, còn bà thì lại quá thoải mái. Hơn nữa, cái mà mẹ tôi gọi là buổi tối giữa các cô gái với nhau chỉ có tác dụng khiến chúng tôi nhớ ra

chúng tôi khác nhau đến mức nào. Thôi được rồi, cụm “chúng tôi nhớ ra” chỉ đúng khi mẹ tôi chịu bỏ công bỏ sức tự vấn về mối quan hệ của chúng tôi.

Tôi không thích nghệ thuật đương đại cho lắm, tôi đứng đứng trước những bức tranh được trưng bày và thực sự cảm giác như mình lạc lõng giữa những con người dạt dào cảm hứng trước nhón một cái chấm xanh nhạt nhòa.

Tôi nhìn hồi lâu bóng dáng một gã. Trò đoán ai đẩy từ phía đằng sau thật vui. Luôn có thứ gì đó trong cách họ đứng ngồi, một thái độ gì đó qua mùi hương trên người họ, thái độ của những con người tự biết mình xinh đẹp.

Trung thành với chính bản thân mình, mẹ tôi cứ lượn quanh một cách vui vẻ và tìm cách đưa ra những lời bình phẩm trí tuệ về mấy bức tranh. Trong vòng năm phút, bà đã thành công trong việc khiến hết thảy mọi người chú ý đến mình, trong đó có cả đám đàn ông quyến rũ, dù lúc tới đó bà chẳng quen biết ai nhưng một lúc sau bà đã như ở nhà mình còn mọi người là khách mời của bà.

Tôi chuyển hướng sang bàn buýp phê, cần phải thật chú tâm mà tôi thì chẳng còn thích thú gì với các màn trình diễn của mẹ từ lâu lắm rồi.

Có hàng dãy bánh kem mặt láng ngon tuyệt đang đón chờ tôi và tôi có thể bắt tay ngay vào việc. Tôi tự hỏi tại sao những người bán hàng theo đơn đặt lại miệt mài làm chừng ấy chiếc bánh kem mút nhỏ xíu trong khi chúng chẳng hấp dẫn nổi ai. Trừ những người tới sau khi đám bánh kem mặt láng đã hết nhãn và không còn lựa chọn nào khác.

Tôi đang chén tới hàng thứ ba, hình như thế, tôi cũng không đếm nữa, tôi quá ư bận tâm xem nên chọn chiếc nào, thì ai đó bầu mong tôi.

- Mẹ nghĩ mẹ hiểu con gái mình, nhưng phải đến khi tận mắt chứng kiến cách cư xử của con trong một bữa tiệc buýp phê thì mẹ mới hay còn cả tá điều mẹ chưa biết về con!

Nói bằng giọng điệu khác, điều đó có thể khiến tôi hy vọng có được một cái nhìn nội quan trong tương lai, nhưng bà đã nhìn đi chỗ khác và mọi chuyện sẽ chẳng thể đi xa được nữa.

- Mặt con vẫn còn vết kìa! mẹ tôi cười ồ lên, nom bà thật hoàn hảo trong bộ đồ bằng lanh trắng, một nhóm người đang ra hiệu cho mẹ tôi lại gần họ.

- Lại đây nào, mẹ mới quen mấy người bạn dễ thương lắm!

- Con phải tìm cách lau vết bẩn trước đã.

Tôi quệt quệt, quệt quệt, nhưng vết bẩn vẫn không hết thế nên tôi kết luận rằng chính tôi mới là kẻ phải biến đi. Chưa kể chiếc khăn giấy màu xanh mà tôi vừa dùng đã để lại vết trên chiếc juýp màu be của tôi.

Kinh khủng.

Tôi vừa lại gần chỗ mẹ vừa cố dùng cái túi xách che vết bẩn, điều này khiến tôi bước đi chẳng khác gì con cua...

- Con yêu, lại đây để mẹ giới thiệu con: Ariane, con gái tôi, Thomas Holt, nghệ sĩ tài năng đang được vinh danh và các bạn mình là Gilles và Marie Dabban...

Mẹ kiếp, gã đàn ông đẹp trai đứng quay lưng vừa nãy là họa sĩ. Vả lại tôi có lý: nhìn trực diện trông gã cũng đẹp trai.

- Chúng tôi chuẩn bị đi ăn tối, cô đi cùng chứ?

Với vết bẩn to tướng và cái túi xách dính chặt vào đùi tôi một cách ngu ngốc kia ư...

- Ờ, vâng, tôi phải làm vài việc trước đã, nhưng tôi sẽ đến gặp quý vị ngay.

Tôi quay về phía mẹ và thì thào:

- Cho con mượn ô tô, con phải về nhà thay đồ!

Tôi tóm lấy chùm chìa khóa rồi chạy mất.

Tôi vừa trèo vào ô tô thì thiết bị chống trộm khởi động và một tràng còi inh tai khó chịu vang lên khắp khu phố... Mẹ kiếp, mã số, mẹ tôi có thể chọn mã số là gì nhỉ... Tôi thử hú họa ngày sinh của mình nhưng không được, thậm chí tôi còn có cảm giác tiếng còi đang trở nên to hơn. Tôi quyết định quay lại phòng triển lãm và gặp cả cái nhóm ấy trên vỉa hè. Tôi bắt kịp mẹ tôi, bà hét mã số lên cho tôi nghe (ngày sinh *của bà*, lẽ ra tôi phải nghĩ đến điều này chứ) và tôi lại quay lại chỗ đậu xe. Phù, giờ thì được rồi, còi báo động đã tắt.

Tôi vừa phóng như bay về nhà vừa tự hỏi phải thay cái juýp này bằng cái nào bây giờ, cái được thay thế ấy phải khá tương đồng cái này để không ai nhận ra tôi thay đồ... Được rồi, sẽ ổn thôi, tôi có những chiếc juýp đồng bộ khác. Nhưng chúng lại không hợp với áo trên cho lắm. Thế nên phải thay cả áo trên. Nhưng nếu thế thì lộ hết và nom tôi sẽ chẳng khác gì cố tình thay đồ. Thật không thể tưởng tượng nổi.

Lao về phía tủ quần áo, tôi thử ba cái juýp, chẳng cái nào hợp hết. Nhưng vẫn phải chọn lấy một cái, tôi cố gắng bình tĩnh lại và tự nhủ sẽ chẳng ai nhận ra sự khác biệt đâu.

Tôi không bình tĩnh được. Thế nên tôi nói thành tiếng: “Sẽ chẳng ai nhận ra sự khác biệt đâu!” Tôi nhắc lại bằng giọng điệu tự tin và khá to để buộc mình phải nghe lời mình. Đi nào, cái juýp xanh lơ sẽ rất tuyệt đấy.

Dừng lại một chút trước gương, tôi đánh mắt tô môi thêm, đầu tóc tôi không được chải chuốt cho lắm nhưng đó gần như là kiểu của tôi rồi.

Thế là xong.

Tôi cúi người về phía trước để xem thang máy tới chưa (thi thoảng làm thế khiến thang máy tới nhanh hơn đấy), rồi tôi lao vào thang máy, đóng cửa lại và chứng kiến thảm họa xảy ra: chùm chìa khóa ô tô trượt khỏi tay tôi và rơi tọt vào đáy lồng thang máy.

Hai tiếng rưỡi sau, người sửa thang máy ra về với tấm séc của tôi còn tôi thì quay về nhà.

Máy trả lời tự động có tin nhắn của mẹ tôi: “Mẹ nghĩ chắc ăn xong đông bánh nướng đó con không còn đói nữa. Nhưng dù sao cú biến mất của con rất ngoạn mục, nó khiến Thomas Holt tò mò. Đừng quên trả mẹ ô tô nhé! Hẹn con ngày mai.”

- Ariane, con ngủ hay sao vậy? Chúng ta lỡ buổi chiều mất!

Mẹ kéo tôi ra khỏi cơn mộng mị.

Mẹ luôn kéo tôi ra khỏi cơn mộng mị.

Ariane bạn yêu quý,

Tớ đã quyết định một cách TÍCH CỰC: 13 tháng Hai, ngày mai tớ sẽ chẳng có cuộc hẹn nào.

Như mọi ngày, dù sao tớ cũng đã được cưng nựng. Làm gì có chuyện tớ phải nom giống kẻ thân tàn ma dại chỉ vì không một tên gốc nào mời tớ đi ăn tối chứ.

Cảm ơn ý định giúp tớ lên giây cót tinh thần, tớ rất muốn tưởng tượng ra cảnh Charlotte khủng hoảng tim gan. Cho tới khi tớ biết được rằng cô bé tội nghiệp ấy phải trông nom bà mẹ ốm đau bệnh tật của mình. Thế nên có tra tấn cô ta thêm thì cũng chẳng ích gì.

Quay lại chủ đề Harry, và gợi ý đến chào anh ta của cậu... Không phải muốn xúc phạm cậu đâu, nhưng đó chính xác là những gì mẹ tớ hẳn sẽ khuyên tớ đấy. Đã nhiều năm rồi tớ cẩn thận tránh nghe theo những lời khuyên của bà. Chính xác là từ hồi bà tặng tớ một “Chủ nhật bất ngờ”, hay nói cách khác là một... suất thực tập ở nhà một pháp sư Do Thái nhân dịp tớ tròn ba mươi tuổi.

Chủ đề: tình yêu không phải khởi đầu mà là kết quả của một cuộc hôn nhân tốt đẹp.

Chương trình gồm: năm quy tắc vàng, tương ứng với năm câu hỏi tự đặt ra cho bản thân trước khi kết hôn:

- Chúng ta có chung mục đích trong cuộc sống không?

- Liệu tôi có khả năng chia sẻ tình cảm và suy nghĩ của mình với anh ấy không?

- Anh ấy có thực sự là một người đàn ông không?

- Anh ấy đối xử với những người khác như thế nào?

- Tôi có hy vọng thay đổi điều gì ở anh ấy khi chúng tôi cưới nhau rồi không?

Có lẽ cậu sẽ tự hỏi làm thế nào mà tớ vẫn còn nhớ. Thực tế thì tớ vẫn giữ cuốn sách giới thiệu bởi nhìn chung tớ thấy đồng câu hỏi này cũng không đến nỗi ngu ngốc.

Vấn đề là khi mẹ tớ gửi tớ đến đó, tớ lại vừa bị hôn phu của mình bỏ rơi. Nên những câu hỏi tớ đặt ra không phải là “cái đó có tốt không?” mà là “vấn đề chết tiệt của mình là gì?” Tớ dành cả buổi sáng để tự nhủ, đã đến lúc cuộc sống của mình phải giống cái gì đó rồi, và để tưởng tượng ra cách thủ tiêu mẹ tớ. Rốt cuộc tớ thấy quay lại buổi thực tập kia sau giờ nghỉ ăn trưa thật đúng là việc làm vô dụng.

Khi biết chuyện này, mẹ tớ đã coi tớ như đứa vong ơn và dọa tớ rằng bà sẽ không quan tâm đến bất kỳ việc gì nữa. Tớ đồng ý với. (Bà cũng tìm cách đòi lại tiền nhưng không được.)

Thực tế thì tớ nghĩ Chris là tên viết tắt của Christopher.

Hôm nào cậu đến dự bữa tối của Bérénice, tớ khuyên cậu nên khắc vào cốc nước ép cà rốt của cô nàng. Rồi một con tàu siêu tốc sẽ đưa cô nàng đến Ngôi nhà Tra tấn (tớ từng bảo cậu là giờ thì một phòng không đủ nữa đâu), cô nàng sẽ chẳng bao giờ ra khỏi đó được.

Trước khi đến bữa tối ấy, cậu chỉ việc bắt đầu đọc Jane Eyre.

Tớ cảm thấy tội lỗi với vụ khạc nhổ, nên tớ xin trả tự do cho lũ con gái đi xăng đan.

Justine

TB: nói nghiêm túc nhé, tớ thích ngũ cốc lắm. Tớ ăn chỉ đơn thuần là do thích thôi, ngược lại với mẹ tớ, người ăn ngũ cốc vì cảm hứng.

J yêu quý,

Tớ muốn được mở đầu thư bằng vẻ hơi nghiêm trọng một chút. Tớ rất buồn khi thấy vị hôn phu của cậu bỏ rơi cậu khiến cậu tự xét lại bản thân rồi kết luận rằng cuộc sống của mình chẳng giống cái gì cả...

Mất đi một gã trai đâu có phải là mất đi cuộc sống, tớ có cảm giác cuộc sống của cậu rất đủ đầy còn cậu thì sống động hơn phần lớn những phụ nữ đã có gia đình mà tớ biết. Cuộc sống là một hành trình cô đơn và hôn nhân chẳng thay đổi được gì hết. Hơn nữa tớ nghĩ rằng khi về mặt lý thuyết, chúng ta có hai người mà vẫn cảm thấy nỗi cô đơn ấy thì đây mới đúng là sự đau khổ tàn khốc.

Có một nhân tố may mắn xuất phát từ mỗi cuộc gặp gỡ, sau đó ta điều khiển mọi thứ cuộc sống mang lại cho ta như ta có thể. Hoặc như ai nấy đều biết, cuộc sống là bất công và nó lúc nào cũng đượm vẻ đáng nghi.

Dĩ nhiên tớ cũng vậy, tớ từng suy sụp trước nhiều cuộc chia tay. Đặc biệt cuộc chia tay cuối cùng, nhưng tớ nghĩ cậu đã đoán ra rồi đấy.

Tớ tự hỏi liệu tớ có nên kể với cậu không, thậm chí tớ đã bắt đầu kể rồi mới nhận ra là mình cảm thấy khó khăn thế nào khi viết tên anh ta: chỉ riêng việc trông thấy cái tên ấy trên ti vi thôi là tớ đã đau khổ lắm rồi. Thế nên tớ đã xóa nó đi, tớ sẽ thôi không khuyên nhủ cậu gì nữa bởi tớ đã đọc lại những gì tớ viết cho cậu ở phía trên và giờ thì tớ nhớ rằng chẳng ngôn từ nào an ủi được tớ cả khi tớ mất anh ta. Tớ đến chết mất khi cứ nhạy cảm với quá khứ như vậy dù tớ đã cưới người tớ yêu thương sâu sắc; nói thẳng là tớ thấy điều này thật khó giải thích. Nghe nhé, lần khác tớ sẽ kể về Big của tớ cho cậu, được không?

Từ giờ tới lúc đó, tớ sẽ kể cậu nghe buổi tối hôm ở nhà Bérénice.

Tớ đến nhà cô nàng trong trạng thái rất kỳ cục vì tớ đã ngủ trưa tới tận chiều mà không ăn thua gì. Nhưng sau một buổi tối cực hình với mẹ tớ hôm trước thì đầu óc tớ trống rỗng.

(Mẹ tớ ngồi im thít trước ti vi nhưng đến rạp chiếu phim thì ba hoa thôi rồi; còn tớ thì mãi mê bực tức vì những lời bình phẩm của bà tới mức không thể kể cậu nghe bộ phim đó nói về cái gì nữa.)

Tớ định nằm nghỉ mười phút nhưng đã thiếp đi đến hai giờ sau Vincent gọi tớ mới thức. Cậu biết tớ luôn bị ám ảnh với việc phải có cái gì đó để làm rồi đấy, nên cậu hiểu tớ ghét ý tưởng ngủ trưa thế nào. Khi thức dậy, tớ không chỉ cảm thấy mình tội lỗi mà còn đờ đẫn nữa chứ, hay nói cách khác là còn tệ hơn cả lúc chưa ngủ, và đây thì không phải mục đích của cuộc chơi. Mà tớ phải thú nhận là lúc đến nhà cô nàng Bérénice, tớ có ít nhất một mục đích: quan sát kỹ càng để có thể kể cho cậu một câu chuyện chi tiết.

Bérénice vừa cùng Jonathan dọn đến một khu chung cư mới toanh có sân thượng, điều chẳng cần thiết tạo nào vì tối qua nhiệt độ chỉ có 4 độ C. Mọi thứ đều màu trắng và be, hơi giống trong một tạp chí trang trí nội thất cách

đây mười năm; cô nàng vừa đi đến vừa thông báo với mọi người: “Mọi người cứ tự nhiên như ở nhà nhé nhưng hãy để ý đến mấy cái trường kỷ!” (Cả con chó của cô nàng cũng màu trắng và be, một con chó bông lùn có tên Maxence.)

Tớ mặc một trong những chiếc váy tớ tự tay may, được cắt một cách khéo léo và có thêm thêm lông vũ cùng ngọc trai, nhưng đây không phải thể loại tiệc tùng nơi sự táo bạo được chào đón nên ai nấy đều nhìn tớ bằng ánh mắt kỳ cục. Tớ nghĩ hẳn mình đang khiến Bérénice xấu hổ nhất là khi cô nàng giới thiệu tớ với mọi người: “đây là chị họ Ariane của tôi, chị là nghệ sĩ của gia đình” bằng vẻ vừa ngao ngán vừa đầy thương cảm.

Như dự định, Vincent và tớ lao vội đến bàn buýp phê, ai cũng dùng rượu và sâm banh nên còn có gì đó mà an ủi. Theo Bérénice thì bữa tiệc buýp phê sẽ “đảm bảo vệ sinh mà vẫn như lễ hội”, điều này được thể hiện chẳng hạn qua những lát bánh mì lút nhân đậu nành-cá hồi. Tớ ngồi xuống với một chai vang và quan sát.

Có ba cô gái mặc giống y hệt nhau, đúng một mùa đông này: boots đen mũi nhọn cao gót, quần suông xếp li màu đen, áo sơ mi đen phanh rộng, vòng cổ lạ kiểu.

Khi việc chạy theo một khiến người ta nom chẳng khác gì mặc đồng phục thì đó đúng là một kiểu bệnh hoạn.

Cô nàng Bérénice dờ hơi thì tiến bộ hơn, cô nàng mặc bộ đồ màu be nhạt, mái tóc vàng dài mượt và làn da trắng muốt khiến cô nàng thực sự nổi trội.

Chẳng có gì đáng nói ở những khách mời khác, các nhóm nhỏ tụ lại với nhau và tớ không tìm được ai để trò chuyện cả. Dù sao thì mọi người cũng không nói nhiều lắm vì trong chương trình tiệc tùng có vụ... hát karaoké!

Phi lý nhưng phù hợp với kiểu trang trí nội thất thế kỷ trước. Vì đó là máy hát của Bérénice nên cô nàng thuộc hết tất cả các bài còn bọn tớ thì được quyền thưởng thức một màn độc diễn thực thụ. Đúng là không thể chịu nổi nên chúng tớ đã tranh thủ cơ hội bỏ đi xem căn hộ. Vào đến phòng ngủ của Bérénice, Vincent khóa trái cửa lại và lao bổ vào tớ. Đạt cực khoái trong phòng ngủ của Bérénice (trong lúc nghe cô nàng rên rỉ bài “Cuộc đi dạo của những người hạnh phúc”) thật đúng là sướng khôn tả. Điều đó nhắc tớ nhớ lại tất cả những gì mình từng luôn mơ ước được làm ở nhà bố mẹ mà chưa bao giờ dám cả, và tớ có cảm giác Vincent với tớ lại trở thành một cặp đôi trẻ trung.

(Lúc đọc lại tớ nhận thấy tớ với cậu mới gặp nhau có một lần, tớ hơi ngại đấy nhưng thôi kệ, tớ không xóa đi đâu.)

Khi hai đứa tớ quay lại phòng khách thì buổi hòa nhạc đang kết thúc. Bérénice mang bánh mừng sinh nhật Jonathan vào còn Jonathan thì nhìn cô nàng đắm đuối. Họ mãi mê nhìn nhau tới mức không thấy Vincent đã phủ lên chiếc bánh phần đậu phụ còn sót lại. Trông chỗ đó như sô cô la trắng nhưng chẳng ai nuốt nổi. Chúng tớ thích thú nhìn mọi người thưởng thức, nhấm nhó rồi tiếp tục lịch sự ăn mà không dám bình luận gì. Bérénice chẳng hay biết gì cả vì cô nàng không ăn: cô nàng ra vẻ mình gầy một cách tự nhiên nhưng thực tế thì lúc nào cô nàng cũng ăn kiêng.

Cô nàng đã sắp sẵn một món quà chung: những chiếc túi du lịch, chắc chắn là cách cô nàng gợi ý với Jonathan rằng tốt nhất là anh ta nên đưa cô nàng đi nghỉ, sau bài diễn văn cảm ơn, bọn tớ tự nhủ mình đã xong phận sự và có thể ra về. Bọn tớ đến chào tạm biệt, Bérénice nhìn tớ vẻ tò mò, rồi phần nộ, và lúc đóng cửa, cô nàng rí tai tớ: “Dù sao thì chị cũng nên mặc váy cho đúng chứ!”

Thì ra trên thềm nghỉ, cô nàng đã nhận thấy tớ mặc váy ngược, điều này khiến Vincent với tớ phá lên cười như điên.

Đó là buổi tối tuyệt nhất mà lâu lắm rồi bọn tớ mới lại được cùng nhau trải qua.

Lẽ ra chuyện có thể dừng ở đó, nhưng nếu thế thì phụ lòng tốt của Bérénice quá...

Ngay ngày hôm sau, cô nàng trả thù bằng cách gọi điện cho bố tớ để bảo bố tớ là cô nàng thấy tớ trông gầy nhom và cô nàng lo cho tớ, rồi cô nàng hỏi bố tớ liệu tớ có thực sự hạnh phúc với Vincent không vì suốt buổi tối hai đứa tớ cứ ngồi tách biệt trong góc mà nốc rượu...

Bố tớ vội gọi cho tớ để hỏi liệu bố tớ có nên lo lắng giống cô nàng không.

Tớ như phát điên lên khi nghe tất cả những điều đó, tớ bảo ông rằng tớ đã chán ngấy mấy trò giật dây của cái con bé xảo trá chết tiệt ấy rồi, thế là ông đáp lời: “Sao con lại nói thế, con bé yêu con mà! Và lại con bé nói với bố là lúc nào nó cũng thấy con xinh đẹp, chỉ vì nó muốn con mập hơn một chút nữa và bớt nhọt nhọt đi thôi...”

Việc cậu cảm thấy tội lỗi sau khi nghĩ đến chuyện khắc vào cốc cô nàng chứng tỏ cậu cao thượng quá đỗi đấy. Tớ thì thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh bôi mỡ lợn từ đầu xuống chân cô nàng cơ, rồi sau đó đẩy cô nàng ra chỗ nắng mà nướng chín cô nàng lên.

Trong khi chờ làm được chuyện đó thì tớ đã bị cảm lạnh ở nhà cô nàng, mũi tớ bây giờ đỏ chót và rộp lên như một quả dâu tây nên tớ phải đi ngủ đây.

Tớ xin nhắc lại lời cầu nguyện của mình: kiếp sau Bérénice sẽ đầu thai thành món tim sấm vị tôm trong một quán ăn lầy nhầy mỡ.

Chúc cậu một tuần tốt lành.

A.

TB: Cậu “nghĩ” Chris là tên viết tắt của Christopher ư??? Cậu còn điên hơn cả tớ đấy... Sao cậu lại có thể không dám chắc cả tên anh trai mình được nhỉ? Trên hộ chiếu của anh ấy viết thế nào?

Tớ ảo tưởng mất rồi. Nhưng nghĩ kỹ thì tớ không biết mấy ai tên là Christian lại là người Do Thái đâu nên chắc chắn là Christopher đấy.

TTB: Jane Eyre vẫn luôn nằm trên cái bàn phủ đầy bụi của tớ. Mỗi lần lau dọn nhà cửa tớ lại rủ lòng thương lau cho cô ta một cái.

Ariane yêu quý,

Tớ có nhiều chuyện muốn kể với cậu tới mức chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Mà có đấy, tớ sẽ bắt đầu bằng việc nói là gõ bằng một ngón tay rất gây ức chế. Trong đầu tớ bao nhiêu suy nghĩ và từ ngữ chen lẫn nhau muốn được gõ ra mà hai cái ngón giữa tội nghiệp của tớ chẳng tài nào theo kịp. Điều thứ hai tớ nhận thấy lúc này là đã đến lúc tớ phải cắt móng tay rồi. Bởi không chỉ tiếng kèn kẹt trên bàn phím chúng gây ra khiến tớ khó chịu mà còn bởi chúng thường xuyên làm tớ gõ sai phím.

Giờ hãy chuyển qua chủ đề em họ cậu.

Cậu thấy sao nếu chúng ta đổ xi nóng lên đầu cô nàng? Tớ đang đào sâu vào trí tưởng tượng điên rồ của mình để tìm ra cách hành hạ cô nàng đây, tớ khá thích ý tưởng nhổ trụi mái tóc vàng mượt mà của cô nàng đấy.

Cái phần hơi chín chắn hơn trong con người tớ muốn nói với cậu là cậu chỉ đơn giản phải vươn lên và vượt qua cô nàng. Cô nàng đang tìm cách trở thành thiên thần trong mắt bố cậu nhưng tớ nghĩ cô nàng chẳng là gì khác ngoài một kẻ khốn nạn nịnh bợ và một con ranh bẩn thỉu đáng ghét. À mà tớ quên: CON RANH NGU SI ĐẦN ĐỘN mới đúng.

Tớ phải trấn tĩnh lại đã. Tớ hy vọng không làm cho đôi tai Bohemien bảo thủ của cậu bị sốc.

Được rồi, tớ đã nói với cậu điều quan trọng, bây giờ đến lượt phân tích tâm lý của tớ. Cô nàng là kẻ ghen tuông. Dù cô nàng có vẻ rất tự tin nhưng cậu với tớ đều biết rằng ai cũng có mặc cảm của riêng mình và chắc chắn cô nàng đang trấn an bản thân bằng cách tỏ ra sáng bất chấp điều đó có hại cho người khác hay không. Có lẽ nét tính cách nghệ sĩ và sáng tạo trong cậu khiến cô nàng thêm khát và muốn được cạnh tranh chẳng? Điều này giải thích vì sao cô nàng lại cố gắng hạ thấp cậu như vậy.

Tớ xin nhắc lại, chỉ có một giải pháp: phải vượt qua cô nàng sao cho cô nàng không còn tồn tại nữa. Cô nàng là một kẻ độc hại, và cậu phải tránh xa cô nàng ra. Đừng để mình mắc vào mấy trò giật dây nhỏ nhen của cô nàng. Hãy sống cuộc sống của cậu, quên cô nàng đi, và tỏ ra tử tế hết mức có thể khi cậu gặp cô nàng, điều đó sẽ khiến cô nàng tức điên hơn mức cậu tưởng đấy.

Tớ vừa có một quan điểm thiên tài: tớ nghĩ rằng món tim sấm vị tôm thì quá tốt cho cô nàng. Cô nàng nên đầu thai thành một con mèo tạp chủng, một đầu bếp lừng danh của một nhà hàng Trung Hoa cái nào sẽ tóm được cô nàng, luộc chín cô nàng và băm cô nàng ra để làm món thịt viên.

Tớ nghĩ mình bắt đầu thấy hơi quá thích thú với trò chơi này rồi đấy.

Nào, chúng ta hãy hít thở thật sâu, cả tớ cũng cần vươn lên nữa. Số kiếp tớ đã đủ thối rửa lắm rồi nên tớ không tin những suy nghĩ quỷ ám này sẽ giúp tớ ghi điểm.

Giờ sẽ là một chủ đề nghiêm túc hơn đây. Cậu lo lắng bởi tớ viết rằng cuộc sống của tớ chẳng giống cái gì cả. Nhưng trong đó có chút mỉa mai đấy. Cuộc sống tình cảm của tớ không được viên mãn cho lắm nên tớ đã quen cảnh cô độc và học được cách tự xoay xở rồi. Tớ có bảy hay tám mối quan hệ gì đó từng kéo dài hơn vài tháng nhưng tớ chẳng thấy nuối tiếc gã đàn ông nào tớ từng quen.

Dù tớ phải thú nhận là cứ mỗi lần một trong những chuyện tình ấy kết thúc, tớ lại phải đến gặp bác sĩ tâm lý.

Lần nào tớ cũng yêu hết sức mình dù thường thì đối phương chẳng đòi hỏi tớ 100% sức lực như thế.

Nhưng tớ cũng nhận thấy rằng dù tớ có gặp được người đàn ông trong mơ thì cảm giác cô đơn đôi khi dâng trào trong tớ cũng sẽ không được lấp đầy. Tớ không kiếm tìm ai đó sẽ thay đổi cuộc sống của tớ, mà tớ kiếm tìm một người bạn đồng hành tớ có thể tin cậy, một người bạn tâm giao mà tớ yêu đủ để muốn lập gia đình với người ấy. Và dĩ nhiên, một mối quan hệ tình dục tốt đẹp thì lại càng tốt.

Đấy, mong ước nhàm chán muốn được xây đắp cái gì đó, bởi tớ không muốn mất thời gian nữa. Nhất là với một gã tớ không sẵn sàng kết hôn.

Chẳng hạn gã bồ gần đây nhất của tớ, Fred, gã đúng là tên mạt hạng! Gã không bao giờ muốn thừa nhận mình phải lòng cô bạn gái thân nhất, một con dở hơi từng xúc phạm tớ dù chẳng quen biết gì tớ. Và gã kể lại với tớ tất cả những gì con bé đó nói về tớ bởi điều này khiến gã phồng mũi. Thế đấy, ta thay đổi chủ đề nhé vì tớ lại bắt đầu thấy nặng nề rồi.

Tất cả các mối quan hệ gần gũi của tớ đều dạy tớ nhiều điều và giúp tớ trưởng thành; và tớ yêu con người mà tớ đã trở thành hôm nay.

Ừ thì tớ cũng có nhiều lúc cô đơn khủng khiếp, nhưng tớ vẫn còn cô bạn gái thân nhất và cả cậu nữa. Tớ không chắc mình nhớ rõ gương mặt cậu nhưng tớ biết một điều: những trao đổi giữa chúng ta khiến tớ rất thoải mái. Chúng giúp tớ suy nghĩ và cảm thấy thỏa mãn, tớ thật vui vì có cậu trên đời.

Tớ còn nhiều thứ để kể cho cậu, nhưng tớ phải ngừng đây vì tớ viết cho cậu suốt hơn một tiếng đồng hồ rồi (gõ bằng một ngón tay tốn nhiều thời gian lắm), anh trai tớ đang đòi lại máy tính để nhập thư xin thôi việc của tớ vào.

Justine

TB: mũi cậu sao rồi?

Đồng tranh ấy bị lờ đi. Tôi phải mua thêm vải và dựng các mô hình, sẽ chẳng ai mua bộ sưu tập ký họa của tôi, điều đó không mang lại gì hết.

Tôi sẽ làm vào cuối tuần này. Hoặc tuần sau.

Chương trình truyền hình chẳng có gì đáng xem.

Trước còn có phim hay vào tối thứ Hai, giờ thì cái gì cũng dở tệ.

Kệ thôi, tôi đi xếp đồ vậy; tủ quần áo nom không khác gì đồng hồ lớn.

Đột nhiên đèn ở nhà đối diện vụt sáng, gã trai sống tại đó đã về. Một tối nào đấy, hẳn tôi sẽ đến bấm chuông cửa nhà gã. “Xin chào, tôi là Ariane, tôi sống trong căn nhà đối diện và tôi đang rất buồn bực. Đã nhiều tháng nay tôi trông thấy anh trở về và một thân một mình ngồi trước ti vi, tôi sang bầu bạn với anh.”

Tôi tự hỏi nếu tôi làm vậy gã sẽ nghĩ gì trước tiên: “cô ta điên rồi” hay “đúng là gái đĩ”?

Tôi sẽ đáp lời gã: “Tôi không điên cũng không phải gái đĩ, anh bạn ạ, tôi chỉ là cô láng giềng tốt bụng và cô đơn, thôi bỏ qua đi, lẽ ra tôi không nên sang đây.”

Cái khung ảnh chết tiệt này suốt ngày bị rơi. Đây là lần thứ ba tôi phải thay khung ảnh rồi, cái gần đây nhất tôi mua quả thực là xấu điên lên được, tôi cố tình đấy, chỉ để thử xem liệu Vincent có nhận ra không. Nhưng đùa chứ, anh ấy lơ lớ lơ luôn. Tôi có thể thay toàn bộ đồ gỗ bằng những thứ ma chê quỷ hờn mà anh ấy không hề hay biết.

Tôi tự hỏi anh ấy làm gì cơ chứ.

22h30 ở Luân Đôn, hẳn anh ấy đã rời văn phòng. Tôi tin chắc anh ấy đang tặng bốc vợ của Deli, người chuẩn bị đồ ăn cho anh ấy.

Nào, nhắc máy đi chứ...

- Alô?

- Em đây.

- ALÔ?

- EM ĐÂY!

- À em yêu, anh đây. Anh xin lỗi, anh đang ở quán rượu, ở đây ồn phát khiếp. Có gì mới không em?

- Chẳng có gì đặc biệt cả.

- Hả?

Tín hiệu cuộc gọi chờ.

- CHẲNG CÓ GÌ ĐẶC BIỆT CẢ.

- À ừ. Thế anh gọi em sau nhé, anh thực sự không nghe thấy gì hết. Mấy tiếng nữa em ngủ? Một hay hai?

- Em không biết. Em chỉ muốn nói là em nhớ anh.

Tín hiệu cuộc gọi chờ.

- Hả?

- EM NHỚ ANH!

- Anh cũng nhớ em, em yêu ạ. Lúc nào về anh gọi em nhé. Hôn em.

- Hôn anh.

Đầu dây bên kia cúp máy, tôi tự hỏi người vừa gọi là ai.

Này anh hàng xóm, anh đang xem gì đấy? Có vẻ như là chương trình “Alias”; tối thứ Hai có buổi phát lại ư? Chờ đã, tôi sẽ đổi kênh để xem... Ôi

mẹ kiếp, ở kênh VF. Thôi mặc kệ, tôi cứ xem. Tôi lún mình trong chiếc ghế bành, xem màn hình ti vi của tôi và chút nào đó cũng là của anh; chỉ để được cùng nhau một lúc.

Bỗng dừng tôi nghĩ đến Vincent ngốc nghếch kia, kẻ có thể gọi lại cho tôi vào lúc một giờ sáng.

Tôi không nhắc máy, như vậy anh ấy sẽ nhận được bài học.

Ambre nhấn vào nút “Ghi nhớ 1” và thở dài khi nghe thấy giọng nói lạnh lùng trong điện thoại nhắc lại với cô rằng đường dây đang bận.

Nào Ariane, nhắc máy đi chứ!... Mẹ kiếp, ngắt mất rồi... Mình thử gọi Léa vậy.

- Chào cậu, Ambre đây.

- Cậu ổn chứ?

- Không ổn lắm.

- Kể xem nào.

- Không, tớ thấy căng thẳng lắm.

- Đúng đấy, hôm nay tớ quá tải rồi. Tớ có việc phải hoàn thành cho buổi họp ngày mai lúc chín giờ mà cái FC3 của tớ cứ chết đứng một chỗ.

- Cái gì của cậu cơ?

- Cái máy in. Nhưng nếu cậu muốn thì bọn mình có thể ăn trưa với nhau.

- Được thôi.

- Tôi sẽ qua văn phòng cậu. Giờ thì cậu ngủ đi, mai mình gặp nhé.

Còn Ariane, cô ấy đã cúp máy ư? Chắc chắn là đang thủ thỉ những lời yêu đương với Vincent.

Mẹ kiếp, cô ấy đã không cúp máy. Trừ phi cô ấy nhấc máy dứt khoát. Cô ấy đã uống đủ liều yêu đương của mình và cô ấy có thể phớt lờ toàn bộ phần còn lại của thế giới.

Thật may mắn làm sao.

Cái khái niệm của Đức mà Julien đề cập đến hôm trước là gì ấy nhỉ?

Freundschaft hay thứ gì đó tương tự.

Bạn gái thân nhất của bạn trúng Loto một triệu, bạn mừng cho cô ấy nhưng cũng lại không ngừng cay đắng nghĩ: “Sao không phải là mình?”

Tôi yêu Ariane, nhưng cứ nhìn cuộc sống hoàn hảo của cô ấy tôi lại tự hỏi y như vậy. “Sao không phải là tôi?”

Tôi sợ phải nghĩ những chuyện như thế.

Tôi phải hoàn thành ma kết album.

Năm năm học trường họa để trở thành họa sĩ thiết kế, và mười hai tiếng đồng hồ mỗi ngày ngồi trước máy vi tính. Lẽ ra họ phải cảnh báo tôi rằng tôi sẽ sống cùng một con chuột trong tay chứ không phải một cây bút chì.

Rồi viên bác sĩ tâm lý bảo tôi hãy viết ra nữa chứ.

Bất cứ điều gì. Có lý, tôi sẽ bắt đầu viết lại nhật ký, chuyện này khiến tôi nhớ đến thời niên thiếu của mình, tôi sẽ còn trầm uất hơn, thay vì đến gặp bác sĩ tâm lý mỗi tuần hai lần thì cứ hai ngày tôi lại đến một lần.

Khi tôi nghĩ về Ariane, người đã tự cho phép mình gác máy...

Mà đây, tôi đã tìm được người để viết cho rồi đây.

Ariane,

Tớ rất thích viết tên cậu, tớ ấn vào phím A như với tên tớ, phần còn lại tự động hiện ra, điều này khiến tớ nhớ lại những bức thư hồi nhỏ của bọn mình.

Mình thôi viết cho nhau từ khi nào nhỉ? Cậu có nhớ cái trại hè thú vị kinh khủng nơi bọn mình chết gí mỗi mùa hè không? Dĩ nhiên là cậu nhớ rồi. Cả đồng trẻ con phát cuồng lên vì được ở đó và có hai con bé khốn khổ tối nào cũng khóc. Tớ phải nhắc cậu là bọn mình từng ký một hợp đồng. Bọn mình sẽ chẳng bao giờ cô đơn nữa!

Thế nên hãy nhắc máy đi nào!

Bác sĩ tâm lý của tớ là một tên đại ngu.

- Xin quý vị hãy kiên nhẫn, sẽ không lâu nữa đâu.

Họ đùa chắc, tôi đã đợi hai mươi phút rồi còn họ thì chẳng có vẻ gì là vội vã cả.

Đến lượt tôi. Đó cũng là lỗi của tôi, chắc trông tôi giống kẻ bạo dân lắm nên mới để mình bị con mụ ác mó kia sỉ nhục như vậy.

- Xin chào!

- Chào.

Cô ta khẽ mỉm cười trịch thượng và nhìn tôi dờ dống dờ. Nào, xong rồi đây, cô ta vợ cả chồng rồi bắt đầu tính tiền từng cái quần cái áo một.

- Không, tôi không lấy... (liếc mắt khinh bỉ). Cái đó cũng không... Quần dài Joseph, 180 francs.

- Thế thôi à?

- Đắt hơn chúng tôi không bán.

- Được rồi.

- Váy Corinne Sarraut... 300 francs.

Điện thoại di động của tôi đổ chuông, thật không phải lúc nhưng tôi vẫn nhắc máy, vẻ vô cùng bức tức:

- Alô?

- Ariane à? Thomas Holt đây, chúng ta đã gặp nhau trong buổi ra mắt tranh của tôi, tôi không làm phiền cô chứ?

- Ờ không, không hề.

À chó pitbull vẫn đang sủa:

- Váy 300 francs có đồng ý không?

- Có có.

- Tôi có cảm giác mình gọi không đúng lúc, tôi sẽ gọi lại sau nếu cô muốn.

- Ờ... vâng, tôi đang có hẹn nhưng mười lăm phút nữa là xong rồi. Cứ gọi lại cho tôi nếu anh muốn.

- Được rồi, hẹn gặp cô sau.

- Có một vết bẩn trên cái vest này, giặt xong rồi gửi lại nó cho tôi nhé.

Thomas Holt đã gọi cho tôi, một họa sĩ siêu tài năng và đẹp trai ngất ngây. Picasso. Matisse. Rothko. Tôi luôn biết rằng mình sẽ kết hôn với một thiên tài.

Tôi để mặc cô ta tính tiền số đồ còn lại của tôi, tôi hoàn toàn mặc xác chuyện đó; rồi tôi đi vội, Ambre đang đợi tôi ở quán cà phê.

Có lẽ anh ta muốn số điện thoại của mẹ tôi.

Không, hần anh ta phải có nó rồi chứ, nếu không làm sao anh ta có được số của tôi? “Cứ gọi lại cho tôi nếu anh muốn”... Mình thật ngu ngốc. Sao không nói luôn là “Bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào anh muốn” cho rồi, có khác nào thuyết phục anh ta rằng tôi cực kỳ quan tâm đến anh ta.

- Cậu tới trễ!

- Tớ biết, tớ xin lỗi, tớ đến hội chợ Đại Hạ giá và lượn lờ ở đó một tiếng đồng hồ.

- Cậu đã gặp phải con khốn tóc vàng giả mạo tàn bạo? Khiếp, tớ thương thay cho cậu đấy.

- Nghe tớ này: cậu còn nhớ buổi dạ tiệc tớ đi với mẹ tớ không? (Tôi bỏ điện thoại ra để chắc là máy đã cúp.) Anh ta vừa gọi cho tớ.

- Anh ta à?

- Thomas Holt, tay họa sĩ triển lãm tranh ấy.

- Cái tay mà cậu thấy dễ thương ấy hả? Tuyệt nhỉ, kể xem nào!

- Lúc ấy tớ đang đứng ở quầy thanh toán (tôi lại kiểm tra để chắc là máy đã cúp), tớ không thể nói chuyện với anh ta được, tớ bảo anh ta gọi lại cho tớ “khi nào anh ta muốn”. Tớ thấy lo rồi đấy, nói thế thì dễ dãi quá. Mà anh ta cũng không gọi lại...

- Nhưng cậu chỉ vừa mới tới mà! Anh ta phải đợi một chút mới gọi lại là chuyện bình thường...

- Cậu thấy đấy, tớ đến chết mất, cách đây một tiếng đồng hồ tớ còn quên tiệt anh ta; vậy mà một cuộc gọi tám giây lại đẩy tớ vào tâm trạng đợi chờ! Thật không chịu nổi...

- Cậu nghe này: anh ta đã gọi cho cậu, anh ta sẽ gọi lại và lúc đó mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cứ giữ lại tâm trạng lo buồn cho cái ngày anh ta quên gọi cho cậu, chẳng hạn ngay sau khi các cậu ngủ với nhau ấy.

- Gì cơ?

- Đó không phải điều tớ muốn nói; với lại tớ còn chẳng biết tớ muốn nói gì. Cậu biết không? Làm cho tớ im miệng đi.

Thế đấy Justine, còn phần tiếp theo của câu chuyện, tớ không có thời gian viết thêm cho cậu nên để lần tới tớ sẽ kể nốt nhé. Thực tế thì ở New York người ta có xả hàng tồn kho không? Nếu cậu không biết thì tớ sẽ nói rằng có ai đó đã phát minh ra Căn phòng Tra tấn trước cả tớ và họ đã xử tử giấc mơ của mình bằng cách nghĩ ra chuyện xả hàng tồn kho.

Nhưng cái kẻ đó thật đúng là bệnh hoạn. Bởi lợi dụng cơn hoảng loạn của những người phụ nữ bên bờ tuyệt vọng để bán ra những bộ áo quần đẹp nhất hòng đổi xử với họ bằng vẻ coi thường quả là hành động bỉ ổi.

Tớ muốn cảm ơn cậu vì đã ủng hộ tớ: tớ rất thích ý tưởng nhớ trọ đầu Bérénice của cậu, rồi để kiếp sau cô nàng biến thành con mèo tạp chủng nữa; tớ thật vui vì cậu cũng tâm thần hệt như tớ (đang khen đấy nhé).

Tớ cũng thích được biết chuyện cậu có khả năng chửi rửa tục tằn, nên cậu đừng ngại tự do thể hiện và cũng đừng sợ làm tớ sốc, tại tớ không bảo thủ đâu mà phóng túng lắm đấy.

Nhân tiện, tớ không biết một kẻ Bohemien bảo thủ nghĩa là gì, tớ thấy mình giống một kẻ Bohemien tự do sống giữa một châu Âu già cỗi thì đúng hơn. Điều này tuyệt đối vô nghĩa. Chẳng làm nên trò trống gì.

Hôn cậu,

A.

TB: mũi tớ đỡ hơn rồi. Trông nó không còn giống quả dâu tây nữa mà giống quả phúc bồn tử sạch: nhỏ nhắn, tròn trịa, mọng nước và dễ bị tổn thương.

Ariane bạn yêu quý,

Tớ nóng lòng muốn đọc phần tiếp theo của câu chuyện quá!

Trong lúc chờ đợi, tớ phải kể cho cậu nghe buổi tối của tớ với cô ả Charlotte chết tiệt ấy mới được.

Ừ, cô ả lại đang bồn chồn lo lắng đấy.

Trước hết là nỗi lo liên quan đến mẹ cô ả không được chứng minh: theo David, tối hôm trước cô ả rất cuộc cũng đi chơi tới bốn giờ sáng. Rõ ràng cô ả không đi với Harry, họ chỉ đơn giản là bạn tốt của nhau thôi. Nhưng tớ đã gặp cô ả và cô ả tỏm lợm tới nỗi xứng đáng bị trừng phạt thậm tệ về thể xác. Tớ đã tổng cô ả đi cùng Barbara, Bérénice và những kẻ khác.

Tối hôm thứ Bảy tớ đi ăn với David, anh ta nói với tớ là cô ả đề nghị anh ta đến gặp cô ả. Chúng tớ tới tìm cô ả trong một quán bar đông nghịt người, tớ đứng đợi ở ngoài còn David vào hỏi xem cô ả ở lại đó hay đi với

bọn tớ. Vài phút sau, tớ nghe thấy tiếng hú hét. Tớ quay đầu lại và cậu biết tớ thấy gì không? David đang cố gắng trấn an một con điên.

Nói tóm lại là cô ả đang rú lên rằng tất cả mọi người đều lạc hậu, rằng cô ả phục vụ họ bằng cách thường xuyên giao du với họ và rằng cô ả chỉ tới để khiến buổi tối của họ thêm phần mê hoặc.

“Mê hoặc” phát âm theo kiểu Pháp...

Tớ không tin vào tai mình nữa. Charlotte mang lại cho tớ Diva một âm hưởng hoàn toàn mới.

Tớ nổi tiếng có vẻ mặt cực kỳ kiêu ngạo, vậy mà ngồi với cô ta hai tiếng đồng hồ tớ đã buộc phải mở miệng và đó là việc làm hợp lý. Tớ cảm giác mình cứ như con mèo con hoảng sợ.

Lý do duy nhất khiến tớ không thể ngừng nói đó là cô ả lòe bịp tớ.

Tớ chưa bao giờ gặp đứa con gái nào lại tự tin về bản thân mình như cô ả. Tớ thì rụt rè kinh lên được. Tớ ngưỡng mộ sự tự tin của cô ả, sức sống của cô ả và cách cô ả tận dụng cuộc sống.

Mặt khác, cô ả uống như hũ chìm, chẳng có học gì cả, con trai tớ sau này mà dẫn một đứa như thế về nhà thì tớ sẽ giết nó.

Và hấp! một vé khởi hành miễn khứ hồi đến Michigan.

Tớ có thêm một nạn nhân nữa cho Ngôi nhà Tra tấn: Karen, cô bạn tớ quen từ hồi cấp ba. Cô nàng kết hôn cách đây sáu tháng và cư xử kinh khủng tới nỗi tớ phải đặt cho cô nàng biệt danh Epouzilla[6]. Vài thí dụ nhé: một tháng trước ngày cưới, cô nàng gọi cho tớ để nói xấu người làm chứng của mình, bạn gái thân nhất của cô nàng, người trách móc cô nàng

vì cô nàng không mời bố mẹ mình đến. Mà cô nàng có mời bất kỳ bậc phụ huynh nào đến đâu, dù cô nàng biết hết họ từ hồi cô nàng còn nhỏ, cô nàng viện cớ là đã có quá nhiều khách mời rồi. (Sở dĩ có nhiều người như vậy là vì cô nàng thích mời những người cô nàng không mấy quen biết nhưng lại giàu có và tự nhận mình hay ho.)

[6] Có lẽ được cấu thành bằng cách ghép hai từ riêng biệt trong tiếng Pháp: vợ-Gozilla?

Suốt buổi tối, cô nàng bình phẩm về buổi tiệc cưới đắt đỏ.

Cô nàng từ chối khiêu vũ và chụp ảnh với bạn bè. Cô nàng xếp tứ ngồi vào một cái bàn đặt sát vào tường và quanh bàn toàn bọn nhà quê, tứ quan sát tất cả mà không sao tin nổi... Trước đây tứ chưa bao giờ chú tâm đến mấy cái bàn vớ vẩn ấy nhưng hôm đó tứ nhận ra chúng nói lên rất nhiều điều về vị trí của bạn trong mắt người khác. Tứ đã quyết định loại cô nàng ra khỏi cuộc đời tứ. Lần cuối cùng tứ nghe nhắc đến chuyện này là khi cô nàng gửi tin nhắn cho tứ để nói: “Tứ không nhận được tin tức gì của cậu, dù sao cũng đừng bảo là đám cưới tứ không hợp gu với cậu đấy nhé!”

Tứ nghĩ chắc ngay khi đọc xong mấy dòng này, cậu sẽ tự hỏi về gu bạn bè của tứ.

Mấy tháng gần đây, tứ nhận thấy bấy lâu nay mình luôn gặp vấn đề những con người ấy và mình phải nỗ lực kết bạn mới thôi. Nhưng lần nào cố gắng tứ cũng toàn gặp phải những kẻ gàn dở hoặc những người chẳng hợp cạ với tứ gì cả.

Tứ phải lựa chọn thế nào đây? Ép uống bản thân ư? Ngồi lì ở nhà ư?

Thực tế thì số di động của cậu là gì vậy?

Tớ từng nghĩ sẽ thường xuyên gọi điện cho cậu, nhưng lại thấy chuyện đó thật kỳ cục. Khi thói quen viết cho nhau và trao đổi riêng tư thế này đã hình thành, tớ tự hỏi chúng ta còn phải kể gì trên điện thoại nữa... Tớ nghĩ hẳn mình sẽ chẳng được thoải mái cho lắm và gọi điện chắc không phải ý tưởng hay ho.

Chuyện về số điện thoại của cậu là thế đấy.

Mẹ tớ đang để kính trễ xuống tận chóp mũi mà nhìn tớ, bà rất thích bắt lỗi tớ nên tớ sẽ không để bà được hưởng thú vui ấy lâu thêm nữa đâu.

Hẹn sớm gặp cậu,

Justine.

- Cô này, cô không có cái tương tự cỡ 3 à?
- Cái chị đang cầm là cỡ 3 đấy thôi.
- Sao lại thế được, tôi biết các mẫu của cô mà, cỡ của chúng có phải thế đâu.
- Có đấy, có đấy, tôi xin cam đoan vậy! Chờ đã, tôi sẽ kiểm tra... Ồ, đúng thế mà.
- Chắc là nhầm nhọt nhãn mác rồi.
- Được rồi, ờ, tôi sẽ đưa chị một cái cỡ 3 khác.

Tôi đưa cho cô ta một cái quần dài khác, tôi biết cái này cũng sẽ chẳng vừa với cô ta đâu nhưng nếu cô ta có mặc lên thì lỗi vẫn thuộc về tôi.

Tôi xem giờ... Hơn mười phút rồi, tôi không thể chịu nổi nữa. Ri đi phòng thay đồ đột ngột bị kéo lên.

- Thế nào ạ?

- Quần cắt ầu quá, sẽ chẳng vừa đâu.

Cô ta bỏ đi, vẻ giận dữ, còn tôi phải vào phòng thay đồ nhặt lại đồng quần áo. Khi một phụ nữ rời phòng thay đồ trong tâm trạng bất mãn thì lúc nào cô ta cũng sẽ tìm cách trả thù, do vậy tôi chẳng lấy gì làm ngạc nhiên khi thấy cả đồng quần la liệt trên đất... Mà cô ta còn xoáy cả mắt áo nữa chứ.

Chắc tôi phải thôi làm công việc này quá.

Tôi nghe tiếng ai đó bước vào, phù, Julien đến đón tôi.

- Cuối cùng cậu cũng tới! Nhanh lên nào, tớ phải đóng cửa trước khi lại có ai đó đến.

- Tớ thấy cậu đã có một ngày tốt đẹp đấy nhỉ...

- Léa đâu?

- Cậu ấy gặp chúng ta sau. Lúc tới đây tớ đã đọc một bài báo rất thú vị: theo các thống kê thì cứ bốn người Pháp lại có một người mắc một dạng tâm thần nào đó. Tớ đã nghĩ đến những người bạn thân nhất của tớ và thấy tất cả bọn họ đều rất lành mạnh. Thế nên tớ tự nhủ mình là người thứ tư.

- Cậu chắc chứ?

Chúng tôi đến quán cà phê ở góc phố và lúc chúng tôi đang ổn định chỗ ngồi thì di động của tôi đổ chuông.

Tôi đổ mọi thứ trong túi ra bàn để tìm điện thoại, số của bà nội hiện trên màn hình, tôi trả lời nhưng chỉ nghe thấy tiếng ù ù đáp lại, tôi đoán chắc bà tôi chẳng may ấn nhầm nút gọi.

Cái điện thoại ấy, cái ý tưởng chết tiệt ấy, chắc bà tôi lôi nó ra nghịch và lần nào cũng thế, số đầu tiên trong danh bạ được bấm một cách tự động. A là Ariane, đó chính là tôi, và ít nhất thì đây là lần thứ mười trong tuần rồi.

Trong lúc đó, Julien ung dung cởi áo khoác ngắn của mình ra và nhìn tôi vẻ châm chọc.

- Nếu muốn cướp của một người phụ nữ, bạn chẳng việc gì phải mất công giật túi của cô ta mà chỉ việc gọi vào máy di động của cô ta là được.

- Thế còn Ambre, cậu ấy có tới không?

- Cậu ấy nhắn tin cho tớ: cậu ấy không rảnh, tối nay cậu ấy hẹn hò với một gã ở câu lạc bộ. Cậu biết mấy cuộc hẹn hò ấy mang lại gì không?

- Hiện cậu ấy chỉ hẹn hò với một gã thôi, gã đó rất dễ thương, nhưng gã chẳng khiến cậu ấy hài lòng gì cả. Cậu sẽ chẳng bao giờ đoán được đâu... Gã đeo một cái túi. Một cái túi bằng da màu hạt dẻ giống túi đeo của thầy giáo dạy toán, cậu còn nhớ chứ? Ngay khi nhìn thấy gã với cái túi này, cậu ấy đã thấy là sẽ không hợp rồi.

- Chuyện này làm tớ nhớ đến một cảnh, cách đây vài năm. Một người đàn ông đến đón mẹ tớ đi ăn tối và anh trai tớ, khi nhìn thấy ông ta, đã tái xanh cả mặt. Sau khi họ đi khỏi, mặt anh ấy nặng như chì, anh ấy hét lên là một

gã đeo túi như vậy thì nhất định phải là kẻ gàn dở và cần phải cảnh báo mẹ mới được. Rồi anh ấy chờ mẹ về để bảo mẹ đừng bao giờ gặp ông ta nữa.

- Rồi sao?

- Dù sao thì bọn tớ cũng chẳng bao giờ gặp lại ông ta nữa. Nên tớ nghĩ ông ta đã thất bại. Nhưng tớ không biết liệu đó có phải do cái túi đeo không. Khi ấy tớ khoảng tám, chín tuổi, mọi người không nói hết chuyện cho tớ nghe.

- Tuy nhiên anh trai cậu có lý đấy.

Julien xoa xoa đầu gối.

- Cậu vẫn còn đau à? Cậu phải đi khám bác sĩ chứ!

- Khám rồi, một chuyên gia cơ đấy. Tớ phải đợi hai tháng mới hẹn được bác sĩ và ông ta bảo tớ: lẽ ra anh không nên đợi lâu như vậy. Tớ thích...

- Rồi sao?

- Mát xa, phục hồi chức năng... Một quá trình chữa trị dai dẳng, nhưng tớ làm mọi việc rất nghiêm túc vì tớ muốn đi trượt tuyết trước khi mùa kết thúc. Cậu có đi không?

- Có chứ, nhưng tớ không biết đi đâu và khi nào; không phải lúc nào Vincent cũng được nghỉ phép. Này, cậu thuê đĩa chưa?

- Rồi, tớ thuê đĩa *Trên Châu Cảng*, nhưng Léa bảo tớ chọn đĩa khác.

- Cậu ấy có lý đấy! Mà cậu làm sao thế, đây đâu phải thể loại phim yêu thích của cậu.

- Đúng vậy, nhưng bao năm nay tổ cứ luôn phải cố hiều tại sao quân cảm tử lại đội mũ bảo hiểm...

J yêu quý,

“Bình minh đã lên trên bầu trời Michigan.

Trong một ngôi nhà mỗi ngày thêm đông đúc, King Kong tỉnh giấc trong tâm trạng vui vẻ. Nó âu yếm nhìn Epouzilla đang ngủ cạnh mình và lại nghĩ đến cái cách đầy đắm say mà nó kỷ niệm ngày nàng tới. Ham muốn dâng trào.

Nhưng nó bị tiếng ồn ào Charlotte gây ra làm cho mất tập trung, cô vừa đến và đang rất bức bối vì không thấy điện thoại đâu mà cô thì đang muốn gọi bữa sáng.

Cô vẫn chưa biết là sẽ chẳng có điện thoại, cũng chẳng có phục vụ phòng trong Căn phòng Tra tấn.

- Đúng là một lũ ngây dại! Điện thoại ở đâu chứ, ta muốn món trứng trộn và vodka tonic!

- Câm mồm ngay! King Kong nói, nó không thích bị làm phiền.

- Không ai dám nói với ta bằng giọng đó cả! Cái thứ khách sạn mặt hạng gì mà lại đi chưa chấp cả lũ khỉ chứ... Còn Spa ở đâu, ta cần được mát xa...

- Mát xa ư?

King Kong phá lên cười.

- Ta làm được đấy nhưng ta bận mất rồi, không sao đâu, ta quen vài người rất thạo món này.

Nó quay về phía Bérénice, qua một đêm cô này đã hỏi hết cả đầu một cách bí ẩn, và nó hỏi mượn cô này di động.

- Gọi nội hạt à? cô ta hỏi.

- Không, có vấn đề gì sao?

- Không, được thôi.

(Bérénice không thích làm tình với động vật.)

Thế là King Kong gọi cho toàn bộ bộ phận phân phối của Công viên Kỳ Jura để hỏi xem họ có muốn đến chăm sóc Charlotte không, cô vừa đến và đang rất cần được thư giãn.

Rồi nó lại quay về phía Epouzilla, con này vừa tỉnh giấc, nó bị cảm nhưng quấy rầy tới nỗi King Kong tự nhủ nó sẽ sẵn sàng biến Epouzilla thành Queen Kong của riêng mình.

Trong lúc đó, toàn bộ các quý bà đều làm ra vẻ không nhìn lên màn hình lớn, nơi Justine cao quý đang say ngủ trong một phòng hạng sang của khách sạn Ritz. Trên bàn đầu giường có một cái lọ cắm đầy hoa hồng nhung, một vé máy bay và một bức thư của George Clooney nhắn rằng ông không thể sống được nếu thiếu cô và rằng cô phải đến với ông ngay khi có thể.”

Tớ thấy bức bối quá, tớ phải trút hết ra rồi mới đi ngủ được.

Tớ đang hào hứng với ý nghĩ sẽ ngồi hàng tiếng đồng hồ xem ti vi thì Bérénice gọi điện hỏi tớ đang làm gì. Tớ thật bất hạnh khi trả lời “chẳng

làm gì cả” vì cô nàng bảo: “em đang ở dưới nhà chị đây, chị xuống nhé, em đưa chị đi ăn tối.” Tớ rất muốn từ chối nhưng cô nàng đã gác máy, và tớ thì chẳng biết phải xin lỗi kiểu gì. Sao cô nàng lại tử tế thế nhỉ? Để ghi điểm ấy mà! Lúc bọn tớ đang trên đường đến nhà hàng thì cô nàng gọi điện cho mẹ mình - người cũng giống như mọi thành viên khác trong gia đình, không muốn thấy bọn tớ xa cách nhau - để nói: “Con đang đi với Ariane, vâng, chị ấy ở nhà một mình, thật tội nghiệp, chúng con qua đón chị ấy đi ăn tối...” Rồi cô nàng chuyển máy cho tớ nói chuyện với bà cô tớ lúc đó đang cười rúc rích hài lòng ở đầu dây bên kia. Tớ nói chuyện với bà hai phút rồi rút gọn câu chuyện bởi bà có vẻ sắp lên cơn cực khoái mà tớ thì sắp hết chịu nổi.

Bérénice yêu mẹ cô nàng, và cô nàng chịu hy sinh một tối đi với tớ để tạo cho mẹ mình những cảm giác mạnh, tớ nghĩ vài tuần nữa, cô nàng sẽ có, xem nào... một đôi Prada mới. Ít ra thì có cậu với tớ biết vì sao.

A.

Ariane yêu quý,

Em họ cậu đúng là con điên. Rõ ràng một số người còn sống được trên đời này chỉ vì tội sát nhân bị coi là bất hợp pháp. Tớ lại nghĩ đến vụ khạc nhổ của tớ, trộn thêm một ít tử tế.

Không có chuyện miễn tội cho Bérénice! Cô nàng phải ở lại Ngôi nhà Tra tấn và tớ nghĩ rốt cuộc Charlotte sẽ thắt cổ cô nàng bằng đai thắt đôi giày Prada mới của mình.

Về phần bà cô cậu... Tớ nghĩ chú cậu sẽ phải chấm dứt nhục hình của chúng ta bằng cách làm chuyện ấy thật hoành tráng với bà để bà đạt cực

khoái thực sự rồi để cho cậu được yên.

Tớ đến chết vì cười mất. Tớ bị chập cheng mà. Tớ không nghĩ mình lại có thể viết được những điều như thế về mẹ của một ai đó. Xin lỗi cậu. Tớ thấy gia đình cậu còn loạn năng hơn cả gia đình tớ, vì lẽ họ có khả năng làm tớ phát điên lên từ xa.

Nhân tiện, tớ đang viết cho cậu từ nhà tớ và hôm nay tớ sẽ không đi làm vì tớ đã cãi nhau với tất cả mọi người.

Đầu tiên là Chris, anh ấy đã khiến tớ điên tiết về chuyện một khách hàng. Giá mà cậu thấy anh ấy ở trong tình trạng nào... Đúng là một cậu bé cáu kỉnh tội bậc! Với lại tớ còn bảo anh ấy là rút tay khỏi lỗ đít, cho lên miệng rồi cầm mồm đi. Như thế thì chẳng chín chắn gì cả, tớ biết chứ, nhưng nói xong tớ lại thấy nhẹ cả người.

Tiếp đó là mẹ tớ. Bà có biệt tài quên tất tật mọi thứ nếu những thứ ấy sửa lưng bà. Tớ thì lại có trí nhớ siêu phàm nên đã tốn không biết bao nhiêu công sức để nhắc cho bà nhớ lại tất cả những chuyện khiến bà bực mình. Hôm qua tớ đã làm thế đấy, và bà đã bật lại rất dữ dội. Như mọi khi.

Tớ phải đổi việc thôi. Nhưng cái ý nghĩ thay đổi giản đơn ấy lại đè nặng lên tớ. Cậu thấy đấy, tớ là một vật bé nhỏ không thích thay đổi các thói quen của mình. Và như một phụ nữ thất bại, tớ luôn hy vọng mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Nhưng chẳng có cơ may nào hết.

Chuyển chủ đề nhé.

Hôm nay có một chuyện cực buồn cười xảy đến với tớ.

Cách đây bốn hay năm năm gì đấy, tớ có hẹn hò với một tay nha sĩ. Thật lòng là tớ chẳng thấy anh ta hấp dẫn gì nên thật tiện cho tớ là anh ta phải

mất tới một tháng mới dám ôm hôn tớ. Thế nhưng tất cả bạn bè tớ đều nói rằng anh ta thật tuyệt nên tớ cứ để mặc mọi chuyện cuốn đi.

Anh ta đưa tớ đi khắp nơi, giới thiệu tớ với cả gia đình anh ta và trong cộng đồng Sépharade thì kiểu chính thức hóa thể này có nghĩa là sắp đến ngày đính hôn.

Sau vài tháng, tớ giới thiệu anh ta với bố mẹ tớ: chỉ cần nói rằng anh ta làm bố tớ tức điên còn mẹ tớ thì yêu quý là đủ để cậu hiểu: hai dấu hiệu RẤT xấu.

Dù sao, lần cuối cùng tớ gặp anh ta, anh ta cũng bảo với tớ rằng tớ là tất cả những gì anh ta từng mơ ước. Tối hôm sau chúng tớ hẹn gặp nhau nhưng anh ta lại cho tớ ăn thịt lừa.

Và rồi anh ta mất tích con mẹ hàng lươn. Sốc không tả nổi. Trong những ngày tiếp đó, tớ khóc lóc tới nỗi Chris phải hỏi xem liệu có phải tớ dính bầu không. Dính bầu ấy à... Thậm chí bọn tớ còn chưa ngủ với nhau cơ đấy.

Rồi một cô bạn bảo tớ là thiên hạ đồn đại anh ta bị pê đê. Có vẻ như đó là cách giải thích hợp lý.

Hôm qua, một cô bạn thân gọi cho tớ bảo là sắp được giới thiệu với ai đó, và cô ấy muốn biết liệu tớ có quen người này không. Trên thực tế tớ quen cả đồng người. Còn nếu tớ không quen cái người ấy thì thế nào tớ cũng quen ai đó biết cái người ấy và kiểu gì tớ cũng thu xếp để có được thông tin. (Tớ vừa viết ra điều này vừa mỉm cười thỏa mãn kiểu bệnh hoạn.)

Và đây là phần nực cười của câu chuyện: cái gã mà cô bạn tớ sắp gặp chính là anh chàng nha sĩ!

Tớ đã kể cô ấy nghe mọi chuyện, tớ hơi xấu hổ chút xíu nhưng đâu còn lựa chọn nào khác.

Cách đây vài tháng, anh ta tái xuất. Cái gã ngây dại ấy gửi thư cho tớ: những lời đùa cợt ngu ngốc, những kiến nghị nọ kia... Tớ chẳng thèm trả lời. Tớ định gửi cho anh ta một tin nhắn, bảo anh ta gạch ngay tên tớ khỏi thư mục của anh ta đi, nhưng như thế chẳng hóa mình coi trọng anh ta lắm sao. Tớ nghĩ có lẽ trong chuyện này, anh ta sở hữu hẳn một bộ quy tắc ứng xử đúng mực dành cho việc chuyển thư, như dành cho môn đánh golf vậy. Phép lịch sự căn bản cũng yêu cầu người ta để người tình cũ từng bị người ta hành hạ được yên thân đấy chứ, không phải sao?

Có một số điều cần phải suy ngẫm về chuyện này, tớ sẽ soạn hẳn một hiến chương về các quy tắc ứng xử đúng mực qua mạng theo chuẩn quốc tế. Nhưng chỉ riêng việc viết tên hiến chương này tớ đã thấy oải rồi.

Thế còn phần tiếp của câu chuyện anh chàng họa sĩ thì sao? Có phải trả phí để cậu kể nốt không?

Nếu hồi đó quen cậu, chắc tớ sẽ gợi ý để cậu hỏi anh ta đá phăng cô nhân tình mới nhất như thế nào. Bởi không tính mấy chuyện soạn hiến chương, tớ có vài lý thuyết về đàn ông, trong đó có lý thuyết này: đàn ông luôn đá bỏ theo cùng một cách.

Ôm hôn cậu,

Justine.

Mọi chuyện đều ổn, phải, mọi chuyện đều diễn ra tốt đẹp.

Tôi quan sát anh ta trong khi anh ta thanh toán hóa đơn, vẫn phong thái phóng khoáng ấy qua từng cử động khiến tôi thực lòng yêu thích.

Kể từ lúc bữa tối bắt đầu thì đây là lần đầu tiên cuộc trò chuyện giữa chúng tôi bị ngắt quãng, và tôi có thể thử lùi bước một chút.

Ồn thôi.

Không khí thật nhẹ nhàng, tôi phải khó khăn lắm mới tỏ ra vui vẻ và trí tuệ một cách tự nhiên được, nom anh ta có vẻ đang thực sự trải qua một buổi tối an lành.

Và giờ thì sao?

Anh ta sẽ mời tôi đi cà phê hoặc khôn ngoan đưa tôi xuống dưới.

- Mình về nhà em nhé?

Mẹ kiếp, tên khốn, đây không còn là phóng khoáng nữa mà là...

Anh ta phá lên cười

- Trông mặt em kìa, anh không cưỡng hiếp em đâu! Chỉ là thật tuyệt khi mình ở bên nhau, và anh không muốn đến quán bar hay hộp đêm gì cả. Nhưng nếu em không muốn thì cũng không sao, anh sẽ đưa em về.

- Không, không sao đâu, mình về nhà em.

Thế là xong, tôi đã quy ngã. Đây là một phép thử, tôi tin chắc thế. Giờ thì anh ta coi tôi là gái đứng đường và sẽ chẳng thèm đụng vào tôi. Nhưng tôi phải phản ứng thế nào cơ chứ... Nhảy lên vui mừng à?

Vả lại, liệu tôi có muốn anh ta đụng vào tôi ngay tối đầu tiên không? Hơn nữa anh ta biết mẹ tôi, anh ta có thể tấn công theo từng giai đoạn. Hay đó là vì anh ta biết mẹ tôi?

Suốt quãng đường về nhà, tôi giữ được vẻ vờ như đang trò chuyện trong khi đầu óc tôi bị xâm chiếm bởi hàng loạt câu hỏi anh ta dồn dập đưa ra.

Tôi mở cửa và tự cảm thấy sốc trước khung cảnh hỗn loạn mình gây ra.

Mẹ kiếp, thật tồi tệ. Suy cho cùng, được hay không thì mọi thứ cũng diễn ra rất tự nhiên.

Dù sao tôi cũng phải nhặt hết đồng quần áo vứt đầy giường kia lên, nếu anh ta thấy cảnh ấy chắc anh ta sẽ hiểu ngay tôi đã phải thử đến nửa tủ quần áo của mình trước khi đi gặp anh ta.

- Anh chọn đĩa đi, em quay lại ngay.

Rồi tôi nhanh chóng vợ vội đồng quần áo lại, nhét tất cả vào cái tủ vốn đã đầy ứ và quay lại phòng khách.

Giờ thì anh ta đang nhìn đồng đĩa của tôi và đã bật một đĩa nhạc Cuba: không quá nhanh, không quá lãng mạn. Chọn hay đấy, hoặc anh ta có gu chuẩn, hoặc đó là một chiến lược tinh vi.

- Em có *The Player* à! Anh mê phim này lắm! Em có chán không nếu mình xem phim này?

Tôi chẳng chán tí nào cả và tôi đã đứng khi giấu nhem đồng quần áo đi bởi đầu đĩa nằm trong phòng ngủ của tôi. Tôi tự hỏi liệu anh ta có nhận thấy phòng khách không có ti vi không, vì nếu nhận thấy thì có nghĩa là anh ta

biết rõ mình đang làm gì. Và dưới cái vẻ ngoài uể oải kia, dù sao anh ta cũng đang giấu đi vẻ tự tin về cú ra đòn của mình.

Một lúc sau, chúng tôi đã nằm dài trên giường tôi xem phim. Đúng hơn là tôi nghĩ rằng anh ta xem, còn tôi thì mắt nhìn màn hình nhưng đầu lại tự hỏi mọi chuyện sẽ kết thúc thế nào.

Nếu anh ta rời khỏi nhà tôi mà không thử thiếc gì thì đó sẽ là đỉnh cao nhục nhã...

Không khí thật kỳ cục; bộ phim khiến chúng tôi chẳng nói năng gì với nhau, tôi cảm giác như anh ta nghe thấy tiếng tôi thở. Dù sao thì tôi cũng nghe thấy tiếng mình thở. Có lẽ tôi thở quá mạnh. Tôi phải tăng tiếng ti vi lên mới được. Không, như vậy anh ta sẽ tưởng tôi bị điếc mất, mà thế cũng chẳng giúp không khí ổn hơn. Tôi sẽ cố gắng thở nhẹ nhàng.

Dõi theo hơi thở của mình quả là cực hình. Đáng lẽ tôi phải đi tập yoga với Léa, đúng là đáng đời. Mặc kệ tiếng ồn, tôi ngừng kiểm soát, nếu không tôi sẽ mắc chứng tim đập chậm mất.

Tôi thở hắt ra rõ mạnh rồi lại bắt đầu thở bình thường.

Tôi cảm thấy nặng nề khủng khiếp. Mỗi cử động của tôi đều gây ra những cử động rung tai quái trên giường. Tôi tin chắc rằng anh ta sẽ tự hỏi điều gì xui khiến anh ta nằm kênh ra với một con cá voi.

Ôi tôi ngán lắm rồi, thật quá nhiều áp lực với tôi.

Có lẽ anh ta đợi tới lúc hết phim.

Được thôi, đợi thì đợi. Mấy giờ rồi ấy nhỉ? Giờ mà xem giờ thì cực kỳ, cực kỳ nguy hiểm. Nếu biết anh ta sẽ chạy mất dép luôn.

Chắc phải hơn một giờ rồi.

Được thôi, chắc anh ta sẽ hôn tôi lúc về, trên ngưỡng cửa. Một gã đàn ông thì có gì để làm ở nhà một cô gái ngay giữa lúc đêm hôm chứ, nếu gã không có ý đồ đen tối trong đầu.

Mà lại còn trên một cái giường nữa. Chưa kể chắc chắn ở nhà gã cũng có ti vi. Rồi truyền hình cáp. Đâu cần phải có tôi mới xem được phim.

Tôi không thể chịu nổi tình cảnh này lâu hơn được nữa.

Mà tôi có cảm giác anh ta cũng thở ra tiếng động thì phải.

Có lẽ anh ta ngủ rồi.

Giờ tôi không thể nhìn anh ta, nếu anh ta không ngủ thì sẽ kỳ quặc lắm. Còn nếu anh ta đã ngủ thì tôi đúng là rơi vào cảnh dở khóc dở cười...

Anh ta không ngủ. Anh ta đã cúi xuống tôi và ôm hôn tôi.

Đơn giản thế thôi.

Rất lâu.

Ariane yêu quý,

Lẽ ra tớ không nên nói điều này, nhưng anh chàng họa sĩ của cậu làm tớ thích quá đi! Cậu biết tớ thích nhất điều gì trong chuyện cậu kể không? Đó là lúc anh ta ra về và bảo “Mai anh sẽ gọi cho em”.

Tớ vẫn còn nhớ những cơn tra tấn tinh thần khôn tưởng mà ta phải chịu đựng sau đêm yêu đương đầu tiên.

Tớ tự hỏi: Liệu anh ấy có gọi lại không? Khi nào? Liệu mình với anh ấy có thành một cặp không hay lại chỉ là những người ngủ với nhau? Anh ấy nghĩ gì về mình? Nếu anh ấy không gọi lại thì mình có nên gọi cho anh ấy không? Sau khoảng bao lâu?...

Tớ cũng rất coi trọng cách một người đàn ông cư xử khi mình đến nhà anh ta. Có người gọi taxi cho cậu, đi xuống dưới nhà cùng cậu để bảo vệ cậu và mở cửa cho cậu... Thật hạnh phúc! Lại có người để cậu tự mình ra về trong đêm mà không thêm lo nghĩ gì hết. Chỉ cần thế là đủ để biết hoặc gã chẳng dừng dừng với cậu hoặc gã là thằng đều cáng toàn diện. Và trong cả hai trường hợp, cậu đều biết tương lai mối quan hệ ấy sẽ thế nào rồi đấy.

Tớ vừa nói chuyện xong với một cô bạn của mẹ tớ, tối qua bà ấy thu xếp cho tớ hẹn hò với một gã có tên Rob.

Tớ rồi rít cảm ơn bà ấy (trong khi tớ chỉ muốn đập cho bà ấy một trận). Bà ấy muốn biết tớ nghĩ gì về Rob, tớ bảo là tớ không xứng với gã. Tớ là người khôn khéo mà nên nếu nói anh ta không xứng với tớ thì thật chẳng tử tế gì. Điều đó chẳng có vẻ gì khiến bà ấy ngạc nhiên. Chỉ nói chuyện điện

thoại thoại đã có thể khẳng định được ngay người đối thoại xa lạ kia có hợp với mình hay không rồi. Một lời chào đơn giản và năm phút trò chuyện là đủ để cảm thấy liệu điều kỳ diệu có xảy ra không. Tớ thích đàn ông có giọng nói trầm và quyết đoán, những người thực sự biết họ muốn gì. Rob thì ngược lại; nhưng tớ chấp nhận đi ăn tối với gã vì lịch sự, nhất là lịch sự với bạn của mẹ tớ.

Rob tóc nâu, khá lực lưỡng, nhưng đôi bàn tay lại nhỏ nhắn. Gã là người thành đạt song hơi kiểu cách so với gu của tớ. Tớ ngồi trên chiếc Mercedes của gã và tự hỏi: mình có thể làm gì đây?

Người ta thường lên án tớ chuyện mãi mê kiếm tìm người đàn ông giàu có. Và đây, tớ đang chiêm ngưỡng bảng điều khiển siêu xe hiện đại và tự nhủ: không, mình không thể. Dù sao thì tớ cũng không tin mình thuộc kiểu phụ nữ gã thích. Cuộc trò chuyện kéo dài lê thê và rõ ràng bọn tớ không hợp nhau.

Sáng nay tớ phải dậy rõ sớm để đi dự lễ cắt bao quy đầu của con trai chị họ tớ. Người ta yêu cầu tớ bế đứa bé, điều được coi là mang lại điềm lành. Nhân tiện nhắc đến mấy trò mê tín này, tớ cũng từng uống vào cốc đựng rượu của lễ Kiddoush rồi đấy. Ở chỗ cậu người ta có tiến hành mấy thứ phong tục này không? Ariane này, giá mà cậu thấy tớ trong vài cái đám cưới! Sau buổi lễ, tớ trốn tiệt đi, đợi mọi người tản về hết rồi mới lén lút ra uống vào cốc rượu kiddoush với hy vọng nó sẽ mang lại may mắn... Nghĩ lại chuyện đó tớ lại cười bò ra, nhưng cái tính ngớ ngẩn của tớ khiến tớ thất vọng quá đi.

Đây ít nhất là đứa bé thứ năm tớ bế rồi, còn việc uống vào cốc rượu kiddoush tại các lễ cưới và lễ cắt bao quy đầu thì tớ không biết là lần thứ bao nhiêu nữa. Nhưng tớ vẫn luôn ở đó. Tiếng Ba Tư có một thuật ngữ: Torshi. Tớ tìm cách dịch phù hợp và tớ nghĩ đến... Rau diếp xoắn.

ĐÓ CHÍNH LÀ TỚ.

Cách đây vài năm, một cô bạn tặng tớ chiếc gối trên đó có viết “Để tìm được Hoàng tử Bạch mã, thì phải hôn rất nhiều con ếch”. Tớ đã vừa hôn cả tá ếch vừa tự nhủ có lẽ với lòng yêu thương tràn ngập, một trong số chúng có thể biến dạng đổi hình. Nhưng để tớ cho cậu biết một điều: phân thì vẫn cứ là phân thôi, và nó chỉ mỗi ngày thối thêm một ít. Tớ điên tiết với cái gối ngu ngốc ấy tới nỗi mà bây giờ mỗi lần dọn giường, tớ lại quay ngược nó lại để khỏi nhìn thấy dòng chữ kia.

Cái trò bắt tớ bế trẻ con vì tớ là người phụ nữ độc thân lớn tuổi nhất trong nhà ấy mà...

Thật khiến người ta đau lòng. Tớ biết mình rất may mắn: có đủ cả hai tay, hai chân và cả một đồng hồ loạn. Nhưng điều duy nhất tớ nghĩ trong đầu là thời gian cứ trôi còn tớ thì cứ lãng phí nó. Đôi khi điều này khiến tớ vô cùng giận dữ.

Tớ chẳng trách móc ai cả nhưng tớ phải thú nhận là đôi khi tớ chán cảnh vui vẻ thay cho người khác trong khi mình cảm thấy hết sức cô đơn.

Cậu biết đấy, tớ nghĩ không phải tình cảm khiến mình đẹp lên nên tớ cố vùng thoát khỏi nó, nhưng khó quá.

Xong rồi, tớ cảm thấy mình thật đáng thương. Cậu đừng để ý. Tất cả những gì tớ muốn là một cái tai biết lắng nghe và chút ít cảm thông. Chứ đừng thương hại, tớ đã thấy mình đủ thống thiết lắm rồi.

Hôn cậu,

Justine

J yêu quý,

Cảm hứng cậu mang lại cho tớ còn hơn cả sự cảm thông nữa, tất cả những gì tớ có thể nói đó là cậu không cần mấy thứ phong tục cũ xì đó đâu, chắc chắn cậu sẽ gặp được ai đó ngon lành. Nên cậu hãy kiên nhẫn, tớ biết một Hoàng tử Bạch mã đang chờ cậu ở đâu đó.

Tớ tự hỏi các cuộc hẹn hò của cậu kết thúc thế nào: liệu có một câu hỏi nghi lễ dưới cổng vòm kiểu như: “Chúng ta có gặp lại nhau nữa không?”, câu hỏi cho phép ta trả lời “Rất vui lòng” hay “Em không nghĩ mọi chuyện sẽ ổn” (hay thứ gì đó độc đáo hơn) không?

Tớ cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút xíu vì đã không quen cậu hỏi tớ cặp với anh chàng họa sĩ. Trước hết là vì tớ sẽ cực kỳ rụt rè nếu phải hỏi anh ta đã phăng cô nhân tình mới nhất như thế nào. Tiếp đó là bởi tớ sẽ buộc phải đi ô tô của mình thường xuyên để tránh nguy cơ nhận nhó khó chịu mỗi lần anh ta không đi cùng tớ ra chỗ taxi. Hai chuyện này gộp lại chắc tớ sẽ lẩn tránh ra trước khi kịp tận hưởng phần mở đầu câu chuyện này mất.

Rất tiếc vì buổi tối với Rob thất bại. Tớ cũng ghét những gã đàn ông tay nhỏ nhưng không đến mức như ghét những cô nàng chân xấu nên tớ sẽ không tống họ vào Ngôi nhà Tra tấn, có điều tớ đồng ý với cậu về chuyện không nên hẹn hò với mấy gã này làm gì.

Ôm hôn cậu,

A.

TB: ít nhất phải có một câu TB chứ.

TTB: về chuyện cái gối ngu ngốc của cậu, cho tớ xin kích thước của nó, tớ sẽ làm tặng cậu một cái vỏ gối mới.

TTTB: cảm ơn vì thích bộ phim truyền hình tớ xem.

TTTTB: chẳng sao hết, tớ thấy thế rất đẹp.

- Cậu thấy thế nào?

Ambre thì thảo để nhân viên nhà đất không thấy cô ấy phấn khích ra sao nhưng thẳng thắn mà nói sự phấn khích của cô ấy cứ lộ ra đấy. Đúng là căn hộ này rất ổn, sáng sủa, tiện nghi; dĩ nhiên còn phải sửa chỗ này chỗ kia nhưng đó cũng là chuyện bình thường nếu với cái giá hợp lý như vậy cộng thêm “tình trạng thị trường hiện nay” như lời nhà thương mại kia vừa nhấn mạnh vừa khoa chân múa tay trước mắt chúng tôi.

- Tớ thấy rất tuyệt.

- Cô còn chưa thấy sân hiên đấy, mời cô lại đây, đó là nơi bạn cô thích hơn cả... Tầm nhìn rất ấn tượng!

Nhân viên nhà đất kéo tôi đi, anh ta nói không ngừng và cái thói ba hoa chích chòe của anh ta khiến tôi gần như muốn xỉu, nhất là anh ta lại vừa nói vừa đi đi lại lại liên hồi và gõ giày lộp cộp trên sàn nhà nữa chứ, tiếng gõ giày nghe rõ vang trong căn hộ trống không.

- Cô lại đây mà xem, cô có thấy tầng trên cùng của tòa nhà đối diện không? Đó là căn hộ của Jacques Balutin[7].

[7] Diễn viên điện ảnh và sân khấu kỳ cựu của Pháp.

Lý lẽ bán hàng mới kỳ quặc làm sao... Anh ta cười ngoác mồm còn tôi tự hỏi liệu anh ta có nghiêm túc không, tôi khẽ liếc mắt quan sát Ambre, rõ ràng cô ấy cũng thắc mắc tương tự. Ta chẳng bao giờ biết được, nhưng quan trọng gì chứ; cô ấy đã quyết định.

- Tôi nghĩ mình sẽ làm đơn mua nhà, tôi quay lại sau được không?

Ra đến ngoài, Ambre gọi ngay cho Léa, Léa đã đồng ý tối đó đến xem nhà và bọn tôi quyết định sẽ đi dạo khắp khu phố.

- Để làm đơn mua nhà tớ cần có cậu ấy, cậu ấy nói năng khá hơn cậu trong chuyện tiền nong.

- Một đứa trẻ lên ba còn khá hơn tớ nữa là! Giờ thì nói tớ nghe đi: tin quan trọng khác là gì vậy?

- Cô gái ở Câu lạc bộ hẹn hò đã gọi cho tớ, họ quên đưa cho tớ một hồ sơ. Tớ đến cuộc hẹn mà không biết gì về anh chàng tớ hẹn, và cậu biết sao không? Tiếng sét ái tình! Lúc chia tay ra về bọn tớ ôm hôn nhau say đắm, rất... cuồng nhiệt. Ta có thể nói rất nhiều điều về một người ngay sau khi ôm hôn họ, cậu có nghĩ thế không? Mà anh ấy thì... Bọn tớ đã trò chuyện suốt đêm, tớ nghĩ đó là điềm lành. Suy cho cùng thì tớ không nên nói thế. Suy cho cùng thì ta sẽ thấy điều tốt đẹp.

- Tuyệt đấy!

- Cậu biết không, mới tuần trước tớ còn cô đơn, lo sợ...

Cô ấy tiến về phía mép vỉa hè và bước đi như người đi trên dây, chân nọ đặt trước chân kia. Vừa bước cô ấy vừa khe khẽ hát bằng giọng tình nghich:

- Tớ có một anh chàng. Một người bạn trai. Một vị hôn phu. Một kẻ đeo đuổi.

Tớ phải gấp lên thôi, anh chàng ấy đang đợi tớ.

Một người yêu.

Tớ có hẹn với người đàn ông của tớ.

Một người tình. Một người bạn đồng hành.

Anh chàng của tớ.

Rồi cô ấy phá lên cười, túm lấy cánh tay tôi và kéo tôi đi.

Tôi nhìn cô ấy, vẻ tươi tắn trên khuôn mặt cô ấy khiến tôi nhớ lại tuổi thơ của chúng tôi, tôi siết chặt cánh tay cô ấy.

Lúc chúng tôi chia tay, tôi nhận ra mình không còn được trải qua những khoảnh khắc dịu dàng ấy nữa, bởi nếu tôi chững lại trên con đường tôi đã chọn lựa thì sẽ chẳng có sự khởi đầu nào chờ đón tôi.

Tôi cần phải tập trung mới được.

Tôi đã đọc toàn bộ công thức nấu ăn trong các cuốn tạp chí ELLE và chẳng có gì để làm cả, mỗi lần lướt qua một công thức tôi lại nhớ ra lý do tại sao tôi không còn đọc bất kỳ cuốn sách khoa học viễn tưởng nào nữa: tại cái giọng thì thầm kia không ngừng rót vào tai tôi: “đây đâu phải trong mơ!”

Mời Thomas đến ăn tối rồi giới thiệu anh ta với bạn bè đã căng thẳng lắm rồi nên tôi nghĩ chẳng việc gì phải tốn công ép mình làm thêm một cái thực đơn phức tạp nữa...

Tôi có thể làm một đĩa xa lát, một đĩa bột nhào, mua đồ tráng miệng và rồi mọi chuyện sẽ rất ổn. Song tôi vẫn gọi cho Léa để hỏi ý kiến cô...

Cuộc gọi chờ, R2, đó là Thomas, R2, “Léa, tớ gọi cậu sau nhé!”, R1.

- Anh muốn biết là bữa tối mai nếu anh đưa em gái anh đến thì em có thấy phiền không?

- Không, không hề, ngược lại là đằng khác.

- Thế thì tốt quá vì lúc này tinh thần nó không được tốt, anh nghĩ đi như vậy sẽ giúp nó thay đổi suy nghĩ.

Tôi gọi lại cho Léa, chuyện thêm phần hồi hộp rồi đây, tôi có tới hai người cần phải gây ấn tượng; cô ấy bảo tôi đến cửa hàng Picard, cô ấy mua mọi thứ ở đó mỗi lần làm bữa tối và quả thực là đồ ở đó rất ngon và có thể qua mặt được những ai không biết. Mà Thomas Holt thì không đến cửa hàng Picard bao giờ đâu, tôi tin chắc thế.

Tôi lên danh sách: tôi, Thomas và em gái anh ta, Léa, Ambre, Igor, Julien +1 và anh bạn thân Daniel của tôi. Tôi hy vọng Daniel đến một mình, vì nếu cậu ấy lại đến với ai đó nữa thì sẽ có tới sáu phụ nữ mà chỉ có bốn đàn ông,

chẳng cân bằng cho lắm lại còn kém dễ thương đối với cánh chị em nữa. Tôi gửi tin nhắn cho cậu ấy rồi đi.

Cậu ấy gọi lại cho tôi trong lúc tôi đang run lập cập giữa quầy đông lạnh.

- Có gì mới không?

- Tôi muốn biết mai cậu có đến với ai nữa không vì bạn trai tôi sẽ tới với em gái anh ấy và tôi nghĩ con bé sẽ làm cậu hài lòng...

- Mẹ kiếp, thế thì cậu phải nói sớm chứ! Suốt hai ngày nay tôi chết khổ chết sở để tìm cho được một em mà dẫn đến theo, cuối cùng tôi cũng tìm được rồi, dù không dễ thương lắm, vậy mà bây giờ tôi phải hoãn chuyện ngủ với em ấy lại ư!

- Cậu bệnh thật đấy! Sao cậu phải mất công thế chứ, cậu hoàn toàn có thể đến một mình cơ mà!

- Không, cậu biết tôi mà, tôi sợ lúc đi về một mình lắm. Em gái anh ta thế nào?

- Nói thật là tôi chẳng biết gì cả, tôi không quen con bé, chỉ là một ý tưởng thôi...

- Dù sao thì chắc cô ta cũng khá hơn em mà tôi đã tìm được; được rồi, tôi thử bịa ra chuyện gì đó xem, xong sẽ gọi lại cho cậu.

Tôi gác máy, sững sốt. Đúng là gã bạn đời trụ.

Điều khiến tôi sững sốt nhất là việc một gã đàn ông có thể vừa đời trụ vừa tuyệt vời cùng lúc. Daniel rất đẹp trai, thông minh, chăm chỉ và cực kỳ

hài hước. Nhưng đối với con gái thì cậu ấy khác hẳn: dễ tính và dễ tính. Một kẻ dễ tính dễ thương, kẻ cũng hiếm.

Máy di động của tôi lại đổ chuông:

- Được rồi, tớ đã hủy hẹn với cô nàng kia và đã sẵn sàng chờ đón cô nàng của cậu.

- OK, nhưng cậu không được ngủ với nó sau bữa tối đâu đấy!

- Ngay cả khi cô nàng muốn thế à?

- Sao cậu không gọi cho anh ta?

21h40 và vẫn chẳng thấy Thomas đâu. Tất cả mọi người đều đã có mặt, các món khai vị đều đã hết, và tôi không còn khả năng vờ vĩnh như không nhận ra anh ta đến muộn được nữa.

- Chắc anh ấy đang trên đường tới, nhưng tớ sẽ gọi anh ấy.

Tin nhắn thoại, có lẽ anh ấy đang ở trong thang máy. Tôi gác máy.

- Hộp thư thoại tự động. Đợi thêm mười phút nữa rồi mình ăn nhé.

Léa vươn vai.

- Phong cách vẽ vời của anh ta là gì?

- Trừu tượng... Nhưng đẹp khủng khiếp. Siêu hình. Giàu chất thơ.

- Tớ thì chả hiểu quái gì về hội họa đương đại.

- Có lẽ anh ta đang vạch cả đồng graffitis lên khắp khu chung cư này, Julien cười khẩy.

- Đúng là gã ngốc, Sibylle, bạn gái mới của cậu ấy, phì cười. Tôi thì tôi thích hội họa hiện đại. Còn hơn tất cả những gì thuộc trường phái hậu hiện đại. Thế loại tối giản.

Léa làm bộ ngược mắt nhìn trời chán ngán, Julien nhìn cô với vẻ hơi bàng hoàng, nhưng tôi động viên Sibylle tiếp tục vì trong lúc cô ta đắm mình trong mớ bút vẽ với những giải thích siêu thực thì sẽ chẳng có ai nghĩ tới chuyện xem giờ. Càng không phải Ambre vì cô còn đang mê mải đùa vui với anh chàng Igor của mình. Cô ngồi trên đùi anh ta, tôi nhìn anh ta gõ trống lên đùi cô, chính xác hơn là lên chiếc quần dài hiệu Joseph bằng sợi tổng hợp màu hạt dẻ mà tôi cho cô mượn, cảnh tượng thật nực cười hết sức.

22h. Tôi ra đứng cửa sổ, một vài chiếc ô tô lao vụt qua, tôi gọi lại cho anh ta. Lần này phải để lại tin nhắn mới được.

- Em đây, đã mười giờ rồi và các khách mời của em đều đói meo cả, em muốn biết anh còn ở xa không. Được rồi, bọn em đi ăn đây... Em hy vọng mọi chuyện ổn.

Hai tiếng sau, chẳng thấy Thomas, chẳng thấy em gái anh ta cũng chẳng thấy cú điện thoại nào, chẳng thấy gì hết.

Sau thủ tục cần thiết: đám phụ nữ thì xuống bếp nói chuyện yêu đương còn đám đàn ông thì ra phòng khách nói chuyện tình dục, tôi phải nhìn thẳng vào sự thật: anh ta sẽ không tới.

- Cậu có muốn tớ ở lại không? Léa hỏi.

- Không, sẽ ổn thôi. Hẳn có chuyện gì đó xảy ra, chắc chắn phải có lời giải thích chứ. Mai tớ sẽ xem xét.

Tôi phải nói chuyện với Daniel mới được, tôi thấy hơi phiền khi cậu ấy cho cô bạn gái leo cây rồi lại chẳng được gì...

- Ôi chẳng quan trọng gì đâu, tớ sẽ gọi lại cho cô nàng. Đó là lỗi của tớ mà, lẽ ra tớ không nên hủy hẹn. Cậu biết đấy, tớ quen bắt cá nhiều tay cùng lúc rồi, bởi vì bao giờ cũng có một con trượt khỏi tay ta mà ta không hiểu tại sao nên cần phải dự trữ. Cậu cũng nên làm tương tự.

Julien ôm hôn tôi triu mến, ít ra cậu ấy cũng chịu nhận những câu xỏ xiên của mình được một tiếng đồng hồ rồi; đám phụ nữ giúp tôi dọn dẹp rồi tắt cả ra về.

Còn lại một mình, tôi dọn dẹp nốt và cố nghĩ những điều tích cực, suy cho cùng bữa ăn cũng thành công và dù đồ ăn toàn là những thứ mua sẵn ở cửa hàng Picard nhưng mọi người ai nấy đều hài lòng cả. Tôi gói nhanh thức ăn thừa lại, chúng làm tôi nhớ đến hai người vắng mặt, sau đó tôi uống hết toàn bộ rượu thừa trong các cốc để tâm trí mình rồi tung lên và chắc chắn là mình buồn ngủ.

Tôi đi ngủ, thật kỳ lạ là tôi chẳng nghĩ ngợi gì và vừa lịm đi vừa tự hỏi sao trong tủ lạnh thì sáng còn ở quầy đông lạnh thì không.

Thế đấy J. ạ,

Đó là tất cả những gì cậu nên biết về câu chuyện của tớ, bởi phần còn lại chẳng đáng kể chút nào, nhất là vì cậu cũng đoán được rồi. Dĩ nhiên Thomas đưa ra lời xin lỗi quen thuộc kiểu như gặp mấy thằng bạn cũ cùng

cô em gái và bỏ quên điện thoại ở nhà. Kể từ đó trở đi mọi thứ chỉ còn là một chuỗi hy vọng và thất vọng.

Mới tối trước còn là người tình dịu dàng đằm đuối, ngày hôm sau đã trở thành người nào đó lạnh lùng tìm đủ cách né tránh. Cậu biết kiểu nhân vật này rồi đấy, thậm chí tớ còn dám cá là cậu từng giao du với nhiều người trong số họ nữa kia. Quan hệ với họ chẳng khác nào cố nhảy điệu valse với một người nhảy cha cha cha. Cậu cứ quay cho tới khi chẳng còn thấy gì xung quanh còn anh ta lại tiến một bước về phía trước hai bước về phía sau.

Mỗi khoảnh khắc trải qua cùng Thomas lại mang đến cho tớ cảm giác mình là duy nhất; rồi anh ta đi về và nói với tớ “Hẹn gặp lại em”, tớ tự trấn an bằng cách nghĩ đến cách anh ta ôm tớ khi ngủ. Tớ đếm từng giây một cho tới buổi hẹn hò tiếp theo, trong khi với anh ta tháng ngày cứ êm ả trôi như không vậy.

Anh ta thoải mái tự nhiên nhất là lúc bọn tớ chia tay.

Nên mỗi lần gặp lại, hẳn nhiên là giữa bọn tớ mở ra một vực thẳm; và tớ phải vội vã lấp đầy cái vực thẳm ấy bằng sự miệt mài của một con kiến nhỏ.

Vở kịch múa giữa bọn tớ kéo dài chẳng bao lâu, nhưng tớ thực sự thích nó, và tớ phải mất hàng tháng trời để chấp nhận thực tế là mọi chuyện sẽ chẳng tiến triển.

Rồi tớ gặp Vincent, một người khác hẳn.

Nói đến Vincent, anh chồng chết tiệt này gọi cho tớ lúc 9h và bảo đang tới, thế mà sắp nửa đêm rồi vẫn chưa thấy anh ấy đâu. Tớ đã gọi vào di động của anh ấy nhưng chỉ có hộp thư thoại trả lời. Tớ đang vừa tức giận vừa lo lắng đây.

Tớ sẽ đi ngủ và cố gắng ngủ được.

Hẹn cậu ngày mai.

A.

Ariane bạn yêu quý,

Chuyện của cậu làm tớ phát rồ mất. Hay đúng hơn là những câu chuyện của cậu. Chúng ta cùng quên gã họa sĩ đó đi nhé, vì cậu không kết hôn với gã mà đã kết hôn với Vincent! Nếu biết ít đàn ông hơn hẳn tớ sẽ tự nhủ cậu chẳng biết chọn người gì cả. Nhưng thực tế thì họ giống nhau cả thôi.

Tại sao họ lại vô trách nhiệm và ích kỷ thế nhỉ? Đây là chưa kể đến cái đám chưa trưởng thành nhé.

Tớ hy vọng lúc tớ đang viết cho cậu thì cậu đã nhận được lời xin lỗi và giải thích hợp tình hợp lý, nhưng lẽ nào thế! Cái kiểu làm cậu phải đợi chờ mà không thèm gọi lại này là thế nào nhỉ!

Trong lúc viết ra những lời này, phần nhạy cảm nhất trong tớ tra hỏi tớ và nói với tớ rằng Vincent hẳn có lý do chính đáng. Nhưng cái phần đã vỡ mộng trong tớ lại nổi dậy và hét lên với phần kia (hơi to vào tai trái tớ):

KHÔNG THỂ BÀO CHỮA ĐƯỢC CHO CÁI KIỂU CƯ XỬ NÀY!!!

Phần dịu dàng bên trả lời phải kiên nhẫn và chờ đợi lời giải thích chứ; phần kia liền làm nó tắt đài bằng những ngôn từ tớ không dám nhắc lại với cậu.

Tớ đau đầu quá.

Giá mà anh ấy chịu gọi điện bảo anh ta bận hay sao đó. Nhưng đằng này chẳng thêm xi nhê gì, dù chỉ để báo trước với cậu, chỉ để vờ như đang hơi cân nhắc thôi...

Tớ nghe thấy cụm “Đồ đê tiện!” phát ra từ phần điên cuồng vang lên trong tai trái của tớ.

Tớ dờ hơi mất rồi. Cậu sẽ phải chăm lo cho sức khỏe tinh thần của các con tớ thôi.

Mình đổi chủ đề nhé: tớ cũng vừa trải qua một buổi tối chết tiệt và tớ hy vọng kể nó ra sẽ giúp cậu cảm thấy được an ủi.

Cuộc hẹn thứ 245 trong năm. Lần này bà mối là một cô bạn của anh tớ.

Steve, ba mươi tám tuổi, vừa chia tay bạn gái được bốn tháng và đang rất trầm uất. Anh ta làm công việc tuyển dụng qua mạng và làm việc tại nhà. Tớ hẹn anh ta ở quán bar của khách sạn Royalton và nhận ra anh ta ngay khi đi qua cửa. Cao lớn, tóc tai bù xù, mũi quá khổ, vẻ rất thoải mái kiểu Jerry Seinfeld. Điểm trừ cho khiếu hài hước. Bọn tớ nói chuyện và anh ta bảo công việc của anh ta chẳng đòi hỏi phải đi đâu cả nhưng anh ta không lấy thế làm phiền. Tất cả những gì anh ta muốn là kiếm được đủ tiền để lấy vợ, có con rồi chuyển đến định cư ở một vùng ngoại ô nào đó quanh New Jersey. Nghe cũng thú vị đấy chứ?

Nhưng đây mới là phần hay nhất này: anh ta thích đi chợ ở siêu thị vì anh ta có thể so sánh được giá cả và mua được các sản phẩm khuyến mại. Điều anh ta thích hơn hết thấy là những cửa hàng lớn trong mùa giảm giá. Anh ta không thích xếp hàng, nhưng đánh giá cao bầu không khí căng như dây đàn... Chắc cô bạn của anh trai tớ nghĩ bọn tớ sẽ hợp nhau... Tớ biết

mình nông cạn hơi hợt nhưng xin Chúa thứ tội, ít ra tớ cũng lịch thiệp trang nhã lắm chứ bộ.

Chưa hết đâu: trong lúc tớ ngồi nghe anh ta luyên thuyên rằng điều đó không thể tệ hơn được đâu thì cửa mở và ai đang bước vào kia chứ? Fred, bồ cũ của tớ cùng cô bạn gái cao lớn của anh ta, cái cô nàng mà anh ta quan hệ rất mập mờ ấy. Họ bước đi tay trong tay và tiến về phía nhà hàng; đó là tất cả những gì tớ nhìn thấy vì tớ chết sững như trời trồng. (Tớ chết sững như trời trồng còn vì cả hai người họ cùng mặc măng tô đen, điều làm tớ liên tưởng đến các sĩ quan phát xít. Thế là tớ hình dung ra mình là một nữ anh hùng đang trên đường chạy trốn. Tớ thích kiểu kịch bản thế này lắm, nó giúp tớ giảm bớt cái bi kịch cá nhân nho nhỏ mà tớ phải chịu đựng.)

Có nói với cậu rằng tớ tin họ sống cùng nhau thì cũng vô ích.

Tớ bị sốc toàn tập. Tớ thấy đau bụng, nhưng cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên. Cậu có tưởng tượng được là sau khi bọn tớ chia tay, rất nhiều bạn bè kể với tớ rằng trong các bữa tối hoặc các buổi ăn uống lễ lạt, cô ta luôn thích thú nêu tên tớ ra, đột ngột nêu như vậy. Chỉ để thỏa mãn cái thú được nhìn anh ta giật mình. Cô ta gào lên: “Justine!” và vẻ mặt anh ta bèn thay đổi. Thật nực cười. Quả vậy.

Tớ thì thấy đau bụng mà tên khốn ngu ngốc trước mặt lại tiếp tục nói với tớ về tuần lễ Âm thực Mexico.

Tớ nghĩ mình xứng đáng nhận giải thưởng chiến sĩ tử vì đạo của năm. Nhưng tớ sẽ không phàn nàn đâu, hứa đấy, vì tớ sợ rốt cuộc cậu sẽ tống tớ vào Căn phòng Tra tấn mất.

(Có lúc tớ cũng tự hỏi liệu từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ tớ đã từng vào đó chưa...)

Ngoài ra thì cậu bạn David của tớ vẫn không ngừng gọi cho tớ để rủ tớ đi chơi, và tớ rất thích thú chuyện gạt cậu ta ra lề. Tớ bảo cậu ta là tớ bạn khủng khiếp trong khi tớ rảnh rang ngủ đông giữa các cuộc hẹn hò thể thảm. Tớ là đứa dối trá, thật tẻ. Nhưng cậu biết quy luật rồi đấy: cậu càng thờ ơ thì người ta càng quan tâm đến cậu.

Tớ hy vọng cậu đã giải quyết xong vụ Vincent mà không phải quá lo buồn. Nếu cậu cảm thấy căng thẳng thì hít thở sâu nhé.

Hít vào. Thở ra. Lời khuyên của một chuyên gia đấy. Do Thái độc thân và ba mươi tuổi: căng thẳng là chuyên môn của tớ.

Ôm hôn cậu,

Justine

TB: cậu bảo Hoàng tử Bạch mã đang chờ đợi tớ á? Tốt hơn hết anh ta nên đi tìm tớ thay vì ngồi chờ tớ như một kẻ xuân ngốc! Nếu anh ta không năng động hơn được thì anh ta thất bại là cái chắc.

J yêu quý,

Không có chuyện tớ tống cậu vào Ngôi nhà Tra tấn đâu, tớ thèm nghe những câu chuyện của cậu lắm và chính tớ mới là người đáng bị phạt chứ. Tớ ấy mà, tớ phàn nàn ít không phải vì tớ thánh thiện gì đâu, mà đơn giản là vì tớ lúc nào cũng nghe thấy bà tớ bảo: “Ta càng phàn nàn thì Chúa càng kết tội ta sống già nua hơn.”

Anh chàng Steve của cậu đúng là có một không hai: đi siêu thị, so sánh giá cả rồi phát rồ lên vào mùa giảm giá... Cái thứ điên cuồng dành cho các cửa hàng lớn những ngày đông nghẹt là gì vậy? Gã đó hẳn phải là một kẻ biến thái, tớ tin chắc gã lợi dụng đám đông để sờ soạng tất cả những gì cử động. Tệ nhất là gã lại còn đi kể với cậu ngay cuộc gặp đầu tiên, tớ tự hỏi liệu gã có giữ bí mật nào để tâm sự lúc ngủ nghề không chứ...

Tớ biết rõ cái kiểu đau bụng mà cậu gặp phải khi nhìn thấy Fred đi cùng bạn gái anh ta. Tớ đã chán ngấy mấy kiểu hẹn hò chỉ mang lại cảm giác bị thương ở bất cứ thời điểm nào này lắm rồi. Trong vòng chưa đến một giây và ta cảm thấy mình hoàn toàn bị xáo trộn, như khi ta tỉnh giấc sau cơn ác mộng vậy. Nhưng tớ không muốn tra tấn họ. Có thời tớ từng giành được bằng tiến sĩ về tình bạn yêu đương, (tớ giành được tấm bằng này cùng những lời ngợi khen của ban giám khảo đấy), tớ biết đây là một lĩnh vực khó nhằn và tớ chẳng có tư cách nào mà phán xét họ cả. Đó là tại bộ phim Khi Harry gặp Sally, nói thật là nó khiến tớ bối rối. Và lại, tớ tin chắc kiểu chuyện bạn bè sinh ra vì nhau này luôn có ảnh hưởng to lớn đến cái vô thức tập thể.

Dù sao thì tớ cũng tuyên bố mở cửa Căn phòng Quên lãng và gửi họ đến đó ngay tắp lự, nhưng căn phòng này không ở Michigan đâu mà ở đâu đó trên đất nước New Zealand.

Tớ sẽ không để cậu phải đợi thêm nữa đâu, dưới đây là câu chuyện về cuộc đời vẻ vang của tớ.

Có thể tóm gọn trong bốn dòng: V về nhà lúc mười hai rưỡi đêm; sau cú điện thoại của anh ấy, đám bạn cùng văn phòng anh ấy đến nói với anh ấy chuyện gì đó và anh ấy hy sinh cả phần còn lại của buổi tối để cố giải quyết cho xong. Anh ấy say sưa làm việc tới nỗi quên gọi cho tớ và rồi không nhận ra máy mình hết pin. Có thể thôi.

Chào mừng cậu đến với thế giới hôn nhân.

Sáng nay tớ lại lê bước đến cửa hàng và phiền não suốt ngày trời.

Rồi Bérénice gọi cho tớ để thông báo cô nàng sắp đính hôn.

Tớ buộc phải lắng nghe cô nàng huyền thuyên suốt một tiếng đồng hồ chuyện về nhả cưới của cô nàng, chuyện bố mẹ cô nàng vui sướng thế nào (bà cô tớ luôn tin rằng con gái mình sẽ kết hôn với một cựu sinh viên tài chính hay một bác sĩ phẫu thuật, nhưng Jonathan lại “chỉ” là nhân viên môi giới bảo hiểm; song rốt cuộc cô ấy cũng như tất cả mọi người: khi Bérénice ba mươi tuổi, cô ấy tự thấy các tham vọng của mình giảm xuống). Rồi cô nàng nói với tớ về bữa tối đầu tiên sắp diễn ra nhằm ăn mừng sự kiện; phải, dự kiến sẽ có rất nhiều tiệc tùng, tớ tự hỏi lúc cưới nữa thì con số ấy sẽ lên đến bao nhiêu...

Nghe cô nàng nói chuyện, tớ đã phá vỡ kỷ lục xì trét của chính mình nhưng lại quên không hít thở sâu như cậu khuyên vì tớ còn mãi ngẩn không cho mình hết lên với cô nàng là cảm cái mồm lại. Dĩ nhiên, giọng nói trong tai phải của tớ khuyên tớ vượt qua tất cả mấy chuyện đó, nhưng giọng nói bên tai trái lại nói: tớ sẽ xử lý cô nàng trong Căn phòng Tra tấn.

Vài giờ sau, tớ nhận được một bó hoa kèm tin nhắn của Vincent: “Xin lỗi em vì chuyện tối qua.”

Tớ cảm thấy cậu đang nổi giận và sự thật là tớ đồng ý với cậu: anh ấy cư xử quá ư hời hợt và lời xin lỗi của anh ấy là thí dụ; nhưng biết làm gì bây giờ?

Dù sao thì cũng có một người khác được hạnh phúc: cô bạn Ambre của tớ.

Trên đường về nhà với tay bồ mới (mà cô ấy mới quen tám ngày nay!), cô ấy đã được anh ta ngỏ lời cầu hôn...

Tớ thấy thế thật lạ, gần như là đáng lo ngại ấy, nhưng cô ấy sung sướng phát điên khi kể lại với tớ tới mức tớ không muốn làm cô ấy mất vui. Dù sao tớ cũng đã khuyên cô ấy nên sống chung vài tháng đã rồi hẵng lao đầu vào. (Tớ rất khôn khéo mà, không như Léa đâu, phải cô ấy là cô ấy sẽ chỉ đơn giản nói rằng hãy ngừng trò nói nhảm đi ngay.)

Ừm, sau toàn bộ những cảm xúc này, tớ phải trấn tĩnh lại bằng cách dọn dẹp tủ quần áo mới được.

Hẹn sớm gặp cậu,

A.

Ariane yêu quý,

Tớ vừa ăn ba lát bánh mì phết pho mát và nước quả đông, cạnh tớ lúc này có một cốc cà phê và cuối phòng là ti vi đang bật. Chẳng phải cách hay nhất để bắt đầu một ngày Chủ nhật ư?

Nhưng không, bởi cậu đang hiện diện, đâu đó bên kia bức email này.

Cậu có lý, tớ nổi khùng lên khi biết lời xin lỗi của Vincent, nhưng cậu đã để anh ấy làm vậy nên tớ chẳng còn gì để nói nữa.

Thế là Bérénice đính hôn nhĩ... Dù không quan tâm nhưng cậu cũng cố mà mừng cho cô nàng. Cứ tin tớ đi, tớ khổ sở lắm mới viết được ra như vậy

đấy nhưng việc này nằm trong tiến trình nhượng bộ. Tớ thì lẽ ra tớ nên mừng cho Fred và bạn gái anh ta. Được rồi, đồng ý, tớ đang lạm dụng ngôn từ, mừng cho họ thì đúng là hơi quá. QUÊN ĐI. Phải bắt họ biết xử trong Căn phòng Quên lãng. Cậu có lý, đó là nơi mơ ước dành cho những kẻ bị đầy ải của chúng ta bởi chừng nào họ còn ở trong Căn phòng Tra tấn thì chừng đó họ vẫn khiến chúng ta bức tức. Những người bị chúng ta tống vào Căn phòng Quên lãng sẽ chẳng ảnh hưởng đến chúng ta được nữa. Dù vậy thì New Zealand dường như là xứ sở quá xinh đẹp. Nên thay vì bị tống đến đó, tớ nghĩ họ phải bị đưa vào quỹ đạo của một nơi Không Có Gì.

Một nơi Không Có Gì cực kỳ tĩnh lặng.

Tớ hy vọng cậu đã xếp sắp đồ xong. Cậu mà nhìn thấy tủ quần áo của tớ thì tớ tin chắc cậu sẽ choáng luôn. Năm mười bảy tuổi tớ từng làm việc ở cửa hàng Benetton vào mùa hè nên đã học được cách gấp quần áo. Tủ của tớ chất đầy áo len chui đầu, sơ mi và áo phông, tất cả đều được gấp đều ra đây và xếp theo màu sắc và kiểu cách. Tớ là người ngăn nắp sạch sẽ và tớ rất lấy làm tự hào. Quần áo của tớ đều là những thứ rất cơ bản. Cách đây khoảng chục năm, một cô bạn gái đã truyền cho tớ khái niệm sắm đồ hợp lý của cô ấy: ta có thể tiêu một khoản tiền nào đó mỗi lần mua một bộ đồ kinh điển, nhưng nên tiêu ít tiền thôi khi mua những bộ đồ thời trang. Nghề của tớ buộc tớ phải mặc theo phong cách tương đối bảo thủ nên tủ quần áo của tớ cũng nhiều đồ khá kinh điển, dù vậy tớ cũng không cho phép mình được chi quá tay cho những đôi giày đẹp đẽ. Lần tiêu xài vung tay quá trán gần đây nhất của tớ là một đôi hiệu Manolo Blahnik da kỳ đông. Tuyệt đối tuyệt vời.

Tớ mới mua hôm qua đấy, để bù đắp cho một ngày kiệt quệ.

Buổi sáng, Chris rủ tớ đến thử tập ở một câu lạc bộ thể dục mới. Tớ không biết mình bị làm sao nữa mà lại nhận lời không chút đắn đo. Tập

được mười phút thì tớ tin chắc mình sắp chết tới nơi. Như đã có lần nói với cậu đấy, tớ chỉ thích môn co duỗi thôi. Chứ còn chỗ này, vừa tới thôi tớ đã nhể nhại mồ hôi rồi: ở đây người ta chỉ có nhảy, chạy, cử động loạn xạ. Bài tập mang tên “tim”, người ta chọn cái tên này vì nghĩ nó dịu dàng đối với những người bị bệnh tim nhưng tớ lại nghĩ rằng trên thực tế, nó được dành cho các vận động viên quyết định sẽ trở thành người bị bệnh tim.

Tớ cũng không biết tại sao mình lại sống sót nữa.

Lúc ra về tớ gặp một người bạn của anh trai tớ; tớ đã hơi hơi quyết tâm không đổ rồi nhưng vì thấy anh ta dễ thương quá thế nên tớ lại đi ăn sushi với hai người họ. Tớ thích uống saké lắm, nhưng vào lúc mười hai rưỡi trưa thì chẳng tốt tý nào. Rồi anh trai tớ ra về còn anh bạn anh ấy rủ tớ đi dạo trong công viên. Chân tớ vẫn còn run lắm nhưng tớ sung sướng nhận lời ngay. Bọn tớ đi bộ ba tiếng liền, nói với nhau cả đồng chuyện, rồi đột nhiên anh ta xem giờ và bảo tớ: “Anh phải về đây, vợ sắp cưới của anh đang đợi anh.”

ANH KHÔNG THỂ NÓI ĐIỀU ĐÓ SỚM HƠN ĐƯỢC SAO HẢ KẼ ĐẦN ĐỘN?...

Tớ không biết liệu cậu có nhận thấy không: nhưng tớ cứ như nhân tình của đám đàn ông ít giao du xã hội ấy.

Đó chính là lúc tớ quyết định làm một vòng quanh cửa hàng Bergdorf. Và tớ đã mua một đôi giày.

Buổi tối, tớ quá đau khổ để có thể đi chơi được nên tớ ở nhà. Một cô bạn ghé qua, cô ấy còn ở trong tình cảnh tồi tệ hơn tớ. Đã tám tháng nay cô ấy cố cắt đứt một mối quan hệ bắt đầu cách đây chín tháng rồi và giờ thì cô ấy sắp khủng hoảng thần kinh.

Tớ ngủ dậy trong tình trạng mình mẩy ê ẩm, việc ngồi bên máy tính cũng chẳng giải quyết được gì (cơ từ cánh tay đến gáy tớ cứ căng hết cả ra).

Tớ sẽ hút một điếu thuốc và chắc sẽ đi ngủ lại. Tuy nhiên tớ vẫn muốn đến câu lạc bộ thể dục kia mỗi tuần một lần. Tớ điên rồi, tớ biết mà, nhưng chào mừng cậu đến nhà tớ. Đó là nơi cư trú của những kẻ điên, có điều tớ xin hứa với cậu là sẽ luôn tìm cách giúp cậu được thoải mái.

Tớ rất nóng lòng muốn biết “V” của cậu được tha thứ như thế nào. Dù sao thì tớ cũng hy vọng cậu đã trò chuyện ngon lành với anh ấy để anh ấy hiểu cách cư xử của anh ấy khó chịu ra sao.

Không phải để làm cậu căng thẳng đâu nhưng sáng nay lúc ngủ dậy, điều đầu tiên tớ làm là nhìn xem cậu đã viết cho tớ chưa. Nhưng cậu đừng cảm thấy mình phải có nghĩa vụ trả lời ngay lập tức nhé, tớ là Đức Mẹ Đồng trinh Nhẫn nại mà. Dù sao thì tớ đã chờ ba mươi hai năm nay để một ước mơ giản đơn trở thành hiện thực rồi.

Hôn cậu thăm thiết,

Justine

TB: Anh ấy tặng hoa gì thế?

J yêu quý,

Đức Mẹ Đồng trinh Nhẫn nại, danh hiệu mới đẹp làm sao, nhưng với tớ thì trước hết cậu là Nữ hoàng của những kẻ khổ tâm.

Tớ là người để mặc người khác làm gì thì làm ấy hả? Có thể cậu có lý đấy, nhưng tớ không bị (chưa bị) lạm dụng thế xác đâu!

Tớ tự hỏi cậu đã bắt bản thân phải chịu loại nhục hình nào, và tớ hy vọng cậu có chữa lại chút thương xót cái cơ thể bé nhỏ đau thương tội nghiệp của cậu.

Cậu cũng vậy, cũng xứng đáng được nhận hoa. Hoa V tặng tớ là hoa hồng, một bó đủ các loại màu sắc, đẹp lắm.

Căn phòng Quên lãng đặt tại một nơi Không Có Gì hết sức tĩnh lặng quá là một nơi hoàn hảo. Tớ đồng ý với cậu: đó sẽ là điểm đến tiếp theo từ Căn phòng Tra tấn; chúng ta có thể tổng toàn bộ những người tình cũ, gia đình và tất cả những con người độc hại vào đó một khi vết thương trong chúng ta đã được chữa lành.

Cậu với tớ còn một điểm chung nữa: tớ cũng vậy, cũng làm việc ở một cửa hàng áo len chui đầu nơi tớ nhiệm phải virus gấp đồ. Buồn thay, vì cái tủ nào của tớ cũng đầy ắp nên các chồng quần áo trong đó chẳng bao giờ được ngăn nắp như tớ muốn cả. Tớ không xếp quần áo theo màu mà theo mẫu (cổ chữ V, cổ lọ, áo gi lê) và theo nguyên liệu may (len, móc...).

Đây chắc chắn là phần trao đổi thú vị nhất trong số các thư từ giữa chúng ta!

Tớ vừa thở dài vừa nghĩ về chứng bệnh thần kinh chung của bọn mình: phần thì tớ thấy rất vui, phần tớ lại không thể ngăn nổi mình tìm xem đâu là khía cạnh tiêu cực của điều đó.

Trong khi chờ đợi thì phải nói là tớ rất thích câu khẩu hiệu của cậu: “Tớ là người ngăn nắp sạch sẽ và tớ rất lấy làm tự hào”. Thậm chí có lúc tớ còn

định thêu nó lên vỏ của cái gối mà tớ đang làm cho cậu để cậu có thể thay cái vỏ gối ếch nhái. Nhưng tớ tự nhủ cái gối ấy mà được đặt lên giường thì vào ngày mà chàng Hoàng tử Bạch mã, cái anh chàng ngốc nghếch thờ ơ ấy, bước vào phòng cậu và nhìn thấy nó, nó có thể sẽ gây ngượng ngịu lắm.

Khái niệm “sắm đồ hợp lý” của cậu làm tớ nhớ đến mẹ tớ và khẩu hiệu của bà: “Tôi không có tiền để mặc đồ rẻ”. Dần dần tớ cũng làm theo được sau nhiều năm trời toàn mua quần áo theo mốt, những bộ đồ mà ngay năm sau tớ đã thấy xấu kinh lên được và một phần trong số đó vẫn còn đang tiếp tục chất đống trong tủ quần áo của tớ.

Có tiếng chuông cửa... Mẹ kiếp! Họ không thể để chúng ta yên được sao?

Chào cậu

A.

TB: tớ không thể tin nổi mình lại có một cô bạn thích nước quả đông.

TTB: tớ không thể tin nổi mình lại có một cô bạn thích giày hiệu Manolo Blahnik VÀ nước quả đông.

Tôi ra mở cửa và người bấm chuông là Ambre đang đầm đìa nước mắt.

- Hết rồi!

Cô ấy đổ gục vào lòng tôi. Mất một lúc tôi mới kéo được cô ấy về phía tràng kỷ, đưa cho cô ấy một hộp giấy ăn và chờ cô ấy bình tâm lại.

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi không biết, tôi không hiểu gì hết... Toàn bộ những ngày vừa qua giống như thiên đường vậy. Thế rồi tối qua, anh ấy lại nói về tương lai của bọn tôi. Tôi không biết thế nào nữa, bọn tôi quành sang chuyện hợp đồng hôn nhân. Và anh ấy bảo tôi là ngay ngày mai anh ấy sẽ lo việc này. Anh ấy ra về rồi khoảng ba giờ sáng, lúc tôi đang ngủ say như chết thì điện thoại đổ chuông. Máy trả lời tự động lên tiếng trước khi tôi nhắc ống nghe và tôi nghe thấy tiếng anh ấy hét lên: “Cô điên hay sao thế! Tôi mới là người giữ bọn trẻ!”

Cô ấy ngừng lời và lại òa lên nước nỡ.

- Mấy lời mê sảng đó là gì vậy?!!! Bây giờ các cậu cần nói chuyện hợp đồng hôn nhân để làm gì?

- Cả hai đứa tôi đều rất sợ ly hôn...

- Đó đâu phải lý do! Lại còn giữ bọn trẻ nữa chứ... Sao không ghi luôn cả chuyện trợ cấp ăn uống cho rồi? Các cậu điên thật đấy! Cả hai cậu!

Rồi tôi ngồi im, chuyện cô ấy kể vô lý tới nỗi tôi chẳng biết phải nói gì thêm. Nhưng những tràng nước nỡ của Ambre buộc tôi phải lên tiếng.

- Được rồi. Thế còn hôm nay?

- Hôm nay chẳng có gì cả! Không chút tin tức! Sáng nay tớ đã gọi cho anh ấy, tớ đã nhắn tin cho anh ấy nhưng anh ấy cũng chẳng thèm gọi lại. Thế là hết, tớ chắc chắn đấy.

- Tớ hy vọng rằng thế là hết! Cậu không thấy anh ta là kẻ bệnh hoạn à?

- Tớ không biết, cho tới ngày hôm qua anh ấy vẫn còn tuyệt vời thế cơ mà! Có lẽ tớ cũng không ra gì...

- Đúng là cậu không ra gì khi nghĩ anh ta là người đàn ông của đời cậu! Nghe này, ngay từ đầu mọi chuyện đã kỳ cục rồi. Tớ rất muốn tin vào tiếng sét ái tình, nhưng nói chuyện cưới xin sau có vài ngày quen nhau thì cậu phải thừa nhận là quá nhố nhăng đi! Giờ lại còn cả hợp đồng hôn nhân nữa chứ...

Ambre không trả lời và tiếp tục khóc rầm rức, giấu mặt trong mớ tóc bù xù.

- Ambre, cậu bình tĩnh lại và nghĩ kỹ đi. Rồi cậu sẽ đồng ý với tớ. Nếu anh ta gọi lại cho cậu, cậu phải bảo là cậu không muốn gặp anh ta nữa. Tớ nói nghiêm túc đấy, gã đó cư xử chẳng bình thường gì cả, mọi chuyện có thể kết thúc tồi tệ lắm.

- Thì nó đã kết thúc tồi tệ rồi mà.

Dần dần cô ấy cũng bình tĩnh lại, thừa nhận rằng mọi chuyện tiến triển quá nhanh và trong thâm tâm cô cũng khó mà tin nổi.

- Nhưng cậu biết gì không? Tớ nghĩ đến mẹ cậu. Và đến những gì bà nói với cậu khi bà đi Achentina. Cậu bảo bà rằng việc bà đi Achentina là ngu ngốc, bà bèn trả lời: “Đúng vậy, nhưng một vài sự ngu ngốc lại rất đáng làm.”

Sau khi hết bất ngờ vì biết mẹ tôi đang trở thành hình mẫu cho nhân loại, tôi cũng phần nào vực dậy được tinh thần cô bạn tôi.

Nhưng lúc cô kết luận rằng trên đời luôn tồn tại điều gì đó khắp khiêng và rằng cô chẳng còn tin chuyện đó nữa thì đúng là tôi thêm lần nữa cảm như hèn chẳng biết phải đáp lời thế nào.

Ariane yêu quý,

Ừ, sao họ không chịu để chúng ta yên nhỉ?!

Tớ đã cố viết cho cậu cả ngày nay nhưng tớ không ngừng bị khách hàng làm phiền.

Thế là tớ về nhà muộn, thời gian này tớ làm thêm giờ nhiều đến khó tin. Máy tính ở văn phòng đã bị thay nên tớ phải lập bảng kiểm kê trên một chương trình mới.

TỚ CHÁN NGẤY ĐẾN TẬN CỐ RỒI!

Tớ tận dụng chuyện này để xin anh tớ tăng lương cho tớ. Ông ấy mỉm cười ngây ngô rồi chẳng trả lời gì. Tớ chờ đúng thời điểm để nhắc lại chuyện với mẹ tớ. Ở nhà tớ ấy mà, mỗi quyết định đưa ra phải nhận được đủ ba ý kiến: của bố tớ, mẹ tớ (bố mẹ tớ sống và làm việc cùng nhau mà không bao giờ nói chuyện với nhau, thế mới siêu chứ) và Chris. Tớ phải nói

rõ là nếu bố mẹ tớ đồng ý mà Chris phản đối thì bố mẹ tớ sẽ nghiêng mình trước thiên tài phán đoán của anh ấy và sáng kiến (do tớ đưa ra) sẽ bị lãng quên tức khắc.

Đúng là lạ thật, tớ rời nhà bố mẹ năm hai mươi lăm tuổi vì tớ không chịu nổi tính họ và muốn được độc lập. Rồi tớ phạm phải sai lầm là đồng ý làm việc cho họ, lúc đến chỗ làm, tớ bị phụ thuộc vào Chris, người còn loạn tính cách hơn cả bố mẹ tớ.

Đó là một dạng hôn nhân, nhưng chẳng có tình dục mà chỉ có sự phẫn nộ của ba mươi năm sống chung. Tớ không biết điều gì khiến mình lao đầu vào tình cảnh khổ cực này.

Cậu biết đấy, các anh tớ luôn sống sót được theo những quy luật của riêng họ. Chris là ngôi sao. Ông anh tớ nắm trong tay toàn bộ quyền lực, cả gia đình đều tôn trọng ông ấy (Chúa mới biết tại sao), nếu ông ấy bảo nhảy lên là tất cả bọn tớ sẽ phải nhảy lên. Tớ công nhận là ông ấy duyên dáng, nhạy cảm, hào phóng và hài hước.

Ông ấy nấu ăn cực ngon và biết cách phối đồ cực đẹp. Nhưng ngoài những thứ đó ra thì ông ấy là một gã tài tử lười chảy thây không bao giờ thò mũi mặt đến văn phòng trước 11h và hiếm khi tan làm sau 17h. Có điều hiển nhiên là chỉ có tớ lấy thế làm phiền.

Ông anh thứ hai của tớ thì đúng là một đứa con ở giữa điển hình nên lúc nào cũng cần được quan tâm hơn nữa. Ông ấy rất đẹp trai: cao lớn, lực lưỡng, tóc nâu, mắt xanh lơ... Và suốt ngày ru rú xó nhà. Ông ấy rất khép mình và chẳng có chút tham vọng nào dù là nhỏ nhất. Và lại điều đó cũng khiến bố mẹ tớ an lòng vì lần duy nhất trong quá khứ ông ấy khiến bố mẹ tớ để ý là với tư cách kẻ phạm tội.

Và rồi có Justine nữa, người mà nói gọn trong một từ là luôn biết cách chăm sóc bản thân. Có lẽ tớ mạnh mẽ và biết điều hơn các anh tớ, tớ lại còn chăm chỉ hết mẹ tớ nữa. Nhưng tớ có được sự nhạy cảm của bố tớ, điều khiến tớ không thể nghiền nát được tất cả mọi người tớ gặp trên bước đường đời.

Giờ thì tớ không chịu nổi nữa rồi. Nếu mẹ tớ không chịu tăng lương cho tớ, tớ nghĩ mình sẽ mở thêm lão khoa trong Ngôi nhà Tra tấn mất.

Tớ sắp đi ăn tối với một cô bạn cũ. Bọn tớ từng là thành viên một câu lạc bộ đọc sách. Tớ tham gia câu lạc bộ đó không lâu vì chỉ riêng mấy cái thời hạn phải đọc xong cuốn sách này hay cuốn sách kia đã khiến tớ lo âu khủng hoảng rồi. Đó đâu phải lỗi của tớ, tớ bị HST (Hội chứng Suy giảm Tập trung) đấy chứ. Tớ luôn chuyển từ chủ đề này sang chủ đề khác và quên nhiều điều. Tớ yêu căn bệnh này, nó là cái có yêu thích của tớ cho... mọi việc.

Và là sự luyện tập tốt cho căn bệnh Alzheimer.

Tớ đi đây, hôn cậu.

Justine

TB: tớ đã mơ thấy ác mộng khủng khiếp về Fred và bạn gái anh ta. Không Có Gì rất tĩnh lặng rõ ràng là xa xôi quá vì mãi mà họ vẫn chưa tới đó.

TTB: Tớ đã xem phim Moulin-Rouge và rất thích. Thật lãng mạn hay đúng hơn là một phim dành cho con gái, cậu đi xem với Ambre đi (nếu cô ấy đã ngừng nói luyện thuyên).

TTTB: tớ đã quên.

Lại nữa rồi.

Lại một cú điện thoại nữa lúc 7h tối nay để khẳng định với tôi là anh ấy sẽ đến đó để ăn tối.

Lại một tối nữa ngồi trơ ra nhìn kim đồng hồ quay.

Không có chuyện hoảng sợ tưởng tượng ra cảnh tai nạn ô tô đâu. Tôi biết là anh ấy ổn.

23h, tôi phát điên phát rồ lên.

Anh ấy nghĩ cái quái gì chứ, rằng anh ấy đang ở trọ khách sạn à?

Tôi phải khóa cửa hai lần rồi để chìa khóa vào trong để anh ấy không thể về nhà mới được.

Tôi tự hỏi anh ấy sẽ phản ứng thế nào... Lại đi ư?... Nhưng đi đâu? Không phải nhà bố mẹ anh ấy, như thế thì thật xấu hổ, hay đến khách sạn? Không, thế thì quá kịch, anh ấy sẽ tìm cách xử lý thôi. Anh ấy sẽ gọi điện cho tôi bằng máy di động, tôi sẽ làm cho anh ấy tin là tôi từ chối mở cửa. Anh ấy sẽ suy sụp... Rồi tôi sẽ nói với anh ấy những gì tôi nghĩ về thái độ của anh ấy, khi nào anh ấy hiểu thì tôi sẽ mở cửa.

Giờ thì đi đọc *Jane Eyre* thôi nào.

23h30, tiếng chìa khóa lách cách trong ổ! Ổ khóa kẹt cứng. Nào, đừng có cố làm gì, anh không thể mở được đâu, hãy gọi em rồi xin lỗi một cách khàn đi.

Tôi mơ hồ mất rồi, anh ấy đang bấm chuông!

Lại thêm một bằng chứng nữa chứng tỏ sự khác nhau giữa đàn ông, những kẻ cực đơn giản, và phụ nữ, những người rất phức tạp. Trong đủ thứ kịch bản của tôi, tôi chưa bao giờ tưởng tượng ra cảnh anh ấy sẽ bấm chuông còn anh ấy thì rõ là chưa giây phút nào nghĩ đến chuyện hành động kiểu khác.

Tôi mặc kệ, tôi sẽ không mở cửa đâu.

Nhưng anh ấy đúng là điên rồ khi bấm chuông kiểu thế!

- Ariane! Mở cửa ra nào! Ngừng ngay mấy trò ngu ngốc của em lại, anh sẽ không bấm chuông cả đêm đâu đấy!

Khỉ thật, anh ấy lại còn đập cửa thình thịch nữa chứ, hàng xóm láng giềng thức giấc mất...

Tiếng chuông kêu rất to mới điên chứ, tôi thật bất ngờ khi anh ấy dám gây ồn ào như vậy.

Chết tiệt, mở thì mở.

Không thèm nhìn anh ấy, quay vào nhà rồi ngồi xuống và cắm đầu vào quyển truyện.

- Sao em đối xử với anh như thế? Anh mắc kẹt trong một cuộc họp dài lê thê và đó đâu phải lỗi của anh!

- Trong phòng họp nào cũng có điện thoại cả.

- Em chẳng biết gì cả, còn gì là tế nhị nữa nếu cắt ngang cuộc họp chỉ để gọi điện cho vợ!

- Phải, em chẳng biết gì cả.

- Nghe này, anh vừa trải qua một ngày kinh khủng, em nên tỏ ra cảm thông hơn.

- Em đi ngủ đây, anh vui lòng ngủ trong phòng khách hộ em.

- Em nói nghiêm túc đấy chứ? Được thôi, đồng ý thôi, lẽ ra anh nên gọi cho em nhưng chúng ta ai chẳng mắc lỗi...

- Lỗi của anh chẳng có nghĩa lý gì cả vì anh luôn quên chúng ngay tức khắc.

- Thế mà em lại có vẻ hài lòng khi nhắc anh nhớ lại chúng cơ đấy! Nói cho anh xem cảnh hai người cùng nhớ những chuyện giống nhau thì có nghĩa lý gì nào?...

Thế đấy, cứ ở đó mà lấu cá. Tôi khóa cửa phòng ngủ lại.

Lại nữa rồi.

J yêu quý,

Ambre tội nghiệp lại thành kẻ độc thân, gã bồ của cậu ấy đúng là điên toàn tập, tớ không chắc mình có lên được dây cót tinh thần cho cậu ấy bằng cách đưa cậu ấy đi xem một bộ phim lãng mạn không.

Ngoài ra, V vẫn cư xử không ra gì bằng cách về muộn mà không thềm hẳn trước cho tớ nên tớ đã tổng anh ấy ra phòng khách ngủ. Đó là tất cả những gì tớ có thể làm để bày tỏ rằng tớ chán ngán thế nào khi bị đặt trước việc đã rồi.

Sáng nay lúc tỉnh giấc tớ tự nhủ còn nhiều điều hay ho hơn để làm thay vì hờn dỗi và nên làm anh ấy bất ngờ. Thế là tớ chuẩn bị bữa sáng rồi mang ra cho anh ấy. Anh ấy đã bị sốc và tớ thì có thể khẳng định với cậu là anh ấy thực sự cảm thấy mình tồi tệ.

Trước khi xúc phạm cái máy tính, hãy để tớ giải thích với cậu một chút.

Cậu từng khuyên tớ phải tranh luận nghiêm túc với anh ấy, nhưng tớ đã thử rồi và chẳng có tác dụng gì hết. Lần nào anh ấy cũng hứa sẽ gọi cho tớ để rồi lại mất khái niệm thời gian ngay khi đến văn phòng.

Và viễn cảnh về một cuộc tranh luận vô bổ khác khiến tớ nản lòng.

V đã cảm ơn tớ bằng tất cả trái tim, rồi anh ấy đi gặp bạn và trong lúc tớ đang ngồi viết cho cậu thì anh ấy trở về với một bó hoa. Tớ không đủ ngây thơ để có thể tin rằng kiểu sự cố này sẽ không tái diễn nữa, nhưng hiện tại thì tớ cảm thấy rất nhẹ nhõm vì biết ngày cuối tuần của bọn tớ sẽ không bị phí phạm.

Nên nếu trong tương lai cậu muốn cãi vã với chồng con thì tớ khuyên cậu hãy sử dụng phương pháp của tớ. Khi tử tế ta có thể đạt được kết quả tốt hơn là khi cứ càu nhàu oán trách. Cả hai thái độ đều cần nhưng vấn đề là phải biết sử dụng chúng cho đúng thời điểm.

Cách đây một thời gian, tớ thấy mình chấp nhận mọi chuyện tương đối dễ dàng (định nghĩa từ “tương đối” còn khá là mập mờ). Nhưng tớ lại không chịu nhìn nhận chúng.

Và tớ tự nhủ đã đến lúc kiểm tìm giải pháp rồi.

Có lẽ cậu thấy tớ thật đạo đức giả hoặc tính toán, nhưng tớ ý thức được rằng trong thái độ của mình tồn tại chút ít mấy điều trên; nên là tớ không mấy tự hào về bản thân mình cho lắm.

Nhưng tớ không sao tìm ra cách khắc phục tình hình. Tớ chưa được chứng kiến cuộc hôn nhân nào mà ở đó người vợ lại không mất thời gian ra để cân nhắc giữa tình cảm và các chiến lược khác nhau hòng làm cuộc sống hàng ngày trở nên chấp nhận được.

Suy cho cùng, dù những buổi tối đợi chờ của tớ có thể an ủi cậu đôi chút về tình cảnh độc thân hiện nay của cậu thì mọi chuyện vẫn sẽ không vô cớ mà xảy ra.

Tớ hy vọng cô bạn cậu không thuyết phục cậu tái tham gia câu lạc bộ đọc sách; người thích khoái cảm đau như cậu hẳn sẽ nhận lời ngay chỉ với mục đích duy nhất là tạo cho chính mình niềm vui được nếm trải những khủng hoảng âu lo mỗi lần gần đến các buổi họp mặt.

Hôn cậu,

A.

TB: cậu đã được tăng lương chưa? Tớ hy vọng là rồi, tớ đã bắt đầu tiêu rồi đấy.

TTB: trước khi cậu hỏi tớ V tặng tớ hoa gì, tớ xin được trả lời luôn: mao lương. Tớ thích hoa này lắm nên anh ấy đã ghi điểm khi nhớ điều đó.

TTTB: cơn ác mộng về Fred và bạn gái anh ta là gì vậy? Để tớ nhắc cậu nhớ là tớ đã để cậu ngủ lại khách sạn Ritz với những bông hồng và tấm vé máy bay của George Clooney rồi nhé. Về phần tớ, cậu sẽ ở đó thêm một lát nữa.

Ariane yêu quý,

Thế là xong, tớ đã bắt đầu chải rửa cái máy tính. (Thật không tin nổi, những từ thô thiển cứ thoát ra khỏi miệng tớ một cách dễ dàng - lại còn duyên dáng nữa chứ...)

Nhưng tớ không hề muốn quở trách cậu đâu. Cậu đã lao đầu vào cuộc phiêu lưu mang tên hôn nhân, và như tớ thấy thì cô bạn gái nào của tớ cũng rước nợ vào thân như vậy. Nên tớ e là nếu rơi vào trường hợp của cậu tớ cũng sẽ hành xử tương tự thôi.

Dù sao tớ vẫn thích giải pháp “anh đi mà ngủ ở phòng khách” hơn sự cao thượng của bữa sáng trên (tràng kỷ) giường. Nhưng khi cưới phải một kẻ tham công tiếc việc thì ta phải chấp nhận chịu đựng hậu quả thôi.

Nói gì thì nói, tớ vẫn có cảm giác là cần phải nếm đủ mọi trải nghiệm khó khăn thì mới quyết định hành động được.

Và tớ tin là không phải vô cớ mà trên đời lại tồn tại những cảnh khổ cực, chẳng phải để giúp chúng ta nhận ra rằng còn một vài điều nữa mà chúng ta không bao giờ muốn trải qua sao?

Ngày Chủ nhật của tớ đã bị trưng dụng vì hôm đó diễn ra lễ Bar-Mitsva của cậu em họ tớ ở Long Island.

Tớ ngồi ở nhà thờ Do Thái, giữa những người khá sùng đạo này trong gia đình tớ và tớ cảm thấy mình mới lạc lõng làm sao. Tớ nhìn xung quanh, tớ cảm giác phải nhận lại những ánh mắt phản đối. Tớ nghĩ chắc mọi người

hơi sốc trước đôi giày của tớ (đôi Manolo mới may bằng vải lizac, cao mười phân, tuyệt đẹp).

Tớ không biết đọc tiếng Do Thái nên tớ không cầu nguyện. Đã nhiều lần tớ muốn học, nhưng rồi lần nào cũng bỏ dở giữa chừng. Tớ hơi hối hận về chuyện này. Thế là tớ nghĩ đến cậu, và phân vân không hiểu nếu cậu ở đây chúng ta sẽ làm gì để phá hủy cái cộng đồng dễ thương này. Thế thì thật là ti tiện, nhưng tớ không xấu hổ đâu vì đó là tất cả những gì tớ tìm ra để cảm thấy hứng thú hơn một chút với thử thách này.

Những đồ nữ trang quả là trông phát gớm, chúng bốc mùi hóa học và kiểu cách, còn quần áo thì đúng là chẳng hấp dẫn gì. Gã trai đẹp trai duy nhất là một trong số những cậu em họ khác của tớ (hai mươi tám tuổi và thực sự đẹp trai).

Tớ đã quyết định sẽ không bao giờ giống họ.

Rồi cả nhà đến nhà chú tớ ăn trưa (tớ nghĩ vợ chú ấy đang viết một cuốn sách: “Làm thế nào để phá kỷ lục cholesterol trong mười bữa ăn”).

Sau đó họ bật nhạc và dù sao thì cuối cùng tớ cũng được trải qua khoảnh khắc tuyệt vời.

Một anh bạn trẻ bật bài “Em muốn ngủ với tôi tối nay không?”, bản trong phim Moulin-Rouge, tớ đã đứng lên và khiêu vũ như một con điên. Tớ có uống vài ly rượu và rất phấn khích. Một khoảnh khắc không chút cảm giác ức chế dù là nhỏ nhất. Chỉ một khoảnh khắc mà thôi. Nhưng bàn chân mới cuồng nhiệt làm sao!

Tớ đã thấy nhiều gã đàn ông nhìn tớ. Còn mấy bà vợ của họ, những người tốn công bêu môi bài xích, thì đang cố lờ tớ đi. Suýt nữa thì tớ dừng

phất lại vì phản ứng rụt rè quen thuộc. Nhưng nhờ có rượu, hay chính xác là nhờ có những ánh mắt đàn ông kia mà tớ đã lại tiếp tục cuộc chơi.

Lúc về nhà, tớ dừng giữa đường mua đĩa nhạc phim, giờ tớ đang bật nó đây và tớ vừa viết cho cậu vừa nhảy múa quanh ghế.

Tớ cần lấy lại thứ năng lượng này để quên đi rằng phần còn lại trong ngày hôm nay đúng là khoảng thời gian hoài phí. Phí công trang điểm, diện áo quần (tớ đã làm bẩn áo sơ mi), phí thời gian, vì cả đồng kalori hấp thu qua những đồ ăn dở tệ. Hoài phí vì đã tạo cảm hứng đam mê cho những người đàn ông sẽ không bao giờ động vào mình.

Tớ đã thực sự nghĩ đến cậu, cứ như thể cậu cũng có mặt ở đó và tớ xin nhắc lại là: tớ sẽ không bao giờ sống như họ! Tớ không muốn là một trong số những người phụ nữ ấy, những người kéo lê cuộc sống bé nhỏ nền nếp kiểu nông thôn của mình, kéo lê nỗi u buồn kinh niên của mình và luôn kết thúc bằng đôi mắt thường xuyên phán xét.

(Chỉ chúng ta mới có khả năng phán xét phần còn lại của thế giới thôi, không phải sao?)

Cậu có biết cậu tham gia đến mức nào vào những trải nghiệm của tớ không? Chẳng hạn như những cuộc hẹn hò của tớ vậy: bây giờ khi tớ đến một cuộc hẹn, tớ thường dành phần lớn thời gian để tự hỏi sẽ miêu tả cho cậu buổi tối hẹn hò đó thế nào đây.

Tớ phải nói với cậu điều này, tớ tin đã đến lúc một trong hai chúng ta phải vượt đại dương.

Thực tế thì cậu tiêu khoản lương được tăng của tớ thế nào?

Ôm hôn cậu.

Justine

TB: Nếu cậu đọc thư này trước bữa tối đính hôn của Bérénice thì tớ hy vọng nó là niềm vui bất ngờ cậu nhận được. (Một nơi chốn khác để cùng Vincent khám phá chẳng?)

Nếu cậu đọc sau thì nhớ nói với tớ xem chúng ta nên quên cô nàng đi hay tiếp tục hành hạ cô nàng.

TTB: Không còn câu lạc bộ đọc sách nữa đâu, cảm ơn. Những cơn khủng hoảng âu lo của tớ còn bắt đầu trước cả khi ngày hết hạn đến cơ. Chỉ riêng việc gắng tìm ra những biểu tượng ẩn giấu và những hình ảnh tinh tế đằng sau mỗi câu chữ cũng đã khiến tớ rơi vào trạng thái cực kỳ chao đảo rồi.

TTTB: Tớ tin chắc Vincent đang cộng tác với một người bán hoa, có thể anh ấy mới mua được hoa rẻ.

Nhưng cậu thử nói tớ xem, chúng ta biết làm gì nếu một ngày nào đó anh ấy cũng trưởng thành, hay nói cách khác là một ngày nào đó anh ấy cũng nghĩ đến chuyện gọi điện báo trước cho cậu mỗi lần anh ấy về muộn? Liệu ngày đó có đặt dấu chấm hết cho những bó hoa không?

Tớ hy vọng là không. Chúa phù hộ anh ấy.

J yêu quý,

Bérénice sẽ không bao giờ được gửi đến Căn phòng Quên lãng, cô nàng bị kết tội sống trong Căn phòng Tra tấn cho đến ngày thân thể hoàn toàn tan rã.

Bữa tối đính hôn đầu tiên của cô nàng diễn ra hôm kia. (Bữa tối gia đình; rồi sẽ đến bữa tối bạn bè và bữa tối đồng nghiệp.)

Hôm đó là thứ Tư: không có Vincent, không có sự khám phá nào hết.

Vì tớ nhìn thấy trước tương lai nên tớ nảy ra ý định tặng Bérénice một cuốn Jane Eyre phòng trường hợp một ngày nào đó cuộc hôn nhân của cô nàng xuống cấp. Với lòng tốt vô hạn, tớ đã tặng cô nàng toàn bộ các tác phẩm của Jane Austen. Dĩ nhiên là cô nàng bội bạc ấy rất thất vọng về món quà của tớ, điều không ngăn nổi tớ cảm thấy sung sướng trước vẻ mặt ngây ngô dốt nát của cô nàng.

Cứ ăn xong một món là tớ lại bắt đầu nghịch nghịch nhẫn của mình, tớ đang mơ mộng nghĩ đến chuyến du lịch mà V và tớ dự định sớm tiến hành thì Jonathan nhìn tay tớ và bảo: “Chị nhăm ngón rồi” còn Bérénice đê tiện thì hét lên: “Đó là vì chị ấy lấy nhăm chồng!” Mọi người ai cũng phá lên cười.

Tớ ngồi lặng thinh, sững sờ khi thấy cô nàng dám cho phép mình đưa ra những lời đùa cợt vô duyên như vậy mà vẫn được mọi người hưởng ứng. Liệu có phải tớ mới là kẻ điên và thiếu khiếu hài hước không?

Lần đầu tiên trong đời tớ hy vọng cô nàng xử sự như vậy trước mặt V, chắc chắn một ngày nào đó anh ấy sẽ không thèm kiểm soát bản thân mà chinh cho cô nàng một trận nên thân và ngày đó sẽ là ngày tớ cảm thấy bớt cô đơn hơn.

Cậu là người muốn tớ mừng cho cô nàng nên tớ phải thông báo với cậu là sau màn đùa cợt kể trên thì điều duy nhất khiến tớ mừng vui đó là được nhìn thấy cô nàng ăn tất cả những món ngon lành với cảm giác tội lỗi vì

sau này cô nàng sẽ phải kiên nhẫn đốt bỏ những món ăn đó trong một câu lạc bộ thể dục quá tải nồng nặc mùi mồ hôi và nước tẩy Javel. Điều tối thiểu tớ có thể nói đó là tớ vẫn còn việc phải làm trước khi lấy lại được bình tĩnh.

Tuy nhiên điều đó không ngăn nổi tớ khuyến khích toàn bộ bạn bè của tớ vùng lên, nói theo cách của cậu. (Tớ cũng vậy, cũng đưa ra rất nhiều lời khuyên hay ho, và chừng nào chưa phải áp dụng những lời khuyên đó thì chừng ấy tớ vẫn có thể lừa phỉnh mọi người được.)

Cậu đang nói đến sự ngạc nhiên à, thì hôm đó đều ngạc nhiên đã xảy đến nhờ có người bà thân yêu của tớ.

Khi chào tạm biệt tớ, bà thì thầm vào tai tớ thế này: “Chúa yêu thương những kẻ ngốc, nếu không đã không có nhiều kẻ ngốc đến vậy.” Tớ không chắc là bà nói vậy nhằm ám chỉ Bérénice nhưng nếu thế thì bà có thể nói về ai? Lòng đầy nghi ngờ, tớ quyết định tin rằng căn bệnh Alzheimer của bà đã mang lại cho bà chút tài tiên đoán bất chợt, và cả sự chắc chắn đến khó tin nữa.

Lẽ ra tối qua tớ phải đi chơi với các bạn tớ nhưng V về sớm một ngày vì anh ấy bị bong gân mắt cá chân. Đây là lần đầu tiên chuyện đó xảy ra nên nó đúng là thảm họa.

Không phải vì anh ấy bị bong gân mắt cá chân mà vì anh ấy về sớm một ngày. Tớ thực sự muốn đi ăn bữa tối đó nhưng anh ấy lại muốn ở nhà, lẽ ra tớ nên chịu tiếng ác mà bỏ anh ấy lại nhà mới phải.

Nhưng anh ấy đã bị trừng phạt vì mẹ tớ tự mời mình đến nhà bọn tớ ăn tối. Bà luôn chế giễu mặt lý tính của V và thích chọc ghẹo anh ấy bằng cách lạm dụng tính sốc nổi bùng bột của anh ấy. Tớ để họ lại với nhau, đã đến lúc dọn dẹp bếp núc và khi tớ quay lại phòng khách thì mẹ tớ đang nói với

anh ấy: “Con nói vậy là vì con ghen tị khi Các Giọng Nói không nói với con!”

Anh ấy đứng dậy và đi vào phòng ngủ cùng chiếc máy tính xách tay. Cái bĩu môi bức tức của anh ấy làm tớ nhớ lại cái bĩu môi của bố tớ suốt những năm tháng ông phải chịu đựng mẹ.

Rõ ràng bà đang vui mừng hơn hở ngồi trong ghế bành, thế là tớ bảo bà rằng nếu bà thực sự muốn làm phiền một người làm chồng một lần nữa thì bà vẫn còn thời gian để lấy ông chồng thứ ba nên hãy để cho chồng tớ được yên.

Có lần tớ thật xui xẻo khi bảo với mẹ tớ là đôi khi V làm tớ nhớ đến bố, thế là bà trả lời: “Mẹ ái ngại cho con đấy!” Lẽ ra tớ không bao giờ nên so sánh kiểu vậy, thế chẳng khác nào mời bà phun ra những lời mỉa mai vào mặt anh ấy.

Lần cuối cùng bố mẹ tớ gặp nhau chính xác là hôm đám cưới tớ.

Tớ đã thấy họ tám chuyện với nhau và tự nhủ rốt cuộc họ cũng tranh luận bình yên. Nhưng lúc đến gần tớ mới nghe thấy bố tớ nói: “Không, khi anh nói về Lực Hấp dẫn thì có nghĩa là anh nghĩ đến một quy luật chứ không phải nghĩ đến một thái độ!”

Rồi ông quay gót và đi xa dần với vẻ giận dữ, trong khi mẹ tớ mỉm cười vì đã giành chiến thắng một cách dễ dàng.

Tớ không biết tại sao mình lại kể cả chuyện này ra nữa, hội chứng thiếu tập trung của cậu có lẽ có tính lây truyền rồi, và lại tớ cũng đã quên tên nó. Tóm lại thì chắc là hội chứng của tớ mang tên LAMADADO (lan man dài dòng).

Tớ chuẩn đây.

A.

TB: tớ đã tiêu khoản lương được tăng của cậu vào mua sắm và ăn uống ảo, nhưng yên tâm đi, cậu cũng được dự phần vào toàn bộ các lễ hội này.

Cậu về sớm hơn dự kiến... Cái đầu gối làm cậu bị đau à?

- Không, đầu gối của tớ rất ổn. Nhưng phải nói rằng nếu tớ là một kẻ giết người hàng loạt tớ sẽ không bao giờ đến Méribel vào tháng Năm đâu.

- Đây là sa mạc à?

- Toàn bộ luôn, chẳng có tuyết gì cả. Điều rõ ràng là hợp lý đối với một cái sa mạc.

Julien đến cửa hàng đón tôi rồi đưa tôi đi uống cà phê. Cậu ấy ngồi xuống và bắt đầu tháo cái nút chập ba trên khăn choàng.

- Tớ đã dành ra cả ba ngày để tự nhủ cậu có lý khi ghét núi non.

- Cậu có làm gì khác không?

- Chẳng có gì đặc biệt cả. Tớ cố dựng trại nhưng không thể nhóm lửa được. Cậu có thể giải thích cho tớ vì sao một que diêm đơn giản lại có thể đốt cháy cả khu rừng còn nguyên một hộp diêm đầy lại không đủ để nhóm một đống lửa trại không?

- Cũng không hẳn... Cậu có liên lạc thường xuyên với Ambre không?

- Có, tối nay bọn tớ ăn tối với nhau. Cậu muốn đến không?

- Không, Vincent đang ở nhà. Hơn nữa anh ấy vừa gọi tớ để bảo với tớ là anh ấy có tin tốt lành và muốn bọn tớ đến nhà hàng để ăn mừng.

- Theo cậu thì là cái gì? Tăng lương hay thăng chức?

- Hoặc cái nọ hoặc cái kia, có lẽ cả hai. Nhưng nếu điều đó đồng nghĩa với việc anh ấy phải cày nhiều hơn thì tớ sẽ chẳng coi đó là tin tốt lành đâu...

- Còn kỳ nghỉ của các cậu?

- Ồ! Tớ đang sung sướng đây: anh ấy có thể nghỉ phép mười lăm ngày trong tháng tới nên bọn tớ sẽ đi Bali.

- Tuyệt! Dù sao thì vẫn luôn có thứ gì đó để ăn mừng tối nay.

Cậu ấy có lý, tôi quyết định về đến nhà sẽ làm đẹp cho bản thân ngay. Tôi vẫn còn nhớ những lời bình luận điên rồ của Justine về các bà vợ xuềnh xoàng và tôi nhất định không chịu giống họ.

Ariane yêu quý,

Chris vừa đi ăn trưa nên tớ tranh thủ cơ hội chiếm cái máy vi tính.

Một tiếng nữa tớ phải gọi lại cho Laura (cô bạn cùng câu lạc bộ đọc sách của tớ), cô ấy đang cố thuyết phục tớ tối nay đi ăn ở một nhà hàng thịt nướng. Lập luận của cô ấy rất đơn giản: đó là nơi lý tưởng để gặp gỡ những người độc thân. Và lại cô ấy cũng có lý: đàn ông thường sẵn sàng ăn thịt hơn là ăn chay. Rất nhiều phụ nữ biết điều đó nên những “ngôi nhà bíp tết” đã trở thành địa điểm tán tỉnh chính thức, gần như là ngang bằng với các quán bar.

Vậy thì điều gì khiến tớ thấy phiền? Hãy bàn đến việc tớ ăn đúng nghi lễ Do Thái, điều này khiến tớ sẽ phải lựa chọn giữa một đĩa xa lát rau nhỏ và một đĩa khoai tây chiên. Vấn đề của tớ là tớ không biết tán tỉnh. Tớ rất nhút nhát. Thế đấy. Tớ thấy gặp ai đó do mai mối là chuyện rất bình thường vì ta luôn biết “người ấy đến từ đâu”. Nhưng ý nghĩ kết nối với những người xa lạ hoàn hảo lại khiến tớ không được thoải mái.

Mặt khác chẳng mấy nữa tớ sẽ hẹn hò với tất cả những người quanh tớ mất nên tớ phải mở rộng chân trời của mình thôi. Thế nên tớ tin mình sẽ chấp nhận món không thịt nướng.

Tớ đồng ý: Bérénice cần được hưởng chế độ điều trị ưu đãi và tớ sẽ làm cho cô nàng thứ gì đó thật ra trò. (Nếu cô nàng biết, tớ nghĩ cô nàng sẽ thà chết còn hơn là phó thác bản thân cho trí tưởng tượng bệnh hoạn trong tớ.)

MẸ KIẾP! Ông anh tớ về rồi.

Chào nhé!

Justine.

Justine yêu quý,

Lẽ ra Chris phải ăn trưa lâu hơn chứ, tớ thấy lo lắng cho hệ tiêu hóa của anh ấy đấy.

Tớ không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tớ vừa trải qua hai mươi tư giờ khủng khiếp.

Tại V, dĩ nhiên rồi.

Tối qua, lẽ ra bọn tớ đi ăn mừng một cái tin tự cho là tốt lành.

Tớ về nhà, tớ làm đẹp bản thân, và rồi... Cậu đoán xem? Tớ biết cậu đang nhăn mặt, tớ sẽ khiến cậu bực tức ngay đây.

Phải đấy, lại một kế hoạch chết tiệt nữa.

Tớ quyết định sẽ thôi quay vòng vòng trong lúc đợi anh ấy, tớ đã xếp bàn của mình ra trước cửa sổ để vẽ tranh. Thật thoải mái, và khi tớ quên được sự tồn tại của anh ấy thì tớ cảm thấy hoàn toàn dễ chịu. Điện thoại đã đổ chuông một lần nhưng đó là một cô gái muốn bán loại bảo hiểm cho phép người mua nhận bồi thường trong trường hợp phải nhập viện điều trị. Tớ bảo cô ta: “Mai chị hãy gọi lại, chồng tôi hẳn sẽ sớm cần đến đấy”. Một khoảng im lặng kéo dài rồi cô ta hỏi tớ xem liệu chồng tớ có bị kiệt sức không, tớ đáp: “Có đấy, vì tôi sắp đập cho anh ấy một phát vào mặt.”

Tớ gác máy, tớ rất xấu hổ nhưng điều đó lại khiến tớ dễ chịu.

Rồi màn đêm buông xuống, tớ lờ đi cho tới khi không nhìn thấy ngòi bút chì nữa, thế là phải quay ra nhìn giờ và lúc đó là 22h05 nên tớ bắt đầu phát điên. Tớ gọi vào di động của anh ấy, như thường lệ, máy anh ấy hết pin nên tớ để lại một tin nhắn chửi bới không thương tiếc.

Tớ đi tẩy trang, ăn một hộp sữa chua rồi đi ngủ.

Tớ đã ngủ gà ngủ gật trước một loạt bi đông và tránh không nhìn giờ nhưng cuối cùng cũng thiếp đi. Khi tớ mở mắt thì đã ba giờ sáng. V vẫn chưa về. Tớ nghĩ đến chuyện gọi cho cậu, nhưng nếu thế thì lại phải mở máy tính của tớ ra và tìm trong đống email cũ cái email có số điện thoại của cậu; mà với tình trạng thần kinh tớ thế này thì có vẻ như tớ sẽ chẳng làm nổi.

Tớ đã lao đầu vào làm việc nhà và tự hỏi mình nên gọi cho cảnh sát hay bệnh viện trước. Lúc tớ đang lúi đờ trong máy giặt ra thì anh ấy về tớ nhà, 3h40 sáng.

Thảm hại... Và gần như say xỉn. Anh ấy không ngừng nhắc đi nhắc lại rằng anh ấy chẳng làm gì xấu cả, chỉ đơn giản là ông chủ của anh ấy từ Luân Đôn tới và đám bạn đồng nghiệp đã nài nỉ ông ta tổ chức ăn mừng việc anh ấy được thăng chức (nên chắc đây chính là tin mới tốt lành), anh ấy không thể chối từ; nghĩ rằng buổi lễ ăn mừng chỉ mất một tiếng đồng hồ, bla bla bla... Anh ấy tin tớ đã ngủ từ lâu và không tưởng tượng được là tớ vẫn đứng đó đầy lo lắng.

Tớ chẳng muốn nghe gì hết và đã tổng cổ anh ấy ra tràng kỷ ngủ. (Thỏa mãn bản thân một cách ti tiện: tớ còn không thèm đưa gối cho anh ấy khi anh ấy hỏi nữa.)

Cậu sẽ nghĩ tớ là một con điên, nhưng đã đến lúc tớ phải tự nhủ rằng sẽ đơn giản hơn nếu anh ấy lừa dối tớ. Lẽ ra anh ấy nên có một lý do thực sự cho việc về muộn, cho việc lơ là tớ và quên điện thoại di động của anh ấy. Như vậy hẳn sẽ rất khó chịu, nhưng thế lại đáng giá hơn ý nghĩ: “Anh ấy đã quên tớ”.

Song trên thực tế, lần duy nhất bọn tớ nói chuyện này với nhau, anh ấy mở to mắt và bảo: “Anh chết chìm trong công việc, chán ngấy vì cứ phải đi đi về về, anh cảm thấy tội lỗi vì làm một người chồng vắng mặt, vậy mà em còn nói với anh về một cô nhân tình ư? Em không biết rằng thứ đó chỉ tổ rước thêm một cơn xì trét khác à?” Thật chẳng được lịch thiệp cho lắm khi bị xếp vào hàng ngũ những điều gây phiền nhiễu hàng ngày, nhưng cũng hợp lý thôi. Tớ thấy rõ là anh ấy nói sự thật.

Sáng nay tớ đã thức giấc vẫn trong tâm trạng tức giận và rất lo lắng. Đầu tiên tớ sợ là cứ thẳng chúc với bia bọt sau giờ làm thế này, Luân Đôn sẽ biến V thành một kẻ nghiện rượu mất.

Ở Pháp, người ta nói rất nhiều về nạn nghiện rượu thượng lưu, nhưng tớ ít bận tâm đến các tính từ, với tớ, một kẻ nghiện rượu, thượng lưu hay không, thì vẫn chẳng là gì khác ngoài một kẻ say xỉn.

Sau đó, tớ tự nhủ rằng nếu mình cứ đêm đêm lo buồn thế này thì chắc hẳn mình sẽ sớm già trước tuổi thôi.

Hôm nay anh ấy ngủ dậy trong tình trạng vô cùng thảm thương.

Tớ được nghe một bài diễn văn tràn giang đại hải (“Đúng, anh tệ thật, nhưng điều quan trọng nhất là anh yêu em. Anh không lừa dối em, và ngay cả khi công việc chiếm hết thời gian của anh, em vẫn nên nhớ là tất cả những gì anh làm, anh đều làm vì em...”).

Anh ấy đã thấy tớ không được xúc động trước bài diễn văn này cho lắm bởi tớ từng nghe nó rồi và điều duy nhất quan trọng với tớ là tớ tin chắc anh ấy sẽ tái phạm.

Thế là anh ấy đánh lạc hướng tớ bằng cách hỏi: “Em không thấy anh gầy đi sao?” Tớ bèn đáp: “Em không biết, em có thấy anh đâu.”

Anh ấy mặc quần áo xong xuôi rồi bảo tớ là anh ấy phải ra ngoài đi chợ; tớ trả lời: “Em hy vọng anh không có ý định mua hoa tặng em!” Giá mà cậu thấy gương mặt anh ấy... Rồi tớ tự cho phép mình tàn bạo một chút bằng cách nói thêm: “Nhưng anh có thể mua cho mẹ anh vì chúng ta sẽ đến nhà bà ăn trưa.”

Anh ấy đi khỏi nhà với vẻ vô cùng ăn năn rồi quay về với một bó hoa duy nhất, mặt mũi đầy chán nản. Anh ấy biết mình đã sập bẫy: tặng hoa tớ anh ấy sẽ bị nhiech móc, không tặng hoa tớ anh ấy sẽ mất vũ khí van xin hòa bình.

Suốt bữa trưa, tớ lơ tịt anh ấy đi, bố mẹ anh ấy không nhận thấy gì cả, họ còn mãi mê ăn mừng việc anh ấy được thăng chức. Rồi khi trở về, trong ô tô, anh ấy cầm tay tớ. Tớ chìa cho anh ấy một ngón tay (ngón giữa) và bảo: “Đây là tất cả những gì anh xứng đáng được hưởng.”

Anh ấy phá lên cười, và nhiệt kế trong ô tô tăng lên vài độ.

Phần ngày còn lại trôi qua êm đềm, tớ dần cảm thấy thư giãn khi một câu hỏi lướt qua tâm trí tớ: “Bali thì sao?”

Anh ấy vặn vẹo người trên ghế bành rồi trả lời: “Nói thật là anh đã không nhắc đến chuyện này, nhưng chúng ta có thể phải hoãn chuyến đi lại vài tuần. Khoảng thời gian đủ để anh đảm nhận nhiệm vụ mới được giao.” Từ “có thể” khiến tớ tức điên. Tớ biết cách làm chủ những lời đồng ý, tớ

biết cách làm chủ những lời phản đối; nhưng những lời “có thể” thì khiến tớ tức điên.

Suy cho cùng vài tuần hay vài tháng cũng chẳng quan trọng, phải không?

Tớ kể với cậu tất tật những chuyện này không phải để biết xem cậu nghĩ gì về chúng (tớ đã có được một suy nghĩ mơ hồ rồi), mà chỉ để nhắc cho cậu nhớ cuộc sống của người phụ nữ kết hôn khó chịu đến dường nào. Khi bọn mình gặp nhau, cậu nói rằng cậu thích được ở vị trí của tớ; nhưng tớ tin lúc đọc những dòng này cậu sẽ hết tiếc nuối vì vẫn đang được ở vị trí của cậu.

Với tất cả đồng lõa xộn này tớ không biết làm thế nào cậu sống sót được qua ngày cuối tuần. Nhất là khi biết cậu thích chứng khoán cảm đau, tớ lại càng lo lắng thêm chút ít.

Cuối cùng, tớ đoán là vài tiếng đồng hồ nữa cậu sẽ đau khắp mình mẩy, ăn một bát ngũ cốc và vừa hút thuốc vừa xem The Practice; ít ra cũng chẳng có ai đến phá thói cuộc sống của cậu.

Ôm hôn cậu,

A.

TB: lúc trở về nhà, tớ nhận được tin nhắn của một anh bạn cũ nhắn là bạn gái anh ta đã dính bầu và họ muốn cưới nhau “để em bé có bố mẹ bình thường”. Những kẻ ngu ngốc. Đây chắc chắn là một trong những tin nhắc nhở hơi cáu kỉnh nhất tớ nhận được trong đời. Tớ đã gọi lại để chúc mừng họ và cảm thấy nhẹ bẫng người khi gặp ngay máy trả lời tự động.

Ariane yêu quý,

Sao lại chỉ “gần như say xỉn”? Chán ngấy đám đàn ông không bao giờ kết thúc nổi những gì họ đã khởi sự này rồi...

Lúc đọc thư cậu, tớ đã bật cười khi tưởng tượng ra cảnh Vincent lượn lờ quanh cửa hàng hoa.

Tớ khó lòng nhớ nổi gương mặt anh ấy, nhưng tớ nhớ rất rõ vẻ mặt anh ấy lúc hai đứa mình tranh luận về hôn nhân. Anh ấy nở nụ cười vui sướng. Đúng nụ cười tớ vẫn phô ra mỗi lần bạn bè tớ nói tiếng Ba Tư và tớ tuyệt đối không hiểu gì, nhưng tớ thấy hạnh phúc vì được cô đơn trong thế giới của riêng mình. Như thường lệ tớ lại lạc đề rồi.

Ừm, tớ tưởng tượng ra cảnh Vincent ở chỗ cửa hàng hoa, ý thức rõ mình thâm hại thế nào (tớ định viết là mình giống Vua Đần thế nào nhưng lại sợ làm cậu phật ý), và đang phải đấu tranh nội tâm gay gắt. Làm gì đây với một người phụ nữ không còn cho bạn cơ hội xoa dịu cô ấy bằng những bó hoa nữa? Cứ phía trước thẳng tiến và đặt mình vào tình huống một bé trai lại trót không vâng lời ư? Hay để ý đến thái độ chối từ của cô ấy... Dù anh ấy có làm cách nào thì cũng không thể làm cậu thỏa mãn được, tớ tin chắc như vậy, bởi một tên tội phạm không hoa còn khiến tội của hắn tăng nặng hơn nữa, đúng không nào?

Ồ, cậu có lý, sáng nay thì tớ không muốn ở vào vị trí của cậu đâu, ở vào vị trí của Vincent thì lại càng không.

Dĩ nhiên là anh ấy yêu cậu.

Tớ tự hỏi liệu bản thân anh ấy có hơi ngán ngẫm với việc mình được thăng chức không. Đôi khi ngay cả những tay cùn cù vĩ đại nhất cũng khó mà đảm đương được hết trách nhiệm của họ. Nên đi nhậu đến say xỉn với

đám bạn hữu còn dễ hơn là về nhà để lại gặp mặt người vợ mà anh ta biết là anh ta không thể lờn bịp được vì cô ấy hiểu anh ta tới tận chân tơ kẽ tóc mất rồi.

Tóm lại, cho tớ gửi lời chúc mừng anh ấy (và táng cho anh ấy một cú vào đầu nữa).

Nói đến ngày cuối tuần của tớ, thông tin quan trọng nhất trong thư cậu là chuyển đi đến Bali có vẻ như bị hoãn lại. Cậu cần được nghỉ ngơi, và nếu tớ nhớ không lầm thì cậu thích nghỉ ngơi trong thành phố mà, vậy tại sao lại không đến NY cơ chứ? Chẳng phải cậu từng bảo tớ là cậu có bà bác ở đây sao? Nếu cậu không muốn đến nhà bác cậu thì hãy đến ở nhà tớ.

Hứa với tớ là sẽ nghĩ tới chuyện này nhé.

Khách hàng đến, hẹn cậu sau.

Justine

J yêu quý,

Như thường lệ, cậu đã nhìn đúng.

Tớ nhận ra V về muộn là vì anh ấy có một vài điều khó lòng đối mặt. Và dù tớ muốn hay không thì tớ vẫn là thực tế trước mắt anh ấy.

Tớ tự hỏi liệu có phải cặp đôi nào cũng thế không: vợ = trách nhiệm. Với toàn bộ nghĩa vụ bắt buộc mà từ này bao hàm. Tớ thấy thế thật bất công, bởi nếu suốt nửa tuần tớ phải cố quên đi mình đã kết hôn bên cạnh lũ bạn độc thân, thì cũng chỉ là để thoát khỏi cái lưới khắc nghiệt phủ lên đầu bọn tớ mà bọn tớ không hề hay biết.

Tớ cũng thích được là cô bạn gái được anh ấy cùng uống đến say mỗi khi anh ấy chán chuyện phải tỏ ra nghiêm túc.

Nhưng điều này thì tớ không thể nói với anh ấy được. Những người như Vincent có cách nhìn rất lạc hậu về người phụ nữ mà họ đã chọn làm vợ, và tớ tin anh ấy chẳng muốn thay đổi cách nhìn đó đâu.

Cậu đã bỏ rơi tớ vì đám khách hàng, cậu bán cho họ thứ nữ trang xinh đẹp gì vậy?

Điều đó làm tớ nhớ lại chuyện hôm cưới tớ, bà cô tớ cho tớ mượn một cái nhẫn đẹp tuyệt: một viên kim cương tam giác khổng lồ có những sọc dọc rõ dài. Tớ nhìn nó suốt buổi lễ. Những ai quan sát tớ hẳn sẽ nghĩ là tớ cụp mắt chứng tỏ mình phục tùng và tôn trọng chồng, hoặc cha xứ, hoặc cả hai; nhưng sự thật là tớ không thể rời mắt khỏi thứ đồ vật lộng lẫy kia.

Tớ không biết tại sao nhưng khi cậu nhắc đến các khách hàng, tớ lại tưởng tượng ra cậu đứng sau quầy, đầu đội một cái mũ giấy và bán bỏng ngô.

Cậu có lý, ta nên có thời gian bên nhau, tớ rất muốn khám phá thế giới của cậu và tớ đã quyết định đến NY.

Vincent cũng đồng ý. Hẳn cậu sẽ bảo tớ: anh ấy đâu có quyền lựa chọn.

Cảm ơn cậu vì lời mời, nhưng tớ yêu bà bác tớ nên tớ sẽ ổn khi ở nhà bà. Và lại trước khi chia sẻ mái nhà với một ai đó dù chỉ vài ngày, thì cả hai đều phải thực sự thấu hiểu nhau. Dù sao thì qua mạng vẫn cứ là tốt hơn. Tớ tự hỏi điều gì khiến tớ phát ngôn như vậy, phần đứa trẻ được nuông chiều hay phần gái già trong tớ... (Phải, ta có thể lấy chồng mà vẫn trở thành gái già, bằng chứng nhé.)

Vả lại từ tuần trước tớ đã tự hỏi về cụm từ “giữa hai lứa tuổi”.

Tớ nghĩ nó được áp dụng cho những người khoảng ngũ tuần nhưng tớ không còn tin chắc cho lắm. Tớ bắt đầu nghi ngờ kể từ sau lần đi xem phim Spy games với Ambre. Lúc ra khỏi rạp, tớ tự hỏi mình sẽ chấm ai nếu phải chọn giữa Brad Pitt và Robert Redford. Giả thuyết thường chẳng mấy chắc chắn, tớ đồng ý, nhưng đó không phải vấn đề, vấn đề là ta chẳng bao giờ đưa ra nổi quyết định. Redford bao nhiêu tuổi ấy nhỉ... sáu mươi lăm hay bảy mươi? Được rồi, nom ông ấy vẫn luôn quyến rũ nhưng rõ là sự chần chừ của chúng ta thể hiện tình trạng già đi mà không lớp kem nào khắc phục nổi.

Tớ nghĩ sẽ đến NY ngay tuần tới.

Vấn đề duy nhất nằm ở chỗ tớ phải làm lại hộ chiếu, đó không chỉ là công việc lao dịch mà nó còn đặt tớ vào tình thế gian nan này nữa: điền ô “Nghề nghiệp”. Trong thế giới tốt đẹp nhất trần đời hẳn tớ sẽ điền “Stylist”, nhưng vì ở đây thế giới chẳng được cải thiện gì cả nên còn lâu tớ mới được làm nghề đó và trên thực tế tớ phải mất nhiều thời gian cho việc bán quần áo hơn là vẽ ra những thứ tớ mơ ước. Các mẫu của tớ được ưa chuộng, cô hàng xóm lại đặt hàng một chiếc áo phong vẽ hình và đó là cái thứ năm bán được trong tháng này... Rốt cuộc thì chắc chắn đó cũng không đủ trả tiền thuê nhà mà hộ chiếu của tớ lại thuộc phạm trù hết sức duy vật... Dù sao tớ cũng sẽ không điền “Nhân viên bán hàng” vào đâu! Được rồi, tớ sẽ xem xét vụ này, trong thời gian chờ ở tòa thị chính, tớ sẽ nghĩ đến nó.

Tớ rất nóng lòng muốn được tiếp tục những cuộc tranh luận giữa chúng ta, những cuộc tranh luận “thực sự”, trước một chai saké cho cậu, một bánh cà rốt và rượu vang cho tớ (Ồi ôi, kết hợp mới kỳ cục làm sao, tớ sẽ uống cà phê và xốc nách cậu đưa về nhà khi cậu say xỉn...)

Dù sao thì cũng đừng làm tớ hút thuốc trở lại nhé!

Hôn cậu,

A.

TB: tớ đã nói với V chuyện cậu chúc mừng anh ấy, anh ấy trả lời là cho anh ấy ôm hôn cậu; tớ nhận thấy rằng cậu đã dễ dàng có được vị trí trong thế giới của anh ấy mà không phải tốn một lời cón con nào.

Ariane,

Tớ vừa nhận được tin nhắn của cậu, vậy là cậu sẽ đi New York à? Freundshaft again.

Tớ đã gọi lại cho cậu nhưng chỉ có tiếng máy trả lời tự động và tớ nhớ ra hôm nay sinh nhật mẹ chồng cậu. Tớ rất thích có một bà mẹ chồng, kể cả một bà mà tớ ghét. Ai đó để gọi điện bàn chuyện tổ chức các ngày lễ - “giáng sinh làm ở nhà mẹ hay nhà con?” -, ai đó cho cậu những lời khuyên tệ hại mà cậu có thể bỏ qua, ai đó đối xử với cậu như mẹ ruột, tránh cho cậu điều tệ hại nhất, ai đó luôn hiện diện ngay cả khi cậu không yêu cậu.

Cậu còn nhớ những tấm phù hiệu mà tớ làm hồi bọn mình đi New York không? Tớ tin chắc là cậu quên rồi. Tớ rất muốn đi cùng cậu, nhưng cậu lại không rủ tớ. Ôi, tớ không trách cậu đâu, cậu đâu có cố ý, chỉ là vì cậu không nghĩ đến thôi. Còn tớ thì lại không dám năn nì. Nếu một ngày nào đó tớ thú nhận với cậu hẳn cậu sẽ mắng tớ chết.

Mùa hè này chuyện gì sẽ xảy ra?

Tớ ghét mùa hè khi tớ vẫn cứ độc thân thế này. Những kỳ nghỉ cuối tuần đẹp trời chẳng có nghĩa lý gì cả, những kỳ nghỉ liên miên từ ngày 14 tháng Bảy và ngày 15 tháng Tám mà ta phải qua bằng mọi giá nếu không sẽ bị bơ vơ trong khu nhà mình. Và những cô gái khác mỉm cười ngồi bên hiên các quán cà phê. Tớ không thể chịu nổi điều đó nữa. Hôm qua, ở một ngã tư lúc đèn đỏ, có một đôi hôn nhau trong chiếc ô tô đỗ trước tớ. Khi đèn xanh tớ đã bấm còi như một con điên.

Họ giật nảy mình. Thật đáng đời họ.

Đã cả thế kỷ rồi tớ không đi chơi, tớ còn ít nhất ba tuần nghỉ phép nữa, không có chuyện tớ lại bắt đầu một hành trình vô lý đâu, nếu chỉ để gặp lại đám bạn hữu ở nơi này nơi kia thôi.

Tớ sẽ đi chơi với Léa vì cậu ấy rủ tớ. Tớ sẽ bảo với cậu ấy là đồng ý, nhưng chỉ với điều kiện là cậu ấy không mang theo máy vi tính. Và cậu ấy phải ngừng ca thán chuyện mặt trời làm cậu ấy nổi tàn nhang.

Nếu năm bốn mươi tuổi mà tớ vẫn còn đi nghỉ với một cô bạn gái thân nữa thì tớ sẽ tự sát mất.

Cậu định đi New York bao lâu? Lẽ ra tớ phải bảo cậu gọi lại cho tớ mới đúng, dù gọi muộn.

Đây là lần thứ ba trong tuần tớ viết cho cậu.

Tớ cũng không biết sẽ làm gì với những lá thư này. Như tớ hiểu bản thân mình thì tớ sẽ không bao giờ gửi chúng cho cậu.

Ambre

Ariane yêu quý,

Giờ là 21h38, lẽ ra tớ phải ra ngoài nhưng sự thật là tớ không muốn bị làm phiền chút nào.

Nếu cậu không thấy chán, tớ sẽ ngồi thêm với cậu một tối nữa. Nhưng vì ta chẳng bao giờ biết được nên tớ đã không tẩy trang để có thể sẵn sàng cho trường hợp nảy sinh nhu cầu cần kíp.

Tớ đã bật đĩa Macy Gray, cô ca sĩ này sẽ đồng hành cùng chúng ta.

Tớ muốn nói với cậu là tớ sướng phát điên lên vì cậu tối, nhưng cũng sợ chết đi được. Tớ nghĩ đó là vì tớ nhận ra chúng ta rất khác nhau. Cậu thì... Tớ không biết diễn đạt thế nào. Có thể nói cậu là một phụ nữ châu Âu cực kỳ sáng suốt với nền giáo dục cậu được thừa hưởng. Trong khi tớ chỉ là một cô nàng nông dân học đòi những cung cách thượng lưu, bị kẹt giữa một NY đô hội và những nguồn gốc có thể dẫn tớ về tận Téhéran và Bagdad.

Cậu nói tiếng Anh trôi chảy, cậu từng học trường họa, từng nghiên cứu Lịch sử Nghệ thuật và nghe đủ thể loại nhạc. Trong khi tớ chẳng hạn, tớ nghe đĩa của Macy Gray suốt hai năm nay. Tớ đã thay nó bằng đĩa nhạc phim Moulin Rouge nhưng đấy cậu xem, giờ tớ lại bật lại.

Tớ nghĩ mình bảo thủ khủng khiếp.

Tớ không tìm cách hạ thấp bản thân đâu, tớ cũng biết các phẩm chất của mình chứ. Nhưng tớ sợ khi bọn mình gặp nhau sự duyên dáng sẽ không còn phát huy tác dụng nữa. Tớ có một quy tắc vàng là không bao giờ nói chuyện điện thoại quá lâu với một người đàn ông trước khi gặp anh ta. Tớ nghĩ không nên để lộ bản thân mình quá nhiều và phải giữ lại tối đa sự tươi mới

cho lần tiếp theo. Nhưng với cậu thì tớ hoàn toàn làm ngược lại và đã bộc lộ thẳng thắn hết mình. Thế nên bây giờ tớ hy vọng cậu không mong chờ khám phá gì lớn lao bởi tớ ghét phải làm cậu thất vọng.

Mai gia đình tớ tổ chức ăn tối mừng sinh nhật bảy mươi tuổi của bố tớ. Trong gia đình, chẳng ai nghĩ báo trước cho tớ biết sớm hơn là việc làm hay ho cả.

Cần phải nói thêm rằng tớ không thuộc nhóm những người được yêu cầu nấu một món đặc sản nào đấy. Tớ không biết làm trứng ốp lếp dù đòi tớ phụ thuộc vào món đó. Tớ gắng bù lại bằng việc rửa bát với nụ cười rộng mở.

Thứ Năm tớ cũng có một buổi tối quan trọng, tớ đã sắm một bộ váy rất đẹp, nhưng tớ đã chi quá tay tới mức giờ không dám mua nó. Đây là nghịch lý thường gặp ở những cô gái độc thân New York. Họ cần quần áo đẹp để trình diễn nơi đông người nhưng khi mua được rồi thì lại không có tiền đi chơi nữa. Trong trường hợp tệ nhất, tớ sẽ chỉ đến hiệu làm đầu. Tớ muốn thay đổi kiểu tóc. Nhưng tớ không chắc mình đã sẵn sàng đối diện với ánh mắt thiếu thiện cảm của những phụ nữ khác soi mói xem một phụ nữ có thể xấu thế nào sau mỗi giai đoạn cắt tóc khác nhau. Tớ không biết liệu cậu có nhận thấy không nhưng khi công việc chải chuốt kết thúc và rốt cuộc người làm đầu trông cũng xinh đẹp thì đám phụ nữ kia lại bỏ đi hoặc cúi mũi vào một cuốn tạp chí.

Macy Gray hát xong rồi, đĩa hát đã chuyển sang phần hai nhưng tối nay tớ không muốn để cho bộ dàn của tớ quyết định rằng tớ sẽ chỉ nghe một album cả buổi tối nên tớ phải đứng lên chọn đĩa khác đây, tranh thủ chúc cậu ngủ ngon.

Hôn cậu,

Justine

TB: Vì cậu thích bánh cà rốt nên tớ sẽ tìm hiểu thông tin để xem mình có thể ăn ở đâu thì ngon.

J yêu quý,

Cậu đừng bận tâm quá tới chuyện tìm chỗ ăn ngon nếu không vừa đến NY tớ đã vỡ tung ra vì ăn linh tinh rồi. Tớ không biết tại sao, nhưng tớ đặc biệt thích tất cả những gì tớ không chịu đựng nổi ở Paris. Tớ uống hàng lít cà phê dở tệ, tớ nhấm nháp chúng cả ngày trời và bỏ bữa. Đúng vậy, tớ ăn rất nhiều bánh cà rốt nhưng không phải loại nào cũng ăn! Tớ không thích bánh cà rốt ngon; tớ thích bánh cà rốt mua ở một quán Hàn Quốc nơi góc phố, những cái bánh nhỏ hình vuông được bọc trong lớp ni lông mỏng trong suốt.

Một số thứ được làm ra để trông sao cho kinh tởm, nếu không thì chúng chẳng có lợi ích gì hết.

Sợ hãi ư...

Đúng là tớ hy vọng được gặp lại sự giản đơn và rõ ràng vốn đã gắn kết chúng ta; nhưng tớ tin chắc mình sẽ không thất vọng đâu. Và nếu tớ có cảm thấy đôi chút e ngại thì đó chỉ là do tớ biết rằng khi ở bên nhau, chúng ta sẽ nói ra tất cả những gì chúng ta còn chưa viết và như thế những lá thư dài giữa chúng ta có nguy cơ sớm chấm dứt mất.

Dĩ nhiên là chúng ta khác nhau rồi, nhưng chính điều đó hấp dẫn chúng ta, không phải thế sao?

Téhéran và Bagdad là những nơi rất mới lạ với tớ nên ý tưởng khám phá hai nơi này ngay tại New York khiến tớ thích lắm.

Tớ chẳng hề có cảm giác mình thuộc về một cộng đồng, và thường thì từ này làm tớ rất khó chịu. Tớ không biết gì về cộng đồng của cậu nhưng khi cậu nhắc đến nó thì tớ lại thấy tò mò khủng khiếp, thay vì phản xạ gạt sang một bên quen thuộc.

Nói đến trình độ văn hóa của tớ, tớ nghĩ cậu đánh giá tớ quá cao rồi. Và lại tớ cũng thích Macy Gray (dù sao tớ cũng phải thú nhận là đã nghe đến album thứ hai của cô ta). Và vì ta đang nói đến đĩa CD nên tớ phải bảo cậu điều này: tớ không bao giờ mở nổi bao bì đĩa CD bằng ny lon; cái mẫu xé nhỏ nằm gọn trong tay tớ mà tớ buộc phải dùng đến kéo. Trong khi mọi người ai nấy đều mở bao bì đĩa CD dễ như bóc một phong kẹo cao su. (Nghĩ cho kỹ thì tớ cũng có lúc phát khùng lên được với mấy phong kẹo cao su.) Khi tớ mở được bao đựng đĩa thì thường là tớ làm rơi luôn đĩa bên trong và thường thì nó vỡ tan ra.

Cậu cảm thấy khá hơn chưa?

Cuối cùng, nếu cậu không biết thì tớ xin báo với cậu là tớ đã kết hôn với một người đàn ông chẳng có điểm gì chung với tớ cả. Hồi bọn tớ mới cưới, tớ định thổ lộ tâm tình với anh ấy, kể cho anh ấy nghe những cảm xúc kỳ lạ và u tối mà đôi khi tớ cảm thấy. Nhưng anh ấy chẳng hiểu gì cả. Tệ hơn nữa: anh ấy thậm chí không biết tớ đang nói chuyện gì. Nhưng dù có lúc tớ nghĩ là cưới một người ngoài trái đất như vậy thật chẳng được khôn ngoan cho lắm thì tớ vẫn không quên rằng tớ đã chọn anh ấy vì những gì anh ấy có (lý trí, phóng khoáng và lạc quan) cũng như vì những gì anh ấy không có (bất ổn, nông cuồng một cách giả tạo và đầy dấn vặt).

Đối với tớ, cậu và tớ còn có nhiều điểm chung hơn cả V với tớ (nhưng hiện thì tớ không có ý định lấy cậu đâu) nên cậu có thể ngừng xì trét và thôi

tưởng tượng rằng các khác biệt giữa chúng ta sẽ là vấn đề được rồi đấy.

Tớ phải đi đây, tớ đi mua vé máy bay và đi chợ (hôm nay là ngày kỷ niệm lễ cưới của bọn tớ).

Hôn cậu nồng nhiệt,

A.

- Còn cái này?

Ambre đi cùng tôi, tôi mất có mười phút để chọn hoa tai cho bà bác Elena của tôi nhưng đã một tiếng đồng hồ rồi tôi chưa tìm được món quà nào cho Justine, và nhiệm vụ đang trở nên gần như bất khả thi.

Tôi đã gạt khỏi danh sách mọi thứ nhàm chán như nước hoa hay sô cô la, tôi thích tặng cậu ấy một món quà mang đậm tính cá nhân, và điều này khiến tôi nhận ra rằng tôi vừa thân thiết với cậu ấy lại vừa chẳng hiểu gì cậu ấy cả.

Cuối cùng Ambre thuyết phục được tôi mua cho Justine một cái túi xách, chúng tôi ra xếp hàng thanh toán, trước mặt chúng tôi, nhân viên thu ngân đang cẩn thận ghi lại số chứng minh thư của khách hàng xếp trước, Ambre bắt đầu sốt ruột.

- Cậu biết gì không? Kiểu người thanh toán bằng séc khiến tớ ngán kinh khủng. Lại còn là một gã hai mươi tuổi nữa chứ! Tớ tin chắc ở nhà gã đi tất sơ sinh!

Cuối cùng chúng tôi cũng rời được cửa hàng và đi uống cà phê. Phút chót, ngay trước lúc chia tay, Ambre chìa cho tôi một cái phong bì dán kín.

- Cái gì thế?

- Chúc thư của tớ.

Tôi rút tay lại.

- Cậu huyền thuyên hay sao vậy?

- Cậu đừng lo, vì giờ tớ đã mua căn hộ kia nên tớ tự nhủ phải dự kiến trước mọi chuyện, thế thôi. Tớ quyết định sẽ để căn hộ lại cho một tổ chức nhân đạo, bố mẹ tớ không cần đến nó, họ sẽ chẳng biết phải làm gì với nó cả; và nhờ thế tớ sẽ tránh được cho họ một chủ đề tranh cãi mới.

- Cậu không nghĩ là mình hơi trẻ để nghĩ về chuyện này à?

- Thì cứ cho là cái này để phòng trường hợp tớ quên lấy chồng đi...

Cậu ấy mỉm cười và tôi cũng cười theo. Cậu ấy lại chìa cái phong bì cho tôi lần nữa rồi ôm hôn tôi.

- Nào, đi chơi vui nhé.

- Chờ đã, tớ sẽ đưa cậu về.

- Không cần đâu, tớ đã bảo Léa là sẽ đến nhà cậu ấy. Nào, cậu nhanh lên, hơn bảy giờ rồi đấy.

Chúng tôi ôm hôn nhau lần nữa rồi tôi đi.

Ariane yêu quý,

Đúng là cậu làm tớ bật cười đấy.

Cậu nhắc đến ngày kỷ niệm lễ cưới của cậu như thể nó chẳng có gì quan trọng vậy, gần như là một câu TB. Được rồi, thế anh ấy có nhớ không?

Cậu có được nhận hoa không? Có được nhận quà không? Có được gì bất ngờ lúc sáng sớm không?

Hẹn cậu ngày mai!

Justine

J yêu quý,

Có, anh ấy có nhớ. Cậu có tưởng tượng được rằng năm ngoài tớ mới là người quên không. Để tớ nói với cậu điều này: quên một lần là cách tốt nhất để nhớ mãi mãi.

Hẹn cậu ngày mai!

A.

TB: Tớ có lý khi lo lắng cho tương lai thư từ của bọn mình: tớ vẫn chưa lên đường mà chúng ta đã chuyển từ ba trang xuống còn ba dòng thế này.

Nhân viên hải quan chìa cho tôi tấm hộ chiếu mới toanh. Ô nghề nghiệp được điền “Trợ lý Stylist”, điền thế là sai hoàn toàn, nhưng đó là tất cả

những gì tôi nghĩ ra để thỏa hiệp được giữa “nhân viên bán hàng không vĩnh viễn” và “stylist tiềm năng”.

Tôi chỉ còn phải đi mua sô cô la cho bác Elena nữa thôi và chờ ngày hạ cánh.

Chắc là do hiệu ứng ngày 11 tháng Chín nên dù sao tôi cũng hơi căng thẳng. Và đột nhiên tôi tự hỏi tại sao mọi cửa hạ cánh đều ghi dòng chữ “Ga cuối”.

Tôi hy vọng Justine thích món quà của tôi. Tôi sợ cái túi xách tôi đã chọn hơi quá ư nhí nhảnh so với cậu ấy, suy cho cùng, chẳng phải chính cậu ấy tự nhận mình rất cổ điển sao. Nhưng giờ thì quá muộn rồi, nếu cậu ấy không thích thì cũng kệ thôi. Đã đến lúc cậu ấy phải biết là phụ nữ Pháp cũng có thể mắc lỗi thường thức.

Cách đây vài tuần, cậu ấy khuyên tôi nên đọc thơ của Walt Whitman, lời khuyên như vậy đến từ một người tự nhận mình vô học thì quả là điều đáng ngạc nhiên.

Tôi hy vọng cậu ấy đã chuẩn bị trước các trò giải trí khác cho những buổi tối chúng tôi gặp nhau, nếu không tôi sợ sẽ không được vui như dự kiến.

Trong lúc máy bay cất cánh, tôi nhớ lại lần đầu tiên mình đến New York với Ambre. Tôi không nhớ ý tưởng tự làm những tấm biển hiệu nhỏ giống như bọn trẻ đi du lịch một mình đến với chúng tôi thế nào nữa. Ambre đã làm những chiếc phù hiệu “Gái trẻ không dính kèm” tuyệt đẹp. Chúng tôi đã tự hào phô ra lúc bước lên máy bay, khiến cả máy bay cười rộ hết cả lên, những tiếng cười vui vẻ và nồng ấm. Đó là một chuyến bay tuyệt vời, hai đứa tôi đã tám chuyện với cả ba hàng ghế xung quanh, bọn tôi cảm giác như thành phố chỉ chờ đón mỗi mình.

Hè năm ngoái, khi Ambre đi nghỉ cùng Léa, tôi gợi ý với cậu ấy lặp lại trải nghiệm trên nhưng cậu ấy trả lời rằng những thứ tươi mới và hài hước đối với hai cô gái đôi mươi sẽ mang về hết sức bệnh hoạn đối với các phụ nữ đã quá ba mươi...

Chuyến bay nhanh chóng kết thúc, tôi không ngủ, tôi quá mải mê tận hưởng suy nghĩ rằng ngay cả khi đặt chân đến một vùng đất quen thuộc, tôi cũng chẳng biết được điều gì đang đợi mình.

Vừa tới nơi, tôi đã lại như tìm được cảm giác tự do đầy phấn khích và an tâm ấy. Nỗi sợ hãi vốn thường đeo đuổi tôi giờ đã tan biến. Ở đây, tôi chỉ còn cảm giác tin tưởng vào chính mình.

Ngay lập tức đập vào mắt tôi là đám cớm nghiêm khắc quá đà, hàng dòng người chờ đợi quá ư trật tự, đủ thứ mùi đồ ăn nhanh... Nhưng chẳng có gì khiến tôi thấy phiền lòng cả.

Tôi còn nhớ trong những chuyến đi xa gần đây của mình, tôi hiếm khi có được cảm giác hoàn hảo của ngày đầu tiên như vậy, và tôi tự hứa sẽ không quên chuyến đi trên taxi này.

Những ngôi nhà chọc trời đã xuất hiện, chúng tôi đang đi qua cầu Triborough. Tôi rất thích lối vào Manhattan này vì ta phải đi qua phố 96 và điều đầu tiên ta thấy là một sân chơi bóng rổ. Sau hàng rào lưới sắt, đám thanh niên đang chạy tứ phía; chúng đông tới nỗi phải chia thành nhiều nhóm và chơi cùng một lúc. Nhưng lại chẳng hề thấy chút không khí lộn xộn nào, chỉ có cảm giác thông thoáng ngự trị, và chúng cuốn ta vào từng cử động của chúng.

Cuối cùng tôi cũng đến nhà bác Elena, người luôn dang rộng vòng tay chào đón tôi.

Bác tôi giống như mẹ tôi vậy, mà bác có thể thay thế cả mẹ tôi ấy chứ. Tôi chỉ cần hắt xì hơi thôi là bà đã phải mang vội nhiệt kế đến cho tôi rồi. Tôi thích lắm.

Bác Elena đã ly hôn và sống một mình. Cô con gái duy nhất của bác, Carla, hơn tôi hai tuổi, lấy chồng đã được tám năm và sống rất gần đây. Bác Elena không đi làm, nhưng bác cũng chẳng có thời gian mà muộn phiền. Bác thường xuyên chuyển từ việc này sang việc khác, nghịch lý thay, bác luôn làm mọi việc cực kỳ khẩn trương nên lúc nào cũng bận kinh lên được.

Tôi đặt va li xuống, bác đưa tôi đi uống cà phê ở quán St Ambroes, phòng trà yêu thích của bác.

Không khí ở đây sang trọng và lạnh lùng, có gì đó giống một cái áo quan với những lớp màn trướng màu xám che phủ trần nhà thấp một cách quá đáng. Vả lại, đội ngũ phục vụ mặc đồ đen nom cũng khắc nghiệt tới nỗi có thể khẳng định họ được đào tạo để phục vụ tang lễ.

Nhưng trong mắt bác tôi, họ tạo thành “quán cà phê chính tề duy nhất trong thành phố”...

Ở bàn bên cạnh, một cặp đôi rất thanh lịch đang lật giở cuốn sách giới thiệu xe BMW. Họ đang xem các mẫu màu sắc dành cho vỏ xe và da bọc ghế xe với vẻ vô cùng tập trung.

Nom họ cực kỳ thanh thản, khiến ta cảm giác như họ đã đến được nơi họ dự tính cuộc sống sẽ mang họ đến.

Tôi không thể ngăn mình phỏng đoán về Vincent và tôi khi ở vào vị trí của họ trong vài năm tới và viễn cảnh ấy chẳng làm hài lòng tôi gì cả, mà chán nản thì đúng hơn. Tôi tưởng tượng ra chúng tôi, thỏa mãn với cuộc sống bé nhỏ tốt đẹp của mình, từ người thuê nhà trở thành chủ nhà. Dĩ nhiên không phải ngay tức khắc, vì Vincent muốn đợi thêm chút nữa để “thanh toán gánh nợ”.

“Thư thái làm sao”, bác Elena vừa thì thầm vừa ngả lưng lên ghế bành.

Tôi cố gây tiếng động bằng đồng dao đĩa, mọi thứ đều ngon lành nên chẳng việc gì phải để bầu không khí êm như ru kia làm cho uể oải cả.

Khi nào về tôi sẽ gọi cho Justine.

Tôi chỉ có một mình. Tôi tự do. Tôi hạnh phúc.

- Cháu không trang điểm à?

- Cháu chỉ trang điểm những dịp quan trọng thôi ạ.

- Chính cháu phải biến mỗi ngày của mình thành một dịp quan trọng chứ.

Bác Elena thật tuyệt, bác là quý bà của một thời kỳ khác và tôi ngưỡng mộ bác lắm, tôi tự nhủ mình sẽ chẳng bao giờ giống bác được.

Tôi quan sát bác với vẻ ngưỡng mộ và sự hiếu kỳ thực sự; những quý bà lịch thiệp đích thực ngày càng trở nên hiếm hoi, kể cả ở Manhattan. Ngày nào bác cũng cẩn thận chải chuốt mái tóc đen cho tới khi chúng hòa hợp tuyệt đối với gương mặt Đức Mẹ Đồng trinh của mình. Nhìn bác đưa từng sợi tóc vào nếp, tôi lại nhớ hồi còn nhỏ, tôi hay trêu bác: “Nếu bác muốn đi xe máy thì bác không cần phải đội mũ bảo hiểm đâu vì tóc của bác đã làm

thay việc đó rồi.” Khi ấy bác thường nhú mày và nói: “Ariane! Phải tôn trọng bác chứ!” Rồi bác phá lên cười và ôm tôi vào lòng.

Mỗi chi tiết trang điểm của bác đều hết sức tinh tế, bác chẳng bao giờ ra khỏi nhà mà chưa chăm sóc bản thân đến chân tơ kẽ tóc, công việc vốn thường ngốn của bác ít nhất là hai tiếng đồng hồ; nhưng thật đáng cấp làm sao...

Lịch thiệp như mẹ tôi, cộng thêm trái tim yêu thương nữa chứ.

Tôi thấy hình phản chiếu của mình trong gương: cái vẻ này chẳng hợp với tôi chút nào, tóc tôi cứ dựng đứng và vênh tua tủa trên đầu, má thì lúc nào cũng đỏ ửng vì đi rõ nhanh. Người ta bảo đi nhanh vì có giày thoải mái, giày thoải mái thì quần áo cũng thoải mái; nhưng lại chẳng giống gì những người phụ nữ New York kia, những người băng qua khắp thành phố trong bộ đồ công sở và giày basket... Tôi giống một thiếu niên chậm phát triển đang trốn khỏi ký túc xá. Cần phải làm điều gì đó. Cũng cần phải làm điều gì đó cho cuộc đời tôi. Nhưng chuyện đó tốn nhiều thời gian lắm nên thôi, để sau hẵng tính.

- Cháu sẽ quay về thay đồ trước bữa trưa.

- Bác hy vọng là cháu ăn rồi. Cháu thấy không, bác mua cho cháu món Muesli mà cháu rất thích đấy.

Tôi không thích Muesli, nhưng không hiểu tại sao bác Elena lại tin vào điều ngược lại và lần nào cũng mua món đó cho tôi. Tôi không muốn làm bác thất vọng nên sẽ không bao giờ nói ra rằng bác đã nhầm. Chuyện này giờ đã trở thành truyền thống, nên lúc sáng sớm tôi lặng lẽ ngồi ăn hết bát ngũ cốc; và cảm thấy rất thích thú khi đứng lì trước cửa sổ và khung cảnh có được từ tầng ba mươi này không ngừng khiến tôi như nghẹt thở. Và sáng nay thì tôi vừa ăn món đó vừa nghĩ đến Justine, tối qua cậu ấy mới đến

thăm tôi để chào mừng tôi đã tới. Bọn tôi nói chuyện một lúc với nhau, rồi nhìn nhau và cả hai cùng hết sức ngạc nhiên. Vài giây im lặng là đủ để chúng tôi hiểu mình đang ngạc nhiên về cùng một điều: âm giọng của từng người; thế là chúng tôi phá lên cười.

- Tôi quên bằng mất là giọng cậu đặc Pháp! Justine nói.

- Còn tôi thì quên bằng là giọng New York của cậu đặc sệt!

Chúng tôi nhanh chóng quen với điều đó... Cậu ấy thích cái túi, hoặc có thể cậu ấy vờ như thích nó, rồi chúng tôi tiếp tục trò chuyện như thế chúng tôi chỉ mới xa nhau hôm qua. Mà đúng là chúng tôi chỉ mới xa nhau hôm qua thật.

Giờ đã là chín giờ, do chênh lệch múi giờ nên tôi dậy từ lúc sáu giờ sáng, Muesli bị tiêu hóa hết rồi nên tôi cảm thấy có nhu cầu xơi thêm bữa sáng thứ hai. Sau đó tôi mới đủ sức khỏe để mà tự do mua sắm điên cuồng được chứ.

Dĩ nhiên tôi có thể viện cớ là đang nghiên cứu thị trường thời trang, nhưng sự thật là thành phố này khiến tôi mất trí. Mọi thứ đều dễ dàng, cảm dỗ và trong tầm với, tôi đã đạt đến độ tham lam cực điểm rồi và cảm giác ấy đang làm tôi kiệt sức đây.

Hay nói đúng hơn là trước khi bị kiệt sức thì tôi muốn được vui vẻ, tôi đã quyết định sẽ khoan dung với chính mình nên hân hoan bước xuống. Xuống đến nơi, tôi gặp Jerry, người hàng xóm nay đã thành bạn của bác Elena.

- Cô quay lại đây ư?

Người Mỹ rất ít ôm hôn, họ thường dành cho nhau những cú “hug”, nghĩa là những cú vỗ vỗ mạnh, không thực sự chạm vào nhau mà chỉ vỗ bồm bộp vào lưng nhau thôi. Nghĩa là hành động.

Jerry rất cao lớn, dáng mảnh khảnh mà cơ bắp; ông vừa chạy bộ về và mặc bộ đồ quen thuộc: quần soóc bó màu xanh lơ, áo phông trắng tinh, tất thể thao màu trắng dài đến đầu gối và giày basket hoàn hảo.

- Cô ổn chứ cô bé?

Jerry vẫn bị mắc tật ở hàm: ông là thành viên tích cực của nhóm những người nghiện rượu vô danh, đồng thời cũng là thành viên tích cực của nhóm những người nghiện thuốc ngủ và “nghiện tình dục vô danh” nữa. Để chữa bệnh, ông đã phải chịu cai hoàn toàn. Ông cũng dừng cả cà phê, đồ ăn có đường và tất cả những gì ông từng dùng tới mức lạm dụng.

Nên không có gì ngạc nhiên khi nói hàm ông lại kêu răng rắc như vậy...

Suy cho cùng thì hôm nay, điều quan trọng là vẫn có người gọi tôi là “cô bé”, tôi cảm thấy sung sướng vô cùng và sẵn sàng tiến lên phía trước.

Không kịp đi một vòng quanh thành phố nên tôi đành dạo loanh quanh trong khu. Upper East Side có cả đồng cửa hàng quần rũ, cửa hàng này lại quần rũ hơn cửa hàng kia nên buổi sáng của tôi trôi qua trong nháy mắt.

Một gã đi xe máy vừa vượt qua tôi, trên lưng áo phông của gã có dòng chữ “Nếu bạn đọc được dòng chữ này thì có nghĩa là vợ tôi đã bị ngã”. Nhất định tôi phải tìm một cái tương tự cho Vincent mới được. Thế là sau khi lượn khắp năm mươi cửa hàng, đầu óc tôi quay cuồng vì liên tục nhìn ngó tứ phía, óc tôi như bốc hỏa vì tôi không sao nhớ nổi tên những chỗ mình đã

tự nhủ sẽ quay lại, quá tải trước vô số lựa chọn, ý định trong tôi bắt đầu trở thành điều gây sức ép cho chính tôi.

Đến lúc tôi thấy mệt lắm rồi, mà chính xác là tôi mệt thật ấy chứ, nên tôi quyết định quay về.

Bác Elena chưa hoàn toàn sẵn sàng, tôi đã quen với sự chậm trễ gắn chặt với kiểu cách diva của bác rồi, nhưng bác là một diva dịu dàng và cao thượng có một không hai nên như phần còn lại của thế giới, tôi tha thứ cho mọi sự quá đà của bác.

Chúng tôi thẳng tiến đến “La Goulue”, nhà hàng Pháp mà bác yêu thích.

Như thường lệ, bác đã đặt chỗ trước và giải thích rằng bác muốn được ngồi trên một chiếc ghế dài, đặc biệt là không có bàn để giữa phòng, “bác sợ có người ngồi phía sau mình lắm.”

Chúng tôi nói chuyện về mẹ tôi, tôi cảm thấy nhẹ cả người khi chia sẻ được tâm trạng tức tối và bất mãn trong tôi với người nào đó hiểu rõ mẹ tôi và cũng phải chịu đựng bà. Bác là người duy nhất tôi có thể tâm sự vì tôi đã loại bố tôi ra từ khi tôi nhận thấy những nỗi tuyệt vọng của mình chỉ càng khiến ông thêm nặng nề; tôi loại cả Vincent nữa vì anh vốn chẳng chịu nổi mẹ tôi từ lâu rồi, chẳng cần tôi phải đổ thêm dầu vào lửa.

Sau bữa trưa, hai bác cháu tôi đi dạo trên đại lộ Madison.

Tôi nhìn thấy những chiếc bánh ga tô ngon lành trong một cửa hàng bánh, tôi đề nghị mua một ít mang về nhưng bác Elena chẳng bao giờ chịu bước chân vào nơi nào có đèn nê ông sặc sỡ ngay trước cửa, “gu thẩm mỹ mà tôi thể thì chắc là đồ ăn cũng chẳng ngon gì”.

Tôi quay về nhà ngủ trưa một lát để sau đó đi chơi, tôi sẽ đi cùng Justine đến một buổi lễ và tôi muốn cảm thấy khỏe khoắn trong người.

Tôi đến đón Justine ở chỗ làm của cậu ấy, nằm giữa góc phố 47 và đại lộ 5.

Đó là một cái sảnh gồm có nhiều quầy bán đồ nữ trang nối tiếp. Chỉ khác ở mỗi cái tên treo trên mỗi quầy. Bố mẹ Justine sở hữu bốn quầy như vậy nên tôi tìm được cậu ấy không chút khó khăn.

Lúc lại gần, tôi không bị những món nữ trang hoành tráng thu hút mà là một chiếc máy tính cũ kỹ đặt ngay giữa chiếc bàn nhỏ, phía sau quầy. Tôi tưởng tượng ra cảnh Justine đang viết cho tôi, và tôi cảm thấy xúc động hơn mình tưởng.

Cô ấy giới thiệu tôi với bố mẹ và anh trai mình, tôi tán gẫu năm phút với họ, cố tỏ ra duyên dáng hết mức có thể, rồi chúng tôi đi.

- Tớ hy vọng mình làm họ hài lòng...

- Dĩ nhiên rồi.

- Thật chứ? Thế thì tớ vui lắm!

- Cậu làm tớ buồn cười đấy. Cậu kết hôn rồi cơ mà! Sao cậu lại phải bận tâm đến ý kiến của bố mẹ bạn bè làm gì nhỉ?

- Hôn nhân chẳng có nghĩa lý gì ở đây cả. Vả lại kết hôn hay không thì tất cả chúng ta cũng đều như nhau mà thôi. Sự bất an đâu có biến mất vì lý do ta đeo nhẫn cưới.

- Được rồi, tớ xin khẳng định: cậu đã làm họ hài lòng. Ngay cả mẹ tớ cũng có vẻ thích cậu.

- Đó là vì tớ có vẻ biết điều. Các bà mẹ đều yêu quý tớ. Đúng hơn là mẹ của những người khác.

- Mẹ cậu cũng yêu quý cậu, tớ chắc chắn đấy. Có điều cách thể hiện của bà hơi điên loạn chút thôi. Cậu có muốn mình nói chuyện đó không?

- Thôi, tớ muốn được thoải mái.

- Được rồi. Chúng ta có rất ít thời gian. Cậu muốn đến quán bar Royalton làm một ly không?

- Không phải đó là nơi cậu gặp bạn trai cũ của cậu và bạn gái anh ta đấy chứ?

- Đúng là nơi đó đấy. Suy cho cùng thì ai mà biết được, nếu tớ còn thích tới nơi ấy thì cậu sẽ có cơ hội chứng kiến cảnh tớ suy sụp hoàn toàn.

- Cậu có chắc là mình muốn đối mặt với nguy cơ đó không?

- Nhưng cũng không thể có chuyện tớ thay đổi thời gian biểu của tớ vì anh ta. Vả lại tớ đã khiến anh ta tức điên rồi! Dù sao thì anh ta cũng đang ở trong Căn phòng Lãng quên và ta sẽ không bao giờ phải nghe nhắc đến anh ta nữa.

- Cậu có lý, chúng ta đi thôi.

Khách sạn Royalton được Starck sửa lại cách đây nhiều năm nhưng trông vẫn luôn rất hợp thời. Không khí nơi này thật tối giản và thời thượng.

- Tớ không hề nghĩ là cậu lại làm việc tại một nơi kiểu thế. Ở đó chắc các cậu phải chen lấn với nhau. Hẳn lúc đông khách không khí khó chịu lắm.

- Rất khó chịu ấy. Tệ nhất là mùa Giáng sinh. Địa ngục với đủ thứ đèn nhấp nháy. Có tới cả trăm du khách trong một cái xó, tớ gọi họ là những “người cây”. Họ đến để xem cây thông ở Rockefeller Plaza nhân tiện tham quan luôn.

- Thứ đó thì có gì hay?

- Cả đồng người chen vai thích cánh chỉ để lưu lại dấu tay trên cửa kính; họ hỏi đồ nữ trang có phải hàng thật không và họ bị sốc khi nhận được câu trả lời là có. Rồi họ hỏi giá và lại càng bị sốc hơn nữa. Sau đó, họ quyết định thử.

- Nực cười thật, phải thế không?

- Đôi khi, nhưng ở đây lại đặt ra vấn đề: đám đông nhốn nháo ấy khiến các khách hàng thực sự muốn mua chạy mất dép...

Chuông điện thoại của Justine vang lên khiến cô ngừng lời. Cô bắt máy và cãi nhau với người đối thoại về chủ đề một cuốn băng video nào đó.

Rồi cô gác máy với vẻ rất bức tức.

- Khi người ta nghĩ rằng mọi tên khủng bố đều đến đây một cách hợp pháp, người ta bèn điềm nhiên ở lại suốt nhiều năm trời dù thị thực của họ đã hết hạn và chẳng ai bận tâm về điều đó. Thế mà cái câu lạc bộ video của tớ, chỉ chậm có hai ngày thôi là họ đã quấy rối tớ loạn lên rồi! Họ nên phụ trách các vấn đề người nhập cư mới phải...

Vài tiếng đồng hồ sau, chúng tôi đến nhà bạn của Justine, dưới chân một tòa nhà cũ thuộc quận Đống gói Thịt. Một chiếc thang máy han gỉ khó nhọc đưa chúng tôi lên đến tầng ba, nhưng cửa lại mở ra một không gian tuyệt vời.

Đó là một nhà kho được chiếu sáng bởi khoảng chục ngọn nến khiến nơi này mang dáng vẻ một nhà thờ bởi khoảng cách từ sàn đến trần ít nhất là năm mét. Ấn tượng chỉ thoáng qua bởi tôi đã nhìn thấy một nhà bếp siêu tiện nghi và một quầy bar đầy những mâm thức ăn ngon ngon. Trong toàn bộ phần còn lại của căn phòng chỉ có một thứ đồ đặc duy nhất là chiếc sofa cũ kỹ bị hỏng và những bức tường treo đầy các tác phẩm nghệ thuật đẹp đến nghẹt thở. Tôi liền bày tỏ sự hứng khởi của mình với Justine, tôi nhận xét rằng việc bày biện ít đồ thế này tạo không gian trừu tượng và làm nổi bật giá trị của các bức tranh, nhưng cô ấy lại giải thích với tôi là chủ nhà thường xuyên bị những tác phẩm nghệ thuật hợp sở thích này làm cho khuynh gia bại sản nên không biết lấy đâu ra tiền để mua nổi một chiếc ghế.

Không thể tả nổi đám đông vội vã chen lấn kia: tôi gặp những gã đàn ông mặc com lê, lại có những gã mặc quần soóc và đi giày basket, một gã nom chẳng khác gì người vô gia cư vậy mà Justine bảo gã là triệu phú. Đám phụ nữ cũng tạp nham như vậy, những nạn nhân thời trang, những quý bà trưởng giả, tầm thường hoặc xuềnh xoàng... Ở đây, hoặc người ta ăn mặc quá ư chải chuốt hoặc quá ư lôi thôi.

Justine quen rất nhiều người và tôi cảm thấy hơi bối rối trước sự dễ dãi của cô ấy khi cô ấy buông những lời phù phiếm vô vị mỗi lần gặp một người quen. Cô ấy chẳng giống gì với Justine mà tôi biết cả. Rồi về mặt cô ấy thay đổi lúc một phụ nữ tóc nâu to béo ồm ồm bước vào và thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

- Ôi không phải chứ! Justine thì thầm.

- Ai thế?

- Charlotte, cậu biết cô nàng khó chịu mà anh bạn David giới thiệu với tớ rồi đấy, cái cô nàng lúc nào cũng gây xì căng đan và uống như hũ chìm ấy.

Cô ấy không nói thêm nữa vì Charlotte vừa đi qua chào cô ấy, với vẻ cực kỳ nồng nhiệt là đằng khác.

- Trông cô ấy không có vẻ gì kinh khủng đến thế...

- Cậu cứ chờ tới lúc cô nàng uống vào ấy.

- Dù sao thì cũng có thể khẳng định cô ấy thích cậu.

- Bọn tớ gặp nhau tại nhiều dịp lễ hội rồi, tớ mà không ám cô nàng thì cô nàng cũng để tớ yên. Có lần cô nàng còn gửi email cho tớ khi nhìn thấy tên tớ trên một danh sách nữa. Cậu biết địa chỉ email của cô nàng là gì không? Quadeptsovoianh76@aol.com. Cậu hiểu chứ?

- 76 là cái gì?

- Là năm sinh của cô nàng. Mà cũng phải thôi, khi người ta sinh sau năm 70, người ta vẫn có thể cho phép bản thân mình hét lên điều đó với tất cả mọi người!

Tôi liếc mắt quan sát Charlotte: quả thực cô ấy đang xếp các ly cocktail, cười và nói rất to; nhưng cô ấy nom rất quyến rũ, khiêu vũ một cách duyên dáng và nhìn chung là bầu không khí phóng khoáng nơi đây phải biết ơn cô ấy rất nhiều. Cô ấy đang tán tỉnh đám người bám đuôi mình, một gã Max

nào đấy không rời cô ấy nửa bước, gã mời cô ấy một điếu thuốc lá quấn tay và tôi nghe thấy cô ấy trả lời:

- Tôi không hút thuốc nữa rồi, tôi thấy chúng ta phải hứng chịu cùng một hệ quả như mỗi lần đột ngột đứng lên sau khi đã nằm dài ra!

Vẻ hơi phật ý, gã kia buông lời nhận xét rằng cô ấy xuống dốc nhanh quá, thế là cô ấy bật lại:

- Mỗi người một kiểu. Dù sao thì tôi cũng cá rằng những người cực kỳ lành mạnh sẽ cảm thấy bản thân ngu ngốc lắm khi họ phải nằm trên giường bệnh viện và chết dần chết mòn chẳng vì điều gì cả.

Cô ấy khiến tôi bật cười và đứng ra thì tôi thấy cô ấy thật dễ thương, tôi không thể không nói điều đó với Justine.

- Không, cậu mới là người có lý. Nhưng tớ thì... cô nàng khiến tớ sợ vì cô nàng đại diện cho tất cả những gì tớ ghét, đồng thời tớ ghen tị với con người cô nàng. Hay nói cách khác là tớ thèm muốn những gì tớ ghét, hản cậu thấy tớ điên lắm.

- Không đâu, tớ hiểu ý cậu mà...

Tôi ngừng lời vì tôi lại thấy khuôn mặt Justine thay đổi. Tôi quay lại và thấy Charlotte đang hôn ngập miệng Max. Justine sững hết cả người.

- Cậu thấy chưa, cô nàng bảo đây là lần đầu tiên họ gặp nhau thế mà họ đã ôm hôn nhau ngay được rồi! Lại còn trước mặt tất cả mọi người nữa chứ!

Thay vì trả lời, tôi khe khẽ hát:

- *So-ome girls just wanna have fu-un...*

- Tớ bị sốc đấy. Còn hơn cả sốc nữa.

- Vậy là cậu không ghen nữa hả?

- Có chứ, thậm chí là hơn. Tớ là người quá ư khép mình, tớ không bao giờ làm được như thế.

- Thế thì sao?

- Thế thì đó là vấn đề của tớ. Tớ không biết tán tỉnh. Tớ quá ư nghiêm túc. Khi một gã tìm cách tán tỉnh tớ, tớ luôn có cảm giác gã coi thường tớ. Tớ từng khiến mối quan hệ với một gã mà tớ rất thích thất bại chỉ vì tớ tỏ ra u uất khi gã cố ôm hôn tớ. Gã nghĩ là tớ không quan tâm nên đã bỏ rơi tớ.

- Cậu không lấy lại được gã nữa à?

- Ừ. Tớ chưa bao giờ làm được việc cần làm. Quá nhút nhát. Không đủ tự tin vào bản thân. Không như cô nàng kia.

- Cậu biết rõ là cậu ghét phải giống cô ấy mà.

- Có lẽ, nhưng đồng thời tớ cũng tự nhủ cuộc sống của mình sẽ đơn giản hơn.

- Sai rồi... Vậy là do cô ấy mà cậu có cái thái độ hơi giả tạo này từ lúc chúng ta đến đây hả?

- Do cô nàng và những kẻ như cô nàng. Cậu biết đấy, ở đây, ai cũng tìm cách ra vẻ. Tớ thì cố gắng tỏ ra hời hợt để giấu đi phần nghiêm túc và nặng nề trong tớ.

- Có lần cậu viết cho tớ là cậu luôn lôi cuốn được những kẻ ngu ngốc, có lẽ vì thế này đây...

- Ý cậu là gì?

- Cậu khiến người ta hiểu lầm con người cậu, thế nên cậu toàn gặp phải mấy cái người thích hình ảnh ngốc nghếch đó của cậu. Không có gì phải ngạc nhiên cả...

Đột nhiên tôi tự hỏi nếu phải viết email cho tôi thì cô ấy sẽ miêu tả buổi tối nay như thế nào. Tôi nhìn cô ấy và cảm thấy cô ấy thật mong manh. Tôi nghĩ đến những câu chuyện đầu tiên của cô ấy, những câu chuyện mà theo đó cô ấy hiện ra rất mạnh mẽ và quyết đoán, tiếp đó là những câu chuyện cho tôi hay cô ấy đang có những mối bất an nào. Rõ ràng đó là những câu chuyện mà tôi thích hơn cả. Đã lâu lắm rồi cô ấy không còn nói dối tôi nữa, vậy tại sao cô ấy lại phải sợ tôi thất vọng chứ? Tôi vụng về vuốt ve cánh tay cô ấy; tôi muốn an ủi cô ấy nhưng lại sợ làm cô ấy bối rối. Mà tôi thì cũng chẳng phải người cởi mở gì cho lắm về mặt tình cảm.

Một người phục vụ pha trò bằng cách nói những từ khó hiểu:

- Scorpino-Moldavo-Caipiruscha.

- Moldavo, Justine đáp lời, và trước vẻ mặt ngờ ngác của tôi, cô ấy nói thêm: Hai nhé.

Tôi vẫn không hiểu.

- Anh ta nói gì vậy?

- Anh ta mời cocktail, tớ thấy cậu chờ ra nên gọi cho cậu giống tớ. Có gin, bạc hà và Chứa mới biết là gì, nhưng không quan trọng đâu, ngon lắm.

Tôi không phải dân Paris, tôi là dân Tỉnh Lẽ.

- Cậu có tin gì của Vincent không?

- Có, ngày nào anh ấy cũng gọi cho tớ.

- Và?

- Chẳng gì cả. Rốt cuộc thì anh ấy cũng thấy nhớ tớ.

- Lẽ ra điều đó phải khiến cậu vui chứ.

- Dĩ nhiên. Nhưng chỉ có đúng cú điện thoại ấy, vào đúng giờ ấy, ngày nào cũng vậy, điều đó có gì đấy rất... vệ sinh. Nó khiến tớ hơi căng thẳng đôi chút.

- Ở Paris thì cậu khủng hoảng vì anh ấy quên không gọi cho cậu, còn ở đây lại ngược lại, anh ấy gọi cho cậu đều đặn mà cậu vẫn không hài lòng.

- Tớ nghĩ phải yêu cầu anh ấy bớt gọi đi, nếu không tớ sẽ chẳng kịp có thời gian mà chờ đợi nôn nóng và sẽ cảm giác không nhớ nhung gì anh ấy nữa...

Justine ngược mắt lên trần, đúng lúc ấy Charlotte ngắt lời bọn tôi:

- Bọn tớ đến Lotus đây, các bạn muốn đi cùng không?

Rồi cô ấy bước đi không đợi câu trả lời, tôi đưa mắt hỏi Justine.

- Đó là một câu lạc bộ thời thượng, rất gần đây. Về đêm ở đó có cả đồng gái đấy nhưng vui lắm.

Vài phút sau, Max và Charlotte có vẻ như đang cãi nhau. Anh ta đang cố giữ cô ấy lại nhưng cô ấy vùng thoát ra rồi hét lên:

- Anh cứ việc đi mà làm những gì anh muốn, tôi chuồn đây!

Lúc đi về phía cửa ra vào, cô ấy sượt qua chúng tôi, nháy mắt với Justine và nói:

- Lộn xộn và hỗn loạn, nhiệm vụ của tớ hoàn thành rồi.

Tôi quay về phía Justine.

- Cô ấy nói nghiêm túc đấy hả?

- Tớ đã cảnh báo cậu rồi mà... Nào, chúng ta về chứ?

Đi bộ, đi bộ và đi bộ. Tôi thích đi bộ trong thành phố này, không có mục đích nào khác ngoài việc nhắc cho mình nhớ rằng mình đang tự do. Vả lại, đây là nơi duy nhất người dân cũng đi nhanh như tôi.

Tôi lại nghĩ đến chuyến du lịch với Ambre, cô ấy rất thích lang thang và ngược nhìn lên trời. Khi nhìn thấy tín hiệu *WALK* trước mặt, tôi quay lại và thấy cô ấy ở phía sau cách mình ba mươi mét. Tôi hét lên: “Nhanh lên, không thì lỡ đèn mất!” và dĩ nhiên là khi cô ấy đến thì tín hiệu đã chuyển thành *DON'T WALK* mất rồi. Điều đó khiến tôi bức bối; ở đây ta dễ phát điên nếu đi dạo với ai đó không bước cùng nhịp.

Rồi hồi ấy, Julien cũng đến nhập nhóm với bọn tôi, và chính cậu ấy là người rào bước rõ nhanh và kéo tôi theo. Khi chúng tôi nhìn lại, Ambre vẫn

đang ở cách xa tới nỗi chúng tôi khó mà nhìn thấy cô ấy. “Chúng ta lạc mất Ceausescu rồi”, Julien nói, ám chỉ cái áo măng tô của Ambre, một cái áo màu be pha hạt dẻ siêu cũ kỹ mà cô ấy rất thích. Có hôm cô ấy còn hét lên: “Nhưng các cậu định đi đâu với cái kiểu đi đó chứ? Các cậu bệnh thật đấy! Đừng có chạy nữa, tớ chán ngấy rồi, đi như thế thì thời gian đâu mà nhìn ngắm!” Đúng là chúng tôi chẳng nhìn ngắm gì vì bị ám ảnh bởi mục đích duy nhất là đến được nơi định đến.

Hắn chúng tôi đã bỏ lỡ nhiều thứ.

Ở Paris, hiếm khi tôi đứng đỉnh nhìn ngắm quanh mình, và khi tôi ngược mắt lên thì gần như lúc nào tôi cũng thấy mình đang đối diện với một cái đồng hồ ngạo nghễ báo hiệu một giờ hoàn toàn huyền tưởng.

Trời càng lúc càng nóng, tôi rẽ về phía Công viên Trung tâm.

Tôi đi một vòng quanh sân vận động hình ô van rồi dừng lại trước một khoảng rừng thưa đặt đầy những cái xích đu nằm vừa khéo dưới bóng cây. Tôi ngồi lên một băng ghế và quan sát các bà mẹ nhịp nhàng đẩy xích đu cho con mình. Cách đây ít lâu, tôi còn coi đó là một hình ảnh màu mè sến súa, nhưng hôm nay tôi lại thấy nó thật tình cảm; và tôi tự hỏi điều gì đang xảy đến với mình.

Một lúc sau, một thanh niên đi đến với cây đàn ghi ta, anh ta ngồi lên chiếc ghế băng bên cạnh và bắt đầu khe khẽ hát. Dylan, Marley, Springsteen, những bản tình ca nối tiếp nhau cất lên. Đám trẻ con bé xíu được bố mẹ dắt đi chập chững lại gần, bố mẹ chúng rất tự hào về tính hiếu kỳ của chúng. Tới đây mọi chuyện còn thú vị hơn nữa: anh thanh niên ngừng hát, dịu dàng cầm lấy tay bọn trẻ và để chúng lướt tay qua dây đàn ghi ta.

Hắn Justine cần một anh chàng như vậy, một anh chàng dễ thương không quan trọng hóa bản thân mình.

Tôi tự hỏi không biết anh ta có phải người Do Thái không.

Tôi không thể tin nổi mình lại đặt câu hỏi tương tự.

Suy cho cùng thì tôi mặc kệ, anh chàng đó hợp với Justine.

Tôi hy vọng là anh ta hợp với Justine, tôi cảm thấy kinh hãi khi nghĩ rằng mình lại tự đặt cho bản thân loại câu hỏi này, trong khi tôi lúc nào cũng chỉ trích bố tôi chuyện ông làm y như thế. Một số điều “tự nhiên lại thế” thật hết sức xảo trá, ta tự nhiên lại thế trong khi ta ghét cay ghét đắng cái tự nhiên lại thế ở người khác.

“Bố chúc con sinh được cô con gái giống con”, bố tôi thường trả lời vậy mỗi lần tôi coi ông như kẻ phản phúc già nua nhần tâm hồi tôi trong giai đoạn khủng hoảng tuổi dậy thì. Giờ tôi không còn tranh cãi với bố tôi nữa, chúng tôi hầu như lúc nào cũng nhất trí với nhau. Thật đáng kinh ngạc.

Tôi phải kết nối anh chàng nhạc sĩ kia với Justine mới được.

Lại một đứa trẻ nữa lại gần anh ta, trước ánh mắt tràn đầy yêu thương của bố mẹ nó. Tôi rất thích có con, tôi cũng vậy, có lẽ ở địa vị mình tôi cũng sẽ đẩy con tôi về phía anh chàng nhạc sĩ, và vì các con tôi hẳn sẽ dễ thương hơn, sống động hơn những đứa trẻ khác nên chúng tôi sẽ bắt chuyện với anh ta và tôi có thể tán tỉnh anh ta.

Khi ấy tất cả những gì tôi phải làm sẽ là giấu nhần cười đi. Nhưng có lẽ khi ấy tôi cũng ly dị rồi và tôi sẽ không còn đeo nhần cười nữa.

Liệu ta có thực sự tán tỉnh được ai đó khi đi cùng lũ trẻ con không nhỉ?

Chắc là có, nhưng chỉ tán tỉnh được những đối tượng cũng đã có con và ở cùng hoàn cảnh với ta mà thôi, chứ không phải những anh chàng nhạc sĩ trẻ ngồi đàn hát trong các công viên.

Thôi được, tôi không có con và nếu tôi có lén lút quan sát anh ta thế này thì đó là vì Justine... Tôi không thể để những suy nghĩ trên làm vẩn đục tâm hồn mình được, tôi muốn những suy nghĩ ấy để tôi yên trong khoảnh khắc tựa như là hạnh phúc này.

Tôi có thể nói gì với anh chàng nhạc sĩ bây giờ, nói là tôi muốn giới thiệu một người với anh ta à? Nếu anh ta có người yêu rồi thì anh ta sẽ đá đít tôi chứ chẳng chơi...

Tôi đứng dậy và lúc đi qua trước mặt anh ta, tôi mỉm cười.

- Cảm ơn vì đã chơi nhạc.

- Ồ, sở thích của tôi mà.

- Liệu tôi có thể nghe anh hát ở nơi nào khác được không?

- Giờ thì chưa đến lúc, mới chỉ ở Công viên Trung tâm thôi.

Tim tôi đập thành thạch. Bắt chuyện với ai đó thật đúng là địa ngục, độc thân thật đúng là khủng khiếp, tôi đã quên mất cảm giác ấy. Sắp trưa rồi, tôi phải về gấp thôi, Vincent sắp gọi điện cho tôi.

Khi về đến nhà bác tôi, tôi thấy căn hộ của bác đang trong tình trạng thảm. Căn hộ tầng trên bị rò đường ống nên phòng dành cho khách ở căn hộ

của bác tôi ngập trong nước.

Bác Elena khiếp hãi rụng rời nhưng lại không mớ tay vào bất cứ thứ gì: “Cũng giống như sau một vụ giết người ấy, ta không nên dịch chuyển thứ gì cho đến khi các chuyên gia tới.” Dù sao tôi vẫn đẩy cái giường giờ đã biến thành giường nước của mình ra và đi pha cà phê trong khi người quản lý và nhân viên sửa đường ống nước của tòa nhà đến.

Lúc họ đi rồi, đến lượt ông Jerry hàng xóm bấm chuông cửa. Vừa vào tới nơi ông đã đi xem ngay mức độ thiệt hại rồi ra phòng khách ngồi với chúng tôi để bình luận nọ kia. Nhưng vì ông không uống cà phê cũng không ăn kẹo sô cô la nên chứng máy cơ của ông lại tăng thêm lúc ông nhìn các vật cấm, và hàm ông lập cập tới nỗi chúng tôi khó mà hiểu nổi ông nói gì. May là ông không ngồi chơi lâu.

Bác Elena gọi cho con gái bác, chị ấy đề nghị tôi sang nhà chị ấy ở tạm.

- Carla có lý, tốt hơn hết là cháu sang nhà nó trong khi chờ căn phòng khô ráo trở lại còn bác thì đi mua một cái giường khác.

Tôi rất quý Carla mà chúng tôi thì vẫn chưa gặp được nhau. Chị ấy lúc nào cũng bận rộn với công việc bác sĩ tâm lý và hai đứa con trai bốn và sáu tuổi.

Tôi gọi cho Vincent, rồi gọi cho Justine để đưa họ số điện thoại mới của tôi.

- Cậu có chắc là cậu không muốn ngủ nhà tớ không? Justine hỏi.

- Chắc, tớ sợ Carla tự ái nếu tớ từ chối, và lại tớ cũng muốn ở bên chị ấy ít lâu; cậu biết đấy, bọn tớ ít có dịp gặp nhau lắm.

- Tiếc thật, tớ tin chắc cậu là một khách mời hoàn hảo. Phần lớn những người từng ở nhà tớ đều rất vô học và bừa bãi. Hè năm ngoái, một gã bạn trai cũ tớ quen ở Milan cách đây mười năm thỉnh thoảng xuất hiện không báo trước. Tớ phải nói với cậu là tớ cực kỳ hài lòng vì bây giờ không còn ở bên gã nữa. Gã chết tiệt ấy! Lại còn cái ý tưởng xuất hiện ở New York mà không cần biết mình có tìm được chỗ ở hay không nữa chứ! Suy cho cùng thì gã cũng tử tế, Chúa ban phước lành cho gã. Mà Chúa cũng ban phước lành cho gã rồi đấy: gã đã không lấy tớ. Gã mà lấy tớ chắc suốt ngày phát điên với tớ mất.

- Tớ tin cậu. Tối nay cậu làm gì?

- Tớ đến một buổi triển lãm từ thiện. Cô bạn Laura rủ tớ, cô ấy muốn giới thiệu tớ với ai đó và cô ấy biết anh ta sẽ tới. Mẹ tớ cũng nghe được thông tin này và năn nỉ tớ đi, thậm chí bà còn muốn trả tiền đặt chỗ nữa.

- Có đắt không?

- 50 đô la. Nhưng với bà thì phải là 100 đô la.

Tôi chuẩn bị một túi đồ dùng cho hai hoặc ba ngày, rồi một mình đến nhà Clara; bác Elena cần nghỉ ngơi sau một loạt những xúc cảm mà sự cố hỏng đường ống nước gây ra.

Carla và anh chồng Peter, một luật sư kinh tế nổi tiếng, vừa chuyển đến sống tại một căn hộ trên Đại lộ Công viên. Lúc xuống taxi, tôi khó mà tin nổi vào mắt mình. Tôi thấy mình đứng trước một tòa nhà tuyệt đẹp kiến trúc Gothic. Phía sau chiếc cửa sắt nơi ba người gác cổng niềm nở đang chen lẫn nhau là một cái cổng rộng lớn hệt như lối dẫn vào một giáo đường.

Tôi có cảm giác mình đang ở khách sạn: phải nói tên mình ra vì chủ nhà đã thông báo việc họ có khách, bên cầu thang máy còn có một nhân viên phục vụ đứng bấm nút nữa.

Tôi vui sướng tái ngộ Carla, chị ấy thừa hưởng từ mẹ sự nồng nhiệt và làm mọi việc để tôi được thoải mái.

Cách bài trí của các căn hộ ở New York chẳng có gì giống với cách bài trí của các căn hộ ở Paris, các kiến trúc sư đã thành công trong việc thiết kế những khu nhà ở không hành lang và những căn phòng nối tiếp nhau làm tăng cảm giác thể tích.

Bầu không khí ở đây đặc biệt dễ chịu nhờ những tấm gỗ lát tường lộng lẫy và vải lót dày có tông màu be, hồng và hạt dẻ; nhưng nhạc nền, một thứ lễ ca đang vang khắp các phòng, mới là thứ tạo cảm giác trang trọng một cách kỳ lạ. Trong phòng ăn đặt một cái bàn có thể ngồi được mười hai người một lúc, nhưng cái bàn ấy lại chất đống đủ các thể loại giấy tờ nên rõ ràng nó giống như chỗ trú ẩn của gia đình Carla.

Chúng tôi kết thúc chuyến thăm quan căn hộ tại bếp, Carla giới thiệu tôi với hai phụ nữ trẻ đang vừa tám chuyện vừa dọn bàn là Maria và Jane, hai vú nuôi. Khi chỉ còn hai chị em với nhau, tôi không thể không hỏi “Sao lại là hai?”, và Carla trả lời với vẻ tự nhiên nhất quả đất: “Một để chăm Elie còn một để chăm Ben.”

Peter vừa về, chúng tôi đã ngồi ngay vào bàn ăn, ở đây, họ ăn tối rất sớm, ăn cùng bọn trẻ và không xem ti vi, điều này khiến cho mọi tin đồn về chuyện các bậc phụ huynh Mỹ rất thiếu nghiêm khắc trở thành lời dối trá.

Lúc bữa ăn kết thúc thì có tiếng chuông cửa: thầy giáo dạy dương cầm của bọn trẻ tới.

- Chị quên khuấy đi mất! Carla thốt lên. Chị hy vọng em không quá mệt, cây đàn được đặt trong phòng khách nên chắc em sẽ chưa ngủ ngay được...

- Chị đùa à, vẫn còn siêu sớm mà; em sẽ ngồi im đọc sách.

- Thế vào phòng chị đi, trong đó có một cái ghế bành lớn rất thoải mái và có đủ loại tạp chí.

Tôi vào phòng Carla và bắt đầu lật giở từng trang tạp chí, dừng lại lâu hơn ở những trang nói về thời trang, chúng cũng gần như giống với các chuyên mục thời trang trên tạp chí Pháp. Sự dàn cảnh phi thực và giá cả quần áo khiến các bức hình trở nên không thật, và như mọi khi, tôi tự hỏi các bức hình ấy được chụp để nhằm đến ai. Một quảng cáo khiến tôi chú ý: Thời trang Bà bầu GAP. Thật không thể tin nổi, họ ra hẳn một dòng sản phẩm dành cho các phụ nữ có thai! Tôi đến phải sinh em bé mới được.

Carla thò đầu qua cửa.

- Em ổn chứ?

- Dĩ nhiên rồi.

- Thế em kiên nhẫn thêm chút nữa nhé, giờ đến lượt Peter và chị.

- Ồ, anh chị cũng học đàn à?

- Không, mà đúng ra là có: bọn chị học những gì bọn trẻ học. Nhờ thế trong tuần bọn chị có thể giúp chúng ôn luyện tốt hơn.

Tôi chiêm ngưỡng phần quảng cáo Thời trang Bà bầu GAP. Tôi không biết liệu mình có phải một người mẹ tốt không.

Nửa tiếng sau, thầy giáo dạy nhạc ra về, Peter và Carla cho bọn trẻ đi ngủ. Maria và Jane vẫn ngồi dưới bếp và tiếp tục cuộc tranh luận quanh một ấm trà.

Tôi dọn giường cho mình trên một chiếc tràng kỷ dày trong phòng khách rồi đi ngủ. Hai tiếng sau, Carla và Peter vẫn chưa ra khỏi phòng bọn trẻ, tôi tự hỏi phải mất bao lâu để dỗ trẻ con ngủ. Tôi không tin mình sẽ là một bà mẹ tốt.

Trên ti vi, một chương trình quảng cáo bột giặt đang chứng minh loại bột giặt này có thể tẩy vết máu trên áo sơ mi thành công thế nào. Trong lúc thiêu thiêu ngủ giữa tiếng lẽ ca du dương, tôi tự nhủ nếu áo sơ mi của tôi đầy máu thì tôi phải bận tâm đến chuyện khác nhiều hơn là chuyện bột giặt.

Tôi dậy lúc khoảng bảy giờ, khi ấy cả nhà đã thức từ lâu. Ai đó đã bật đĩa lẽ ca, hoặc cái đĩa vẫn chạy suốt cả đêm như thế.

Tôi đi xuống bếp gặp Maria và Jane đang chuẩn bị bữa sáng cho bọn trẻ. Carla bước vào, đã sẵn sàng và ăn mặc chỉnh tề, tay cầm chiếc đĩa rồi chạy đi cho thằng lớn ăn và mặc quần áo trong khi Maria và Jane ngồi lại dùng bữa sáng, họ mời tôi cùng ăn với họ.

Hai mươi phút sau, Maria đứng dậy, nhắc điện thoại và nói mấy từ rất lạ: “K23B năm phút nữa.” Trước vẻ tò mò của tôi, cô giải thích rằng cô vừa báo trước với người lái xe là năm phút nữa thì đưa xe ra cổng. Hẳn là tôi đang bị lừa. Thậm chí còn chẳng phải đi ra tận bãi đậu xe. Ở đây đúng là giống như ở khách sạn, nếu tôi kể lại mọi chuyện với Vincent... Rồi đến lượt Peter xuất hiện, anh ta với lấy cái đĩa thứ hai và đi chăm sóc cậu con trai thứ hai.

Carla quay lại cùng Elie, chúng tôi chỉ kịp ôm hôn nhau rồi hai mẹ con chị ấy đi với Maria. “Em cứ tắm trong phòng tắm của chị nhé!” Carla hét lên với tôi trước khi đóng cửa lại.

Jane mời tôi một cốc cà phê khác, tôi vồn vã nhận lấy, trong khi đó Peter chạy theo Ben với cái nĩa trên tay. Nửa tiếng sau, Maria gọi điện để báo với Peter là cô đang ở dưới nhà. Jane gọi Peter, anh đi ra, bế Ben trên tay, đặt nó xuống đất để đi tất cho nó trong khi thằng nhóc gào lên và vùng vẫy kịch liệt, vò nhàu bộ com lê bóng lộn của bố nó.

Jane làm thêm cho mình một lát bánh mì nướng.

- Ờ... chị không giúp một tay ư?

- Không, tôi không lại gần bọn trẻ khi bố mẹ chúng ở đó.

- Sáng nào cũng thế này à?

- Đi tất ấy hả? Phải đó, chúng thích để chân trần.

- Thế sau đó chuyện gì sẽ xảy ra?

- Chẳng có gì, thói quen cả ấy mà. Maria đưa Elie đến trường nó, đưa Carla đến văn phòng chị ấy. Giờ Maria sẽ đưa Ben đến một ngôi trường khác rồi đưa Peter đến văn phòng anh ấy.

- ... Còn chị?

- Tôi sẽ dọn dẹp phòng họ.

- Ồ, ra chị là người coi sóc căn nhà?

- Ôi không, chỉ phòng bọn trẻ thôi. Nancy mới là người dọn dẹp và nấu nướng.

- À... rồi sau đó?

- Buổi chiều chúng tôi đến trường đón bọn trẻ rồi đưa chúng đi công viên.

- À... Được rồi, tôi đi tắm đây.

Jane đứng dậy lấy cho tôi một chồng khăn tắm mềm mại, tôi bước vào phòng tắm của Carla.

Ồ, có mấy cái loa được gắn đâu đó, những bài lễ ca lại vang lên nghe rõ kỳ quặc sau khi dội vào lớp đá hoa cương lát khắp phòng tắm từ nền lên đến trần.

Một buồng tắm hoa sen nhiều tia rộng tận năm mét vuông đang tử tế chờ đón tôi, còn tôi thì đang thầm chuẩn bị trải qua một khoảnh khắc dễ chịu.

Hai mươi phút sau, người tôi vẫn khô cong và tôi bắt đầu thấy lạnh.

Tôi vận tất cả các vòi nước, ấn vào tất cả các nút nhưng chẳng có lấy một giọt nước dù là nhỏ nhất rỏ ra.

Bực mình, tôi quần người vào một chiếc khăn rồi vào phòng tắm của bọn trẻ. Tôi gặp Jane và kêu lên: “Tôi chẳng biết sử dụng thế nào cả!”, cô bèn đề nghị chỉ cho tôi cách nhưng tôi lịch sự từ chối.

Lúc tắm xong, tôi quay lại phòng khách mặc quần áo, khi tôi đi qua phòng làm việc, Jane gọi tôi. Tôi bước vào và thấy cô đang ngồi trước máy vi tính viết email.

- Bà Elena vừa gọi.

- Cảm ơn chị, tôi sẽ gọi lại cho bác ấy. Jane này, tôi nhớ ra là mình quên hỏi Carla chìa khóa dự phòng.

- Ở đây chẳng ai có chìa khóa đâu, cửa vào lúc nào cũng mở mà.

- Mở... Không mở hết chứ?

- Có chứ, có chứ! Chị sẽ thấy, chị chỉ cần quay năm dặm là cửa sẽ mở ra. Khu nhà này là Fort Knox mà, chẳng phải lo gì khi an ninh tốt như thế nên mọi người không cần linh kinh đồ đạc thêm làm gì.

Điện thoại đổ chuông, Jane trả lời rồi chuyển máy cho tôi gặp Justine.

- Triển lãm từ thiện thế nào?

- Thảm họa.

- Còn gã trai mà Laura muốn giới thiệu với cậu thì sao?

- Anh ta rất đẹp trai; và cậu đoán xem: cô ấy nhảy với anh ta suốt buổi tối. Lúc bế mạc cô ấy còn đến gặp tớ và hỏi xem tớ còn đợi gì mà không tới buôn chuyện với họ. Tớ bèn trả lời: “Để làm gì chứ? Cậu có chịu nhả anh ta lấy một phút nào đâu!” còn cô ấy thì trả lời: “Dĩ nhiên rồi, tớ giữ anh ấy cho cậu mà, để không ai có thể lại gần anh ấy.” Thế là tớ bảo cô ấy rằng cô ấy đã đạt được mục đích một cách trọn vẹn rồi đấy.

- Còn những gã đàn ông khác?

- Tớ đã thành công rục rở với một gã bám chặt lấy tớ suốt buổi tối. Tớ không hỏi tuổi gã nhưng cậu bình tĩnh nhé, gã đeo máy trợ thính đấy! Và cậu biết sao không? Suy cho cùng thì gã cũng tài ra phết bởi chẳng có mấy lão già thất thập cổ lai hy nào lại cả gan như vậy... Hôm nay cậu định làm gì?

- Tớ định đến bảo tàng Guggenheim xem triển lãm về Brazil, cũng cần phải tiêu khoản tiền Vincent đang kiếm được chứ.

- Tớ đã thấy mấy cái túi mua hàng của cậu, toàn là quà tặng Vincent chứ đâu! Cậu cẩn thận không lại biến mình thành đồ đại trai đấy, tớ thấy chuyện đó không ổn chút nào đâu.

Tôi nghe thấy tiếng mẹ Justine ở phía xa:

- Sao, thế nào rồi?

- Chẳng thế nào cả! Mẹ nợ con hai trăm đô đấy!... Tớ phải làm việc đây, tớ chỉ muốn nhắc cậu là đừng làm gì vào ngày Chủ nhật nhé, tớ sẽ đưa cậu đi ăn bữa sáng muộn luôn với mấy cô bạn tớ. Ở nhà chị họ cậu thế nào?

- Ổn lắm. Cậu làm việc đi, tớ sẽ gọi lại cho cậu sau.

Cửa ra vào vừa mở, tôi nghe thấy giọng Maria:

- Cúc cu, tôi về rồi đây! Ai muốn uống cà phê nào?

- Tôi, tôi! Jane kêu lên rồi đứng dậy. Hẳn chị ấy mang bánh vòng về đấy, chị ra cùng tôi chứ?

- Tôi ghi lại nhé: giát lò xo Giấc Mơ Quyến Rũ bọc kín từng thanh, đặc chế cho tấm lưng nhạy cảm. Đệm thì tôi sẽ chuyển cho chị loại Dorsodynamic có lò xo hay Dorsolatex 100%?

- Anh tên gì?

- Bill.

- Rất hân hạnh, tôi là Elena. Bill này, anh toàn hỏi tôi những câu mà tôi chẳng biết trả lời ra sao. Vậy hãy để tôi hỏi anh xem nếu là anh thì anh sẽ lấy loại nào.

- Cả hai loại đệm này đều có vùng bảo vệ được đặt ngang vị trí thắt lưng khi nằm và mặt kép Đông-Hè làm từ len sinh học nguyên chất Microstop...

- Microstop ư?

- Bước tiến mới đây ạ: loại len này được xử lý “đến nơi đến chốn”, nó bền hơn theo thời gian.

- Tôi hiểu rồi. Xin lỗi vì ngắt lời anh.

- Nhưng loại Dorsodynamic lò xo có tới sáu lớp mút tăng cường ở giữa cộng thêm một lớp mút tiện nghi để giúp tấm đệm chắc chắn hơn. Nó được bảo hành bảy năm và thực sự là rất êm.

- Thế thì tôi sẽ lấy loại này.

- Chị thích mẫu Tiện nghi bền, Siêu tiện nghi bền hay Siêu tiện nghi bền chống rệp?

- Bill, anh lại bắt đầu rồi!

- OK, OK. Chị lấy mẫu Siêu tiện nghi bền chống rệp nhé. Mặt Mùa Đông của mẫu này có 300g/m² còn mặt Mùa Hè có 400g/m² bông lót Hollofil Allerban: đây là một loại sợi chống dị ứng có chứa hoạt chất ngăn chặn sự sinh sản của vi khuẩn và nấm mốc.

- Ý anh là nấm mốc có xu hướng sinh sản trong các tấm đệm ấy hả?

- Chị không tưởng tượng được đâu!

Elena đưa mắt nhìn tôi, tôi không nhúc nhích khỏi chiếc ghế bành nơi tôi đã an vị từ lúc hiểu rằng việc mua giường mới đang dần biến thành một chiến tích thực sự.

Đây là một chiếc ghế bành xoay nên khi không ngừng cựa quậy trên đó tôi đã vô hình trung di chuyển nó và lùi lại. Tôi vừa quay năm vòng liên tiếp, lúc dừng lại, mắt tôi hoa lên, những hình ảnh kỳ quặc về đồng giường phủ chăn tròn của bà tôi cứ chập chờn ẩn hiện.

- Cháu có nghe thấy không cháu yêu? Được rồi Bill, tôi nghe lời anh, tôi chẳng thích ý nghĩ nấm mốc sinh sôi nảy nở chút nào...

Gần một giờ đồng hồ sau bác Elena mới dứt được ra khỏi Bill vì bàn chuyện thay giường thì cũng phải bàn cả chuyện thay gối nằm và gối ôm nữa, tôi vội vàng kéo bác Elena ra.

- Bác lại đây, đã đến lúc uống cà phê và ăn bánh ngọt rồi.

- Vào giờ này thì khó mà tìm được taxi đi đến St Ambroes.

- Kệ St Ambroes đi, cháu chưa ăn trưa và đang đói muốn chết đây, bác cháu mình sẽ tìm được một quán nào đó trong góc phố.

- Nhưng cháu biết đấy, chỉ có St Ambroes mới...

- ...pha được món cà phê xứng với tên gọi này. Cháu biết chứ. Cháu còn được biết là cuối tháng này họ sẽ đóng cửa và dù sao thì bác cũng nên đến một quán trà mới bác ạ. Nên là bác đừng băn khoăn làm gì.

- Ariane, phải tôn trọng bác chứ!

Hai bác cháu tôi phá lên cười. Rồi bác Elena thở dài. Việc cái quán ưa thích của bác sắp đóng cửa khiến bác buồn ghê gớm.

Tôi thuyết phục được bác bước vào quán Nora, một nơi không có đèn nê ông và có đủ mọi thể loại bánh ngọt. Hai bác cháu chọn ba hay bốn loại gì đó để ăn thử cho biết và bác Elena ngồi xuống; đây là một cửa hàng tự phục vụ, tôi bảo bác đợi tôi trong lúc nhân viên quán chuẩn bị cà phê và đĩa cho chúng tôi.

Lúc tôi quay lại, bác Elena đang vừa rên rỉ vừa bắt đầu ăn chiếc bánh xốp thứ tám.

- Suy sụp một cách thiếu thoải mái...

- Suy cho cùng bác cũng phải công nhận là nó ngon đi...

- Ủ, nhưng kiểu chỗ này khiến bác trầm cảm, ai cũng vội vã, chẳng ai thưởng thức những gì mình đang ăn cả. Giờ thì đây là tất cả mọi thứ ta có thể tìm được trong thành phố này: những tiệm cà phê với ba cái bàn nhỏ xíu và những chiếc ghế thiếu tiện nghi; cùng một dãy ghế dài tại quầy bar ốp kính... Vì thế mà mọi người có thể nhìn ra ngoài và quên được chuyện họ chẳng có gì để nói với nhau. Thẳng thắn mà nói, cà phê ở những quán này thật khó mà nuốt trôi được...

- Lần tới bác sẽ thấy ngon hơn. Sao tối nay bác cháu mình không đến tiệm Elio ăn tối nhỉ?

- Ôi cháu yêu! Bác tin là đêm hôm trước bác đã mơ thấy món spaghetti có tỏi của họ... Có lẽ cả món bánh kem chanh nữa... Bác tự hỏi họ dùng loại máy pha cà phê nào...

- Cho cháu mượn di động của bác, cháu sẽ gọi Carla xem vợ chồng chị ấy có rảnh không, cháu muốn mời cả bác và anh chị ấy.

Carla rất vui, chị ấy sẽ gọi Peter để báo anh biết trước.

Năm phút sau, điện thoại di động của bác Elena đổ chuông, tôi thấy bác nhăn mặt trước khi nhấc máy.

- Carla gọi. Peter đồng ý đi ăn tối nhưng khi con bé gọi về nhà thì Jane và Marie nói là họ dự định đi xem phim từ trước nên sẽ không có ai trông bọn trẻ. Nó đề nghị mai hãy đi ăn tối...

Rồi bác ăn thêm một chiếc bánh xốp khác.

- Bác phải thú nhận với cháu điều này: đôi khi bác tự hỏi không biết liệu nhà bên đó có biết thu xếp ổn thỏa hay không nữa...

- Ba mươi độ vào tháng Năm, năm nay mọi chuyện đều có thể xảy ra cả!

Justine lục lọi trong túi xách, lấy ra một cái dây buộc tóc rồi vẫn vừa tiếp tục đi bộ vừa cột tóc lại.

- Tớ còn dây buộc tóc đấy, cậu có muốn dùng không?

- Không, cảm ơn cậu, tớ chẳng bao giờ vén tóc lên cả, đấy là vì tai tớ.

- Chúng làm sao?

- Chúng cứ vĩnh ra. Đúng ra là hơi vĩnh thôi nhưng mẹ tớ làm tớ bị mặc cảm từ lúc tớ còn nhỏ. Tớ từng bị cấm dùng kẹp tóc, đã man vô cùng.

- Thật vớ vẩn! Tai cậu rất ổn mà, thậm chí còn chẳng vĩnh chút xíu nào nữa! Chuyện này khiến tớ nghĩ đến mẹ tớ, lúc nào cũng chỉ trực bảo tớ là tớ còn nhỏ lắm. Tớ thấy bản thân mình rất dễ thương. Cậu biết sao không? Vì tớ cân đối.

- Cậu mới là người có lý! Được rồi, vậy còn bữa sáng muộn thì thế nào?

- Có Laura và cô bạn thân Nasreen của tớ, cô bạn thân nhất. Họ cũng mời cả Gina, trước đây chị ta cũng thuộc nhóm bọn tớ nhưng tớ ngừng gặp chị ta rồi. Chị ta quá ư phức tạp. Ghen tuông và ganh đua. Một sự kết hợp tồi tệ. Nhưng có lẽ chị ta sẽ khiến cậu thích thú. Chị ta vừa tròn bốn mươi tuổi nhưng chị ta lại bảo mình mới có ba mươi chín cộng thêm phí vận chuyển và gửi hàng.

- Cả nhóm đều độc thân à?

- Ừ. Nasreen hẹn hò với ai đó được một năm nay, anh ta mời cậu ấy đến nhà bố mẹ mình ăn tối, cậu ấy đã tới với một bó hoa rất đẹp. Bố mẹ anh ta cảm ơn cậu ấy rồi rời khỏi phòng. Một giờ sau, cậu ấy vẫn ngồi trong phòng khách với anh bạn trai còn bố mẹ anh ta thì không quay lại. Anh ta ra xem họ làm gì: họ đang ăn nốt bữa tối mà không thèm mời anh ta và Nasreen ăn cùng!

- Không phải chứ! Cậu ấy đã làm gì họ nào?

- Chẳng làm gì cả, đó là lần đầu tiên họ gặp cậu ấy! Chắc hẳn họ đánh giá cậu ấy không hợp với con trai họ. Còn anh con trai thì lại làm như chẳng có chuyện gì xảy ra. Cậu ấy thấy mình như bị làm nhục còn anh ta lại đề nghị gọi pizza về ăn. Cậu ấy đã chủ động cắt đứt quan hệ. Có quá nhiều kẻ bệnh hoạn được thả rông giữa phố phường New York... Chúng ta đến nơi rồi.

Trước mắt chúng tôi hiện lên nhà hàng Pastis, đó là một nơi hợp thời và bên ngoài có một hàng dài người đứng đợi, nhưng Justine chơi trò chen lấn, cô ấy quen người xếp chỗ ở đây nên chúng tôi có ngay chỗ ngồi mà không phải chờ đợi.

Pastis không khác gì một quán rượu nhỏ miền Nam nước Pháp, đó là một nơi rộng rãi và ồn ào đến khó tin. Rõ ràng quán này toàn khách quen đến để hẹn hò hoặc làm quen với nhau, trong những phút đầu, tôi bị cảnh hồ lộn nơi này chế ngự.

- Cậu nhìn gì thế? Justine hỏi.

- Toàn bộ hệ động vật này... Nhìn cậu xem, ba cô tóc nâu vừa bước vào: nom họ cực kỳ chải chuốt nhưng lại cố tình tỏ ra mình rất cool. Song sự cố tình ấy chẳng phát huy tác dụng gì cả nên thành ra họ thật nực cười.

Justine phá lên cười.

- Cậu nên nói với họ lúc họ ngồi xuống, hẳn họ sẽ thích lắm.

Trước vẻ sững sốt của tôi, cô ấy nói thêm:

- Nực cười nhất là nếu hai đứa mình không quen nhau, hẳn cậu sẽ nhìn tỏ bước vào với họ và chắc chắn cũng nghĩ hệt như thế...

- Không đời nào, cậu chẳng có gì giống với họ cả!

Cô cười ngặt nghẽo hơn trước vẻ bối rối của tôi, khi ba cô gái bước đến bàn chúng tôi, cô ấy tỏ ra hết sức hớn hở.

- Ariane trứ danh đây rồi... Ít nhất cũng có một điều chắc chắn: hẳn cậu phải rất hài hước, Laura vừa nhìn tôi chăm chú vừa nói.

- Ngay cả tớ cũng từng nghe nói đến cậu! Gina thốt lên. Thế mà Justine đối xử trịch thượng với tớ lắm.

Nasreen khéo léo thay đổi chủ đề.

- Triển lãm từ thiện thế nào?

- Chẳng thế nào cả, Justine trả lời. Có quá nhiều con gái.

- Ồ, buồn cười thật, hôm qua tớ cũng đi dự một lễ hội và cũng nảy ra trong đầu suy nghĩ hệt như cậu: có quá nhiều con gái!

- Nếu cậu đến New York kiếm chồng, Gina bảo tôi, thì cần phải nói với cậu điều này ngay lập tức: chỉ uống công mà thôi!

- Tớ có chồng rồi.

- Thế hả? Thế chồng cậu đâu?

- Ở Paris, anh ấy phải đi làm.

- Thế hả. Còn cậu, cậu có đi làm không?

- Có chứ, dĩ nhiên rồi.

- Ở đây có cả tá đàn ông làm đủ mọi cách để vợ họ ở nhà. Chị gái tớ lấy chồng năm hai mươi tư tuổi khi đã có trong tay tấm bằng kế toán chuyên ngành. Chồng chị ấy năn nỉ để chị ấy sinh con ngay, đứa thứ nhất rồi đứa thứ hai, vài năm trôi qua mà chị ấy chẳng thể bắt đầu làm việc được. Giờ chị ấy đang xoay xở đủ cách để kiếm việc nhưng không nơi nào muốn nhận chị ấy vì chị ấy không có kinh nghiệm... Thực tế thì cậu có biết tư thế yêu thích của 80% các cặp vợ chồng không?

- Không.

- Tư thế loài chó. Nam ngồi và thở hỗn hển còn nữ thì quay lưng lại với nam và ngồi im thin thít.

Mọi người cùng cười rộ lên, cả tôi cũng vậy, nhưng Justine nhìn tôi và môi cậu ấy khẽ lẩm bẩm: “Ghen tuông và ganh đua. Một sự kết hợp tồi tệ.”

- Cậu có nhớ hồi chị cậu đính hôn không, Nasreen lên tiếng, ai cũng bảo cưới một anh chàng Mạn Tây là việc làm liều lĩnh.

- Đúng thế, Gina trả lời, nhưng hồi ấy mọi người nói nửa thật nửa đùa, giờ thì họ nói vì đã biết rõ nguyên nhân.

- Các cậu nghiêm túc đấy chứ?

Tôi khó mà tin được những gì mình đang nghe thấy.

- Tuyệt đối nghiêm túc, Laura trả lời. Ở New York người ta thường nói rằng thà lấy một người nước ngoài còn hơn là lấy một gã sống bên kia Công viên Trung tâm.

- Tại sao? Ở Mạn Tây cũng có những tòa nhà như thế, những cửa hàng như thế và khi đi dạo có thể nói là ta cũng gặp những người hết như thế.

- Có thể, nhưng tâm trạng lại rất khác nhau.

- Đúng vậy, Justine khẳng định, tớ thấy thời gian càng trôi qua thì sự khác biệt càng thể hiện rõ.

Không có thời gian để tìm hiểu vì chúng tôi bị phân tán bởi một tiếng ồn ào mà tôi ngay lập tức nhận ra. Tôi quay đầu lại và nhìn thấy Charlotte vừa bước vào. Cô ấy bước lại bàn chúng tôi và chào Justine, tôi khẽ giơ tay ra hiệu với cô ấy, cô ấy bảo tôi:

- Cậu đừng lo, tớ cũng vậy, cũng quên tên cậu rồi... Tớ đang tìm David, bọn tớ hẹn hò, tớ đến muộn, hân anh ấy đang ở đây...

- Anh ấy ngồi trong góc kia kìa, bên cái bàn tròn lớn ấy, Justine trả lời.

- Thế hả? Anh ấy ngồi với ai thế? Được rồi, tớ qua xem sao. Dù sao thì tớ cũng thích có người này người kia, tớ cố tình quên để chuông báo thức vì tớ sợ ngồi không với anh ấy sẽ buồn.

- Còn Max thì sao?

- Quên hân đi. Hân khiến tớ nhớ đến gã bạn trai cũ, kẻ đồng nhất sự cương cứng với một dạng tiến hóa ở loài người. Tớ đã hân rồi. Hân gọi tớ là con đĩ, như thế đó là lời nhục mạ vậy... Thôi, hẹn gặp các cậu sau!

Cô ấy quay gót đi mất.

- Tớ không tin nổi các cậu lại có thể là bạn bè, Nasreen nói với Justine.

- Bọn tớ không phải bạn bè, cuộc vui nào cô ta chẳng có mặt, thế nên bọn tớ chạm trán nhau, vậy thôi. Nhân nói về bạn, tuần tới là sinh nhật Rachel đấy.

- Lại nữa rồi! Laura kêu lên.

- Lại nữa rồi là sao?

- Tớ không biết, tớ có cảm giác một số người tổ chức sinh nhật thường xuyên hơn những người khác.

- Đó là vì lần nào đến sinh nhật mình cậu ấy cũng tổ chức. Mà cậu ấy còn tổ chức “Tại Gia” nữa chứ.

- Lắm chuyện, Gina rên rầm, nhà hàng rồi cộng thêm một món quà, lại một buổi tối cả trăm đô la nữa. Tớ thì đang rỗng túi...

- Cậu đang coi thường ai kia chứ, Nasreen nói, cậu thử nói xem mỗi lần đi xem bói của cậu tốn hết bao nhiêu?

- Chẳng có gì liên quan cả.

- Thì cứ nói đi.

- 175 đô.

- Đấy! Cậu có thể tiêu 175 đô để đi xem bói và tiêu chưa đến một nửa số đó cho một người bạn.

- Cậu cứ chỉ trích đi, cậu thì cần gì thầy bói, bà cậu đã có đủ loại nước thần rồi mà...

- Nước thần á?

Tôi gần như kêu lên.

- Cậu biết đấy, Nasreen bảo tôi, mấy cái phương thức bùa mê thuốc lú cổ xưa...

- Không, quả là tớ không biết.

- Chẳng hạn để làm cho một gã trai quay lại, người ta bảo phải thêm một ít nước tiểu vào cốc rượu của gã...

- Cái đó không hiệu nghiệm đâu, Laura cắt lời, tớ từng thử rồi. Nhưng bà tớ gợi ý nên nghiền một ít tóc, một mẫu móng tay và lông vùng kín. Tớ đã gọi cho Phil để rủ anh ta đi ăn tối, anh ta từ chối, nhưng đồng ý đi uống cà phê, bọn tớ hẹn nhau ngày mai.

Tôi phát hoảng, Nasreen và Gina lại hết sức phấn khích, tôi nghiêng sang phía Justine thì thào:

- Cậu ấy đang làm nhằm gì thế, một kiểu thời Trung cổ à?

- Không, chỉ là một kiểu vùng Trung Đông thôi. Khả năng tạo ra điều Kỳ Diệu.

- Dù sao cậu cũng không làm mấy trò tương tự đấy chứ?

- Cậu điên hay sao vậy?

- Đúng như tớ nói: cậu chẳng có gì giống với họ cả.

Khi bữa sáng muộn kết thúc, Justine và tôi đi dạo với nhau, tôi đưa cậu ấy về nhà rồi cũng quyết định quay về. Lúc chia tay, tôi bảo cậu ấy: “Cậu phải biết điều này: khi nhìn cậu, tớ không thấy cậu thảm hại, và trên thực tế thì các bạn cậu lại càng không; nên tớ tự hỏi điều kỳ diệu nào giúp tớ thoát khỏi tình trạng độc thân. Vậy đấy.”

Chúng tôi ôm hôn nhau, tôi đi bộ đến góc phố, đúng lúc tôi dừng lại gọi taxi thì có ai đó nhẹ nhàng túm lấy cánh tay tôi.

Tôi quay lại, anh ta đứng đó, ngay trước mặt tôi.

Sáu năm đã trôi qua, nhưng anh ta không thay đổi; sáu năm đã trôi qua và đã có một lỗ hổng ngự trị trong tôi.

- Thomas...

Đó là tất cả những gì tôi có thể nói. May thay anh ta tiếp lời và giải đáp mọi câu hỏi tôi không hề đặt ra.

- Có một buổi triển lãm tranh của anh ở gallery của Soho. Nó đang diễn ra suôn sẻ, anh có cả đồng quan hệ mới nên giờ anh phải ở lại đây... Em đang đi nghỉ à?

- Vâng.

- Ở nhà bác em à?

- Vâng... Anh sống trong khu này à?

- Không, anh ở nhà một người bạn, phía trên kia, trên Lexington ấy.

- À...

Tôi nhìn anh ta. Hẳn anh ta có cả đồng thứ cần nói còn tôi thì chẳng có gì để nói với anh ta cả. Tôi vẫn luôn tự nhủ rằng nếu ngày nào đó chúng tôi gặp lại nhau, tôi sẽ chơi thật đẹp, sẽ đặt những câu hỏi liên quan đến sự nghiệp của anh ta, sẽ chứng tỏ rằng tôi đã vượt qua mối quan hệ thất bại ngày ấy.

Tôi vẫn nhìn anh ta, tôi mỉm cười ngờ ngạc nhiên và miệng không thốt lên bất cứ lời nào.

- Ariane này, anh phải nói với em, anh vẫn thường xuyên nghĩ về em. Anh muốn gọi cho em, nhưng anh biết em đã lấy chồng nên anh lại không dám nữa... Tối nay đi ăn với anh nhé.

Tôi thấy rất, rất, rất đau bụng.

- Em không nghĩ đó là ý hay đâu.

- Anh biết em nghĩ gì. Chỉ là một bữa tối thôi. Lúc thấy em sáng nay, anh biết ngay rằng đó không phải do...

- Sáng nay á?

Anh ta ngừng lời, có vẻ hơi bối rối một chút rồi lại bình tĩnh ngay được.

- Ừ, sáng nay. Em bước vào một quán Starbucks uống cà phê, anh ngồi trong góc phòng và dõi theo em.

- Anh dõi theo em từ sáng nay á?

- Ừ.

- Nhưng vì lẽ gì chứ?

- Lúc đầu thì anh không biết. Anh thấy em đi một mình nên dõi theo em. Rồi em gặp bạn gái em, anh vẫn tiếp tục dõi theo. Anh cũng đến quán Pastis, vẫn không thấy chồng em đâu, nên anh vào quán ngồi ở quầy bar và quyết định chờ đến lúc chỉ còn mình em.

- Chồng em đang ở Paris.

- Anh cũng nghĩ vậy.

Vẫn nụ cười mỉm phóng khoáng ấy.

Vài giờ trước đây, trong bữa sáng kiêm bữa trưa, Nasreen còn phàn nàn là chưa bao giờ biết nên chờ đợi điều gì từ gã bạn trai cuối cùng của mình và tôi còn trả lời cậu ấy: “Khi ta không biết sẽ đi về đâu trong một mối quan hệ, thì chỉ cần hỏi người kia xem anh ta muốn gì là đủ. Quan trọng là không được sợ câu trả lời.”

- Thomas, anh muốn gì?

- Chỉ muốn ăn tối với em.

Tôi đã quên mất rằng “người kia” luôn trả lời thiếu thẳng thắn. Nên trước câu trả lời này, tôi vẫn đắn đo: tôi không sẵn sàng cho một lời tỏ tình nồng cháy nhưng cũng chưa sẵn sàng cho một lời thề thốt bặt bè.

Anh ta thấy tôi ngần ngại nên quyết định thay tôi.

- Tám giờ nhé, tại quán Velvet Bistro. Trên phố 67, gần đại lộ 3.

Anh ta quay gót và đi xa, không đợi tôi lên tiếng trả lời.

Mất bốn tiếng để tìm lại những cảm xúc của mình, thứ hạnh phúc trứ danh tiên đoán được mọi việc rất quý giá đối với Justine, mất bốn tiếng để cảm thấy mình đang sống.

Và cảm giác tội lỗi đè nặng.

Bốn tiếng địa ngục.

Bốn tiếng tính cả một tiếng nói chuyện điện thoại với Justine, đầu tiên rất hăng hái, rồi nhanh chóng nhàm chán dần.

- Velvet Bistro ấy hả? Ừ, dĩ nhiên là tớ biết rồi. Chỗ đó rất... chà chà chà! Ánh sáng dịu nhẹ, tràng kỷ lớn bọc nhung, cực kỳ dễ chịu, cực kỳ riêng tư... Anh ta biết mình đang làm gì. Có một quầy bar rộng, người ta chơi world music trong góc phòng và khi buổi tối kết thúc tất cả sẽ cùng khiêu vũ. Cậu nghe này, tớ phải nói với cậu: tớ phản đối chuyện ngoại tình.

- Nhưng tớ cũng thế mà Justine!

- Thế nhưng tớ cũng chưa có dịp thử bao giờ. Nên nói nghiêm túc thì cậu cứ làm những gì cậu muốn.

Tiếc thật, nếu ai đó quyết định được thay tôi thì dễ biết mấy. Mà Vincent lại không gọi điện nữa chứ. May thay, hẳn tôi vẫn còn chút gì đó quyến rũ. Thật đau lòng.

19h45.

Tôi hỏi bác Elena:

- Cháu phải làm gì đây, cháu có nên đi không?

- Nhìn cách cháu diện đồ thì rõ ràng là cháu sẽ đi, bác vừa nói vừa mỉm cười.

Năm phút sau, tôi lên đường đi xuống đại lộ 3 với vẻ dứt khoát. Tôi thích đi bộ, đó là thứ tự do duy nhất còn ở lại với tôi. Tôi cần phải đến đó, nếu không tôi sẽ chẳng bao giờ biết được.

Phố 85, còn mười lăm phút nữa là tôi sẽ có mặt.

Rồi sao chứ?

Phố 79, tôi tự hỏi liệu anh ta có đến đúng giờ hẹn không.

Ồ vâng, dĩ nhiên là hôm nay anh ta sẽ đúng giờ.

Hôm nay thì vậy. Nhưng còn ngày mai?

Phố 72, những khối nhà dần hiện ra, tôi mỗi lúc một nóng lòng.

Đúng ra thì tôi tìm kiếm gì nào?

Kỷ niệm về những ngày tháng đã qua lần lượt hiện về, hòa quyện vào những con phố nơi tôi đang bước vội qua, khiến cảm giác đang ngồi trên một chuyến tàu lượn siêu tốc của tôi càng thêm mãnh liệt. Tôi như hụt hơi.

Tôi lại nghĩ đến những gì bác Elena mới nói, lúc nhìn tôi ra khỏi nhà:

- Cháu yêu ạ, với bác, điều quan trọng hơn cả là cháu được hạnh phúc.

Tôi bước chậm lại, cảm giác chắc chắn mình đang bước về quá khứ bỗng nảy sinh trong tôi.

Phố 67.

Tôi quay trở lại.

Khi tôi về đến nhà bác Elena, có vẻ như bác đang đợi tôi và không hỏi bất cứ câu nào liên quan tới chuyện tôi về sớm.

- Cháu phải gọi lại cho Vincent đi, chuyện gấp đấy.

Chuông điện thoại mới đổ một hồi mà anh ấy đã nhắc máy.

- Chuyện gì vậy anh?

- Ambre, cô ấy đã uống thuốc ngủ tự vẫn, giờ cô ấy đang ở bệnh viện, bác sĩ không biết liệu cô ấy có qua cơn hiểm nghèo không.

Tôi đứng chết lặng, rồi nhận ra mình chỉ còn một việc duy nhất cần làm.

Còn một chỗ trống trên chuyến bay lúc 22h, cơ hội cho tôi về nhà kịp lúc, bác Elena giúp tôi chuẩn bị hành lý.

- Bò hay gà ạ?

- ... Gà.

Tôi cũng không biết tại sao mình lại trả lời, bởi tôi đâu có đói.

Tôi nhìn những chiếc cốc nhỏ bằng nhựa được xếp khéo léo trên chiếc khay nhỏ. Cuộc sống của tôi cũng hết như chiếc khay này. Mỗi cái cốc tượng trưng cho một mặt của cuộc sống ấy: Vincent, gia đình, bạn bè, công việc...

Trong lúc thờ ơ quan sát những món ăn đang chờ tôi xơi, tôi tự hỏi mình còn phải chịu đựng bữa ăn hàng ngày mà mình tự áp đặt cho mình bao lâu nữa.

Tất cả những người tôi yêu mến ấy, và cảm giác đã không lựa chọn gì.

Tôi trả lại cái khay cho cô tiếp viên hàng không.

Sân bay Roissy sáng thứ Hai thật náo nhiệt.

Một phụ nữ nâng tay trên cái xe chở đồ tôi đã lấy trong lúc tôi mãi kéo vali ra khỏi băng chuyền, rõ là chị ta rất hung hăng nên tôi thà im lặng mà tìm một cái xe chở đồ khác còn hơn. Miễn là không có quá nhiều người đứng đợi taxi.

Dù sao trước khi ra khỏi sảnh sân bay, tôi cũng đoán rằng thời tiết hẳn là mát mẻ còn mọi người chắc rất sốt ruột bức bối; tôi đã về tới nhà.

Rồi tôi nhìn thấy anh ấy, ở tít phía cuối.

Vincent đang đợi tôi, Vincent đã không đến văn phòng ở Luân Đôn, Vincent nhìn thấy tôi và mở rộng vòng tay đón tôi. Tôi đã ở nhà mình.

Vincent, người thật dễ khiến trách vì sự thiếu tham vọng của tôi.

Các bạn gái thân mến,

Tôi đề tặng bức thư này cho cô bạn Ariane của tôi, người mà trong tưởng tượng đã giành được vị trí đặc biệt đối với những phụ nữ luôn sầu não vì có đôi bàn chân xấu xí nhưng lại dám trưng chúng ra cho cả thế giới chiêm ngưỡng.

Xin nhắc các bạn điều nho nhỏ này, mùa hè sắp đến rồi đấy...

Justine

Các bạn hãy nhắc chân phải lên và nhắc lại theo tôi:

“Với tư cách là thành viên của hiệp hội các cô gái xinh đẹp, tôi mong muốn tuân thủ các quy tắc sau đây mỗi lần đi xăng đan:

Tôi sẽ luôn đi xăng đan đúng cỡ chân mình. Các ngón chân tôi sẽ không thò ra tới mức chạm đất còn gót chân tôi sẽ không chồm về phía sau. Sẽ không có chút thịt thừa nào cộm lên giữa hai quai.

Tôi sẽ không đi xăng đan bóng, hoặc nếu đi thì hứa sẽ giữ cho chúng vẹn nguyên không một vết trầy xước dù là nhỏ nhất.

Tôi sẽ không gian lận bằng cách chỉ sơn sửa đúng ngón cái.

Tôi sẽ mài nhẵn từng đám da nhỏ để chúng khỏi trở nên vàng ệch và cứng đờ.

Nếu cần thiết, tôi sẽ nhổ lông ngón chân cái của tôi.

Tôi sẽ không đi tất da chân ngay cả khi cô bạn gái thân nhất (kém cập nhật thông tin) của tôi động viên tôi rằng đường may sẽ không bị lộ nếu tôi kẹp chặt nó dưới các ngón chân.

Nếu một quai bị đứt, tôi sẽ không dán lại kể cả là bằng keo siêu dính. Tôi sẽ mang chiếc xăng đan đó đi sửa hoặc tôi sẽ vứt cả đôi đi.

Tôi sẽ không mua những chiếc xăng đan “con cua” hay những chiếc xăng đan bằng nhựa khác, dù chân tôi có nhỏ tới mức đi vừa các mẫu dành cho trẻ em, dù giá những chiếc xăng đan ấy chưa đến mười đô la.

Tôi phải cân nhắc kỹ sự an toàn cho mình và cho người khác. Chẳng ai thoải mái đi bộ nổi trong một cái thùng nhầy nhụa mồ hôi, mà nếu làm vậy, tôi có nguy cơ kéo người khác ngã theo mình.

Tôi sẽ tháo chiếc nhẫn đeo ở ngón chân nếu cuối ngày cái nóng khiến các ngón chân tôi phồng lên tới mức nom giống những cái xúc xích nhỏ.

Tôi sẽ cực kỳ trung thực với đồng nghiệp của tôi khi cô ấy hỏi tôi liệu chân cô ấy có quá xấu để không đi nổi xăng đan không. Phải có ai đó nói với cô ấy rằng ngón chân cô ấy dài chẳng kém gì ngón tay và hình ảnh đó thực sự rất đáng sợ.

Tôi sẽ không quên rằng anh bạn tôi, Tiến sĩ Scholl cùng các sản phẩm của anh ấy, có mặt ở đây là để đôi chân tôi được nghỉ ngơi và thoát khỏi cái đón gót dùng tại nhà.”

Tôi cảm ơn Justine vì cô luôn biết cách làm tôi mỉm cười, rồi tôi nhìn xuống bó thư mà chúng tôi tìm được ở nhà Ambre.

“Đây đúng là một lời kêu cứu”, bác sĩ bảo tôi. “Phải trông chừng cô ấy cẩn thận!”.

Dĩ nhiên chúng tôi sẽ trông chừng cô ấy; tôi có cảm giác ông bác sĩ đang phát xét tôi, tôi muốn nói với ông ta rằng tôi vẫn luôn ở đó...

Bằng chứng là không phải vậy.

Tôi lấy lá thư cuối cùng ra, tôi đã đọc nó ít nhất là một trăm lần, nhưng tôi không thể ngăn nổi mình đọc thêm lần nữa, như thể tôi bị nỗi đau đớn bàng hoàng mà cô ấy mang lại hớp hồn. Cảm giác tệ hại về lãng phí và vô dụng khiến tôi mơ hồ nhớ lại những hình ảnh hỗn độn về những kỳ nghỉ dưới mưa, những buổi lễ bị mẹ tôi làm hỏng, và cái biển chỉ đường chưa viết xong này, cái biển được đặt trên một con đường nơi tôi từng lạc lối.

Ariane,

Đang là tối thứ Sáu.

Trời rất đẹp, tớ vừa đi uống cà phê với Julien bên sân hiên nhà hát lớn. Đang lặng thinh ngồi nghe cậu ấy kể về những chuyến du lịch của cậu ấy thì đột nhiên tớ trông thấy cô ta. Một cô gái bước ra từ cửa hàng một giá. Trong chiếc túi nhựa trong suốt cô ta mang có chiếc pizza suất một người ăn, một gói bánh ga tô, một lon coca không đường.

Thật ngốc phải không, chỉ là một cái túi đi chợ, nhưng cảnh tượng cô đơn của cô ta khiến tớ trầm uất. Tớ từng rất sợ bị giống như cô ta, rồi tớ nhận ra rằng tớ đã giống cô ta từ lâu rồi.

Tớ chẳng có gì để nói với Julien cả, cậu ấy có hẹn đi ăn tối, tớ mua đồ ăn cho hai người rồi về nhà. Tớ gọi điện cho nhiều bạn bè nhưng không ai rảnh cả.

Tớ lại nghĩ đến Igor, gã trai duy nhất mà khi ở bên cạnh tớ tin mình được là chính mình. Tớ vẫn luôn nói rằng bọn tớ thật hạnh phúc, và tớ không hiểu vì sao bọn tớ chia tay; nhưng rốt cuộc tớ chỉ toàn nói câu “em yêu anh” hòng ngụy trang cho nỗi cô đơn trong tớ. Thật ghê sợ khi phải chạm vào nhau mà nhận ra là ngay bàn tay mình cũng chẳng còn chút thân tình nào nữa. Lẽ ra tớ phải bất chấp sự thật ấy, nhưng tớ cũng không biết nữa. Tớ bám chặt lấy ân huệ của anh ta, rồi ân huệ của những người khác, và tớ ghét con người mà tớ đã trở thành.

Hồi còn nhỏ, có lần tớ nghe thấy người ta nói rằng sống là nhận và cho, nhưng tớ chẳng cho mà cũng chẳng nhận.

Tháng ngày đời tớ càng lúc càng giống những khoảnh khắc nhận thức nặng nề giữa những đêm bất ổn.

Rõ ràng tất cả thật lộn xộn, tớ tìm cách diễn đạt với cậu điều mà tớ cảm thấy nhưng tớ không thể. Ngôn từ còn có thời gian chứ tớ thì không. Không có thời gian chờ xem điều gì sắp xảy ra nữa.

Rốt cuộc ngày mai mọi chuyện sẽ ổn hơn, và tớ sẽ quên đi tất cả.

Ambre

Tôi ngồi lặng thinh.

Cần phải có điều gì đó xảy ra.

Tôi cần phải hành động.

Sau Căn phòng Tra tấn và Căn phòng Quên lãng là Căn phòng Tri ân:

Dành tặng Olivier: vì đã tặng cho tôi tự do.

Dành tặng Jérôme: vì tất cả. Và vân vân.

Dành tặng Jacqueline: vì luôn là chính mình.

Dành tặng tất cả những ai, bất kể thế nào,

cũng đã xuất hiện trong cuốn sách này.

HẾT

